

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Grey-Zlato\_pouste.pdb

PDB Name: Grey\_Zlato\_pouste.txt  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 2.11.2007  
Modification Date: 2.11.2007  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Zane Grey  
Zlato Pouště

## ÚVOD

Cameronu stále pronásledovala jedna tvář - tvář ženy. Viděl ji v uhasínajícím ohni ve stínech, které se snášely nad třepotavým světlem I ve tmě mimo oheň.

V takovou chvíli, kdy končil den a začínala osamělá noc na poušti s mrtvým tichem, byla Cameronova mysl plná vzpomínek na dávno minulé časy - na domov tam v Peorii, na ženu, již ublížil a již ztratil. Miloval opravdu, teprve když již bylo pozdě. Hledal zlato, samotu, měl rád pustou, skalami zahrazenou nekonečnost, chtěl být o samotě, aby mohl volně vzpomínat.

Jakýsi zvuk vyrušil Camerona ze vzpomínek. Sehnul hlavu a naslouchal. Lehký větřík rozmýchlával uhasínající uhlíky a odnášel jiskry, bílý popel a průhledný kouř do okolní temnoty. Ticho bylo přerušeno hlasem stepního vlka.

Náhly úder kovu o kámen a dušené kroky kopyt v písku přiměly Camerona, že sáhl po ručnici a uhnul se ze světla uhasínajícího ohně. Nalézal se v kraji poblíž divokých hranic mezi Sonorou a Arizonou. Zlatokop, který si troufal čelit horku a pustotě tohoto území, se zde vydával také jiným nebezpečím.

Šerem se blížila postava temnější než okolí; ukázalo se, že je to běloch a mezek s těžkým nákladem.

"Haló!" zvolal tento muž. "Spatřil jsem váš oheň. Mohu se tu utábořit?"

Cameron vystoupil ze stínu a uvítal přichozího, jehož 'považoval za zlatokopa. Mrzelo ho sice, že přerušil jeho osamělé bdění u ohně, ale dbal zákona pouště.

Cizinec mu poděkoval a pak sejmul ze svého mezka náklad. Otevřel zavazadla a počal s přípravami k jídlu.

Cameron jej pozoroval s mrzutostí, ale přece se zvědavým a vzrůstajícím zájmem. Oheň se rozhořel a v jeho světle viděl Cameron muže, jehož šedé vlasy jej nečinily starým a jehož sehnutá ramena ho nezbavovala dojmu drsné síly.

"Našel jste nějaký minerál?" zeptal se Cameron.

Avšak bylo zřejmé, že cizinec raději mlčí. Cameron to chápal. Usmál se a upřel bystřejší pohled na temnou, zbrázděnou tvář. Je to zase jeden zlatokop potulující se pouští, jehož kromě touhy po zlatu pohání jakási neustávající síla. Cameron cítil, že mezi ním a tímto mužem je skrytá příbuznost, neurčitá a nevyjádřitelná. V Cameronových prsou se hnul dávno zapomenutý pocit, tak dávno za-pomenutý, že se na něj již nemohl upamatovat. Ale podobal se bolesti.

Když se probudil, shledal ke svému překvapení, že jeho spolunocležník již odešel. Stopy v písku vedly k severu: V tomto směru nebyla voda. Cameron pokrčil rameny. Nebyla to jeho věc, měl své vlastní záměry.

Cameron začal svůj den s vděčností za samotu, neboť kaňony zbrázděný a kaktusy zježený kraj nejevil žádné známky života. Ubíral se k jihu, neodchyloval se nikde daleko od vyschlého řečiště a hledal známky zlata.

Kaňonem se blížil opět muž s mezkem. Cameron je poz-nal.

"Hej, příteli!" volal muž. "Naše cesty se opět křížují. To je dobré znamení!"

"Buďte zdrav," odpovídal Cameron pomalu. "Nějaká známka po minerálu dnes?"

"Ne."

Utábořili se společně, snědli skrovné jídlo, kouřili z dýmků a nakonec se bez mnoha slov zabalili do pokrývek.

Cameronův druh, když naložil náklad na svého mezka a chystal se k odchodu, konečně řekl:

"Mohli bychom zůstat spolu, nemáte-li nic proti tomu."

"Neberu si nikdy partnera," odpověděl Cameron.

"Vy jste sám, já jsem sám," řekl druhý měkce. "Je to velký kraj, najdeme-li zlato, bude ho dost pro oba."

"Nešel jsem do pouště jenom pro zlato," řekl Cameron s tónem chladnosti.

Cameron pohnul rukou směrem k širému, chvějícímu se, tmavému svahu roviny a hor

"Možná, že se pustím pouští Sonorou. Možná, že se dám k Pinacate nebo na sever ke Colorado Basinu. Vy jste starý člověk."

"Neznám ten kraj, ale pro mne je kraj jako kraj," odpověděl jeho druh. Chvillemi jako by se zapomínal a jeho daleko dosahující pohled zabíhal nad barevný pás kamení a písku. Pak zahnal lehkými údery svého mezka na cestu za Cameronem. "Ano, jsem starý. Stýská se mi. Přišlo to na mne teprve nedávno. Ale, příteli, mohu dosud cestovat a po těch několik dní vám moje společnost neublíží."

"Budiž tedy po vašem," řekl Cameron.

Jednou pozdě odpoledne, když se únavně plahočili bílým nánosem písku a oblázků, přišli na vyschlou studánku.

Cameron kopal hluboko v písku, ale bez výsledku. Obrátil se, aby se obtížně vrátil k poslední nalezené vodě, když jej jeho druh vyzval, aby počkal. Cameron viděl, jak hledá ve svém zavazadle, až našel ja-kousi vidlicovitě rozdělenou větvíčku broskvoně. Uchopil oba konce vidlice, držel ji před sebou koncem dopředu a kráčel podél řečiště potoka. Cameron měl z toho zpočátku zábavu, pak ale se zvědavostí kráčel za zlatokopem. Pozoroval silné napětí v rukou svého druha, jako by držel větvíčku pevně proti nějaké značné síle. Konec větvíčky se počal chvět a obracet. Cameron se jí dotkl rukou a užasl, neboť pocítil mocnou sílu, která obracela větev dolů. Pocítil ji jako magnetický náraz. Větve se stále obracela, až konečně směřovala přímo k zemi.

"Kopejte zde," řekl zlatokop.

"Jakže?" zvolal Cameron. "Což jste se snad zbláznil?"

Pak stál a díval se, jak jeho druh vyhrabává díru v písku. Kopal na tři stopy hluboko - pak na čtyři, na pět, písek byl stále temnější a nakonec mokrá. V hloubce šesti stop začala prosakovat voda.

"Přineste z mého zavazadla košík," řekl druh.

Cameron poslechl a spatřil, že jeho druh vtlačil košík do hluboké díry, tiskl jeho stěny ven, takže na něho prosako-vala voda. Za chvíli se košík naplnil. Ze všech podivných příhod v životě na poušti byla tato nejpodivuhodnější. Zvedl zvědavě broskvoňovou větvíčku a držel ji tak, jak to prve viděl. V jeho rukou však byla mrtvá.

"Vidím, že nemáte sílu," poznamenal jeho druh.

"Jakou sílu?" tázal se Cameron.

"Sílu najít tímto způsobem vodu. Jistý starý Němec v Illi-nois hledal tímto způsobem studně. Ukázal mi, že mám tutěž moc. Nedovedu to vysvětlit. Ale nemusíte se tvářit tak užasle. Není na tom nic nadpřirozeného."

"Vy tedy myslíte, že je to prostý fakt - že někteří lidé mají magnetismus, jakousi sílu či moc nalézt vodu jako vy?"

"Ano. Na farmách v Illinois, v Ohio a v Pensylvánii to není nic zvláštního. Onen starý Němec cestoval po světě se svou broskvoňovou větví a vydělával peníze."

"Jaký to dar pro člověka v poušti!"

Cameronův druh se usmál - po druhé za celou tu dobu.

Dostali se pak do kraje, kde byla hojnost minerálů, a je-jich postup byl pomalejší. Obvykle jeli podél mokřiny, každý po jedné straně, a nechali své mezky volně kráčet a okusovat vybledlá stébla sporé trávy nebo šalvěje a kak-tusy, kdežto oni sami prozkoumávali kaňony a hledali pod skalami známky zlata. Pokud našli skálu, která dávala tušit zlato, odlomili vždy kus a chemicky jej zkoumali. Hledání bylo vzrušující. Práci střídali s dlouhými chvílemi odpočinku. Jakási touha, nejen však po zlatě, je vedla k vr-cholkům svahů. A tam kopali a hrabali, odpočívali a po-zorovali okolí. Potom, když slunce ztratilo svůj žár a jeho rudý kotouč klesal za zuby vzdálených hor, zastavili se ve stinném kaňonu nebo podobném místě ve vyschlé mokřině a hledali vodu. Když ji našli, složili náklad, napojili una-vené mezky a pustili je. Cameron cítil, že každým dnem i nocí je stále více přitahován k tomuto podivnému muži. Po hodinách krušné práce se s ním nepozorovaně sblížil.

Jeho druh byl z těch, kteří na sebe myslí až naposledy. Navíc se zdálo, že se snaží nalézt zlato jen pro Camerona a nikoli pro sebe. Cameronovi se vždy chvěly ruce, kdykoliv narazil na skálu, která slibovala zlato. Měl tolik zlatokopecké touhy po štěstí, že ho rozcíloval možný výsledek každého kopnutí. Avšak jeho druh nejevil nikdy ani stopy rozčilení. Jedné noci tábořili na horním konci jednoho kaňonu. Den předtím byl nadmíru horký a sálavé teplo skal trvalo ještě dlouho po západu slunce. Nějaký pták pouště hvízdal z temného úskalí divokou, melancholickou píseň a z dálky smutně vyl stepní vlk. V oné noci Cameron pozoroval svého druha,

"Pardnere, co vás zahnilo do pouště,"

"Což vyhlížím jako hnaný člověk?"

"Ne. Ale já to cítím. Přišel jste sem, abyste zapomněl?"

"Ano."

"Ach!" lehce zvolal Cameron. Tušil to dávno. Pozoroval, jak starý muž povstal a počal svou noční procházku sem a tam, nahoru a dolů. Chodil pomalými, tichými kroky, stále a neúnavně. Cameron se díval na temnou, smutnou, pohy-bující se postavu a byl jat jakýmsi pocitem bezmocnosti.

Pocítil bolestnou tíseň ve svých prsou, oheň v srdci, zá-pas a trýzeň v duši hnané vášní. Přišel do pouště vzpomí-nat na ženu. Objevila se mu tak, jako když do jeho života vstoupila poprvé - zlatovlasá, modrooká dívka bílé pleti, s rudými rty, vysoká, štíhlá a krásná. Nikdy nezapomněl a stará, trýznivá vzpomínka mu hlodala v srdci. Měsíc zářil svítivě a klidně, bílé hvězdy jasně svítily. Klenba nebes se zdála bez hranic. Kolem něho byla poušť pokrytá stříbrem a černými stíny, chaos skal a písku, tichá, přísná, odedávna trvajících, vždy čekajících. Mluvila ke Cameronovi.

Vrátil se do ležení ke svému druhovi.

"Myslím, že jsme oba stejní," řekl. "Do pouště mne zah-nala žena. Přišel jsem sem, abych vzpomínal."

"Byla to vaše žena?" tázal se starší muž.

"Ne."

Následovalo dlouhé ticho. Z kaňonu vál chladný vítr, nesl s sebou písek se šalvějí a zaháněl poslední zbytky horka. Oheň pohasl.

"Měl jsem dceru," promluvil Cameronův druh, "Matka zemřela při jejím narození. A já nevěděl, jak bych měl dívku vychovávat. Byla hezká a veselá."

Jeho slova byla pro Camerona zvláště významná. Mučila jej. Byl stále zahalen výčitkami svědomí. Vzpomněl-li kdy na někoho spřízněného s dívkou, již ukrýdíl, dávno na to za-pomněl. Avšak následky takové křivdy byly dalekosáhlé. Dotýkaly se kořenů domova. Zde v poušti měl před sebou pohled na znamenitého muže, otce, který mrhal svůj život.

Nezbylo mu nic, proč by žil. Cameron teď lépe pochopil, proč poušť vábila jeho druha.

"Řekněte mi o tom něco!" vybízel jej.

"Je to starý příběh. Má dcera byla hezká a nenucená. Mladí hoši za ní běhali, Myslím, že ona od nich neutíkala. Byl jsem často a dlouho z domova - pracoval jsem v jiném městě. Zamilovala se do jednoho divokého chlapíka. Nic jsem o tom nevěděl, až bylo pozdě. Byl s ní zasnouben. Ale nevrátil se. A když její poklesk byl vidět, odešla z domova. Vydala se na západ. Po nějaké době jsem o ní slyšel. Dařilo se jí dobře - pracovala, žila pro své dítě. Minula dlouhá doba. Neměl jsem k nikomu závazky. Vydal jsem se na západ. Její milenec také odešel na západ. Šel jsem po jeho stopě, měl jsem v úmyslu jej zabít. Ale ztratil jsem tu stopu. Také dceru jsem nenašel. Stěhovala se z místa na místo, hnána výčitkami minulosti. Od té doby jsem se držel v divočině a hledal zlato na poušti."

"Ano, je to starý příběh, jenomže vlastně ještě smutnější," řekl Cameron a jeho hlas byl nucený a nepřírozný.

"Pardnere, ze kterého města v Illinois pocházíte?"

"Z Peoria."

"A vaše - vaše jméno?" pokračoval Cameron chraptivě.

"Warren - Jonas Warren."

To jméno přiletělo jako blesk. Cameron stál zpřímá, bez hnutí, jako stojí člověk, je-li střelen přímo do srdce. Così chraptivě zamručel a uchýlil se do stínu. Ale nemusel se bát překvapení, ačkoliv jeho pohnutí by ho bylo jistě prozradilo. Warren seděl zamyšleně u ohně a zapomněl na svého druha, pohroužen do minulosti.

Cameron rychle odcházel do tmy a šeptal několikrát po sobě:

"Milosrdný Bože! Nellie byla jeho dcera!"

Bylo vskutku neuvěřitelné, že z miliónů lidí na světě dva, kteří se nikdy navzájem nespátřili, byli zahrnutí do pouště vzpomínkou na tutéž ženu. Minulost se mu jasně zjevila. Ukázala, jak neodvratně byl celý jeho duševní život řízen tím, co se udalo před dávnou dobou. Osudná náhoda jej svedla s otcem dívky, jejíž život zkazil. Bylo to nepocho-pitelné, bylo to hrozné.

Cameronova trýzeň se blížila k zoufalství, když si uvě-domil vztah mezi Warrenem a sebou. Così v něm volalo, aby se mu prozradil. Warren by jej zabil. Ale nebyl to strach před smrtí, co Camerona mučilo. Stál smrti již příliš často tváří v tvář, než aby se jí bál. Bylo to pomyšlení, že jen zvyšuje muka tohoto dlouho trýzněného muže. Cameron přísahal, že nebude zvětšovat Warrenovo trápení a že mu neposkytne příležitost, aby své ruce potřisnil krví. Řekne smutnou pravdu o Nellii a o sobě a podrobí se jakémukoli trestu.

Potom Cameronovy myšlenky přeběhly z otce na dceru. Byla tam někde za nejasnou čarou obzoru. Znovu si zřídila svůj zkažený život. A teď bojovala pro jméno a štěstí svého dítěte. Malá Nellie! Cameron pocítil zamrazení v celém těle -fyzickou bolest duševního pohnutí z nové a neobvyklé připomínky.

Jak se Cameron díval na krvavě rudou, tmící se poušť, náhle ustal zápas v jeho duši. Cítil vznešenost pouště, její velikost, její pravdu. Pochopil konečně její naučení. Jeho setkání a cestování s Warrenem nebylo již podivné. Každý z nich kráčel cestou osudu a nitky jejich osudů byly neodlučitelně spleteny v dávno minulých letech. Také jejich cesty se setkaly a vedly je k jednomu společnému cíli. Po léta se oba mužové ubírali každý svou cestou a poušť je svedla dohromady. Po léta kráčeli každý pro sebe v tichu a osa-mělosti, slepě poslouchali našeptávání ducha. Avšak nyní Cameron poznal, že již není slepý.

Ráno, když Warren přivedl mezky a chystal se k obvyk-lému skládání věcí, Cameron přerušil mlčení.

"Pardnere, přemýšlel jsem o tom, co jste včera vyprávěl. Chci vám říci něco o sobě. Je to dost krušné, být mučen lítostí o někoho, jehož jsme milovali, jako jste byl vy. Ale trpět dnem i nocí věčnými výčitkami svědomí pro zkázu toho, koho člověk miloval, jakými jsem trpěl já, to je pravé peklo... Poslyšte tedy. Ve svých mladých letech - zdá se to dávno, ale není to tak dlouho - jsem byl ztřeštěný. Ukřivdil jsem nejhodnější a nejpůvabnější dívce, jakou jsem kdy poznal. Odešel jsem, netuše ani v nejmenším, že by se jí mohlo něco zlého přihodit. Časem mne přepadla hrozná nálada - změnil jsem se - počal jsem ji opravdu milovat. Potom přišel dopis, který jsem měl dostat o celé měsíce dříve. Oznamoval mi její nesnáze, přinutil mne pospíšet za ní a zachránit ji. Položil jsem studem a obavami vyřídil jsem oddací list a pospíchal jsem do města, ve kterém se zdrž-o-vala. Byla již pryč a její poklesk byl znám. Přátelé mi radili, abych se vystříhal jejího otce. Šel jsem po její stopě - našel jsem ji.

Oženil jsem se s ní. Ale bylo již pozdě. Nechtěla se mnou žít. Opustila mne - sledoval jsem ji na západ, ale již jsem ji nenašel. Víte jistě, že lidé zde ztrácejí bývalé jméno, bý-valou totožnost. Nepřekvapí vás tedy příliš, uslyšíte-li, že mé pravé jméno není Cameron, jak jsem vám dříve řekl."

Warren se vzpřímil. Cameron cítil, jak se srdce v prsou roztahuje a stahuje a jen s velkým úsilím vyrážel slova z úst.

"Warrene, já jsem ten člověk, jehož hledáte. Jsem Burton. Byl jsem Nelliiným milencem!"

Stařec povstal a vztyčil se nad Camerona. Pak se na něho vrhl a svírajícíma rukama mu silně sevřel hrdlo. Tvrdý náraz a bolest přivedly Camerona k vědomí nebezpečí. Zoufalý zápas ho zachránil před poveláním na zem. Dlouho trval ten zápas plný zmitání a vrávorání, nežli starší muž počal slábnout. Tu Cameron, potlučený, zkrvavený a napůl bez sebe, promluvil.

"Warrene, počkejte! Dejte mi - jen minutu. Byl jsem s Nel-ii oddán. Což to nevíte? Zachránil jsem dítě od hanby!"

Cameron cítil, jak se Warren zachvěl. Opakoval ona slova znovu a znovu. Jakoby donucen nějakou neodolatel-nou silou Warren pustil Camerona a vrávoraje zpátky se za-stavil se zvednutými, třesoucími se pažemi.

"Warrene! Počkejte - poslouvejte!" volal namáhavě Cameron. "Mám oddací list, nosil jsem ho s sebou po všechna ta léta. Ponechal jsem si jej, abych měl důkaz, že jsem jednal správně."

Stařec ze sebe vydal přidušený výkřik.

Cameron se odplížil ke skalám. Když se vrátil, Warren seděl u ohně a vypadal opět klidně.

Naložili náklad na mezky a zamířili k severu.

Cameron cítil zvláštní vzrušení. Ulehčil břímě svému druhovi. Poznal však, že se do jisté míry zbavil i svého břemene. Od této chvíle ho již netrápily vzpomínky na Nel-lii.

Pak jednou nadešlo jitro, kdy slunce hněvivě a rudě svítilo skrze mlhavý závoj.

"Můžeme očekávat písečnou bouři," řekl Cameron.

Urazili sotva míli, když k nim dorazila rozsáhlá, sténající, žlutá stěna letícího písku. Vyhledali úkryt za větrem pod skálou a čekali, že bouře bude jen krátký náraz, který rychle přeletí nad otevřenou krajinou. Warren sejmul z mezků náklad.

Cameron se zmocnila obava, že snad písečné bouře přišly o několik týdnů dříve než obvykle.

Oba muži si zakryli hlavu a trpělivě čekali. Tak mýjely dlouhé hodiny a bouře zuřila stále prudčeji. Cameron a Warren navlhčili šátky vodou ze svých polních lahví a ovázali si je kolem obličeje. Pak si opět zakryli hlavu. Duté hučení poletujícího písku neustávalo. Byli nuceni ho občas ze sebe setřást, aby je svou vahou neporazil. Pokusili se najíst, ale zdálo se jim, že kousají jen písek. Ztratili úplně pojem o čase. Neodvažovali se usnout, neboť by byli bývali pohřbeni zaživa. Mohli se jen tisknout ke skále, setřásat ze sebe písek, vyhrabávat naslepo svá zavazadla, každou chvíli násilně vydychovat a kašlat, aby se ubránili zadušení.

Konečně se bouře vy zuřila. Zlatokopové byli zdřevěnělí a omámení potřebou spánku. Jejich mezkové byli někde skryti nebo pohřbeni v písku. Celá poušť se zázračně změnila. Byla teď vlnicím se mořem písečných přesypů. Na severu čněl vrch, který byl jejich jediným orientačním bodem. Zamířili k němu.

V poledne vrch zmizel ve chvějícím se žáru pouště. Zlatokopové šli kupředu, vedeni sluncem. Konečně utmácení a utýraní ulehli a spali po celou noc i část příštího dne. Pak se jim podařilo dostat k vodě, uhasili žízeň, naplnili své polní láhve a uvařili si jídlo.

Žhavý den je nalezl na rozsáhlé pláni, kde nebylo úkrytu před prudkým sluncem. Oba úzkostlivě šetřili vodou, ačkoli bylo naprosto nutno se každou hodinu trochu napít. Pozdě odpoledne přišli ke kaňonu, o němž soudili, že je to dolní konec toho, v němž našli naposledy vodu. Po celé hodiny cestovali k jeho hornímu konci a pozdě v noci našli, co hledali. Byli naprosto vyčerpaní; usnuli a příštího dne jen neradi opouštěli vodu. Chladná noc je povzbudila na cestu. Ráno poznal Cameron, že se vrátí celé míle zpět do pouště. Rudé slunce, zvyšující se horko a zvláště různost a velký vzrůst některých druhů kaktusů upozornily Camerona, že sešli do nižších míst. Cameron věděl, že mají jen jedinou naději - vydržet s vodou a nezastavovat se k odpočinku. Warren počínal slábnout. Musil se často zastavovat. Cameron odhadoval množství vody v láhvi podle váhy. Vypařováním se ztrácelo tolik, kolik vypili. Při jednom odpočinku, když navlhčil svá vyprahlá ústa, našel příležitost nalít trochu vody ze své láhve do Warrenovy. Zpočátku Cameron mírnil svou neúnavnou činnost, aby se přizpůsobil kroku svého staršího druha. Později však cítil, že jaksi ztrácí svou instinktivní a vášnivou dychtivost dostat se z pouště. Pomyšlení na vodu stále zaměstnávalo jeho mysl. Počínal tušit, že jeho poslední malá zásoba vody se příliš nezmenšuje. Věděl, že se nemůže plně spolehnout na svou mysl.

Když se přišť zastavili k odpočinku, předstíral, že je omámený, avšak potají pozoroval Warrena. Vypadal sešle, ale počínal si chytře. Vzal opatrně Cameronovu láhev a přilil do ní ze své.

To Camerona trápilo. Rozladilo ho, že Warrena nemůže překonat. Potom, když jeho druh únavou usnul, potěžkal obě láhve. Byla-li ve Warrenově láhvi vůbec voda, bylo jí tam jistě velmi málo. Oba muži snášeli hroznou žízeň pouště, skrývali ji, každý dával vodu druhému.

Místo aby voda svažovala vyprahlý jícen jednoho nebo obou, vypařovala se. Když to Cameron poznal, napil se ještě jednou, naposledy a vlil zbylou vodu do Warrenovy láhve. Svou láhev zahodil.

Brzy poté si Warren jeho ztráty povšiml.

"Kde máte svou láhev?" zeptal se.

"Horko mi vysušovalo vodu a vypil jsem tedy, co ještě zbývalo."

"Můj synu!" řekl Warren.

Den započal pro ně v rudém a zeleném pekle skal a kaktusů. Slunce páliło jako oheň a jejich obličeje se loupaly.

Warrenovi v prudkém světle přestával sloužit zrak a Cameron jej musil vést. Konečně Warren uleh vyčerpan v stínu skály.

Cameron odpočíval a čekal. Skála tvořila stupeň v rozer-vaných gigantických schodech. Pod nimi se prostíralo smutné, přísné, osamělé údolí. Nejasný, široký pruh, světlejší nežli šed', se vinul dolů po dně údolí. Kdysi tudy tekla řeka.

Cameron zpozoroval, že se Warren počíná hýbat. Starý zlatokop patrně nabyl opět zrak i sílu. Vstal a ubíral se se svou rozdvojenou větvičkou broskvoně podél řečiště. Uchránil tento vzácný kousek dřeva. Warren se zastavil ve hluboké prohlubni, rozřízl svou láhev a jedné její poloviny používal jako lopatky.

Vyhloubil širokou jámu, tak širokou, že Cameron soudil, že se jistě zbláznil, a mírně jej vybízel, aby toho nechal. Avšak jeho úsilí bylo marné. Warren pracoval pomalými, neustávajícími, úspornými pohyby. Cameron poznal, že písek v jámě je stále tmavší a vlhčí, viděl, že je tu skutečně asi bude voda. Skočil do jámy a hrabal druhou polovinou láhve. Tak ryli oba stále hlouběji a hlouběji. Písek byl vlhký, později mokrá. Na dně hluboké jámy byl pak hrubší písek a později oblázky. Nakonec vytryskla voda, a to mocnější pramen, než kdy Cameron na poušti našel. Cameron nevěřicně kroutil hlavou. Blížilo se již suché roční období. Snad nějaký podzemní proud tekł z hor dolů ke dnu údolí a na tomto místě byl dost blízko povrchu. Cameron slyšel již o podobných zázracích pouště.

Nález vody oživil Cameronovy naděje. Ale netrvalo to dlouho.

Warren byl naprosto vysílený.

"Jsem se svými silami u konce. Nezdružte se tu," šeptal. "Můj synu, jděte, jděte!"

Pak upadl. Cameron jej vytáhl z prohlubně na kryté místo pod skálou. Osedl vedle něho a spatřil na stěně skály na-malované obrazy, často v poušti nalezl takové historické památky. Potom, veden dávným zvykem, sebral úlomek skály a prohlížel jej. Jeho váha jej přiměla k podrobnějšímu zkoumání. Měl zvláštní černou barvu. Seškrábl svrchní

černou zvětralou vrstvu a spatřil v něm kousek zlata. Kolem něho ležely poházené hromádky černých oblázků, kusy černé, zvětralé skály, a jevíly známky zlata.

"Warrene! Pohleďte! Podívejte se! Sáhněte na to! Zlato!"

Avšak Warren o něj nikdy příliš nedbal a teď mu zrak příliš špatně sloužil, než aby ho viděl.

"Jděte raději - jdete!" šeptal.

Cameron pohlížel dolů na šedé dálky onoho ztraceného údolí a cosi v něm, co nebylo ani rozumem, ani citem, cosi podivného, jej přimělo k tomu, že mu to slíbil.

Potom Cameron vystavěl z kamení sloupy, aby označil svou zlatou žílu. Když byl hotový, zůstával stále u Warrena, jenž byl v bezvědomí. Cameron měl dosud tolik sil, aby se pokusil dostat z pouště. Avšak totéž, co jej přimělo k jeho podivnému bezděčnému slibu Warrenovi, drželo jej teď u něj. Díval se, jak se bílá barva slunce mění ve zlatou, pak v rudou a jak slunce klesá za hory na západě. Pak nastala čirá, tichá světlá noc pouště.

Cameron stále držel noční hlídku. Po dlouhých hodinách se jej zmocňoval příjemný pocit, že se stále nemusí bránit spánku. Naprosté ticho panovalo nad pouští. Ta byla němá. Cosi nepozorovatelného k němu potom zašeptalo, že je již sám. Nepotřeboval ani pohlédnout na temný, tichý obličej vedle sebe.

Jiná tvář se zjevila Cameronovi - tvář ženy. Byla tam v oněch měsícem ozářených stínech. Vznášela se ve tmě za nimi, zjemňovala se, měnila se ve tvář mladé dívky, líbezná, s temnými nezapomenutelnými očima své matky.

Potom Cameron vzal z kapsy malou plechovou schránku, otevřel ji a vyjmul z ní složený list. Nosil s sebou stále pero a teď psal něco na papír, používaje krve místo inkoustu. Měsíc mu dodával dostatek světla a když složil zase papír do schránky, položil ji na výčnělek ve skále. Tam zůstane nedotčena prachem, vlhkem, žárem, časem.

Cameron zakryl tmavou, tichou tvář svého druhu před světlem měsíce.

I.

## STAŘÍ PŘÁTELE

Richard Gale rozjímal, že jeho pobyt na západě je tím, co jeho rozhněvaný otec předvídal - zahálkou tu a sněním tam, bez určité snahy a bez cíle.

Takové rozjímání, snad poněkud zoufalé, přivedlo Galeho až k hranicím. Po nějakou dobu již přinášely noviny zprávy o mexické revoluci, o tom, že jízda Spojených států hlídkuje podél mezinárodní linie, že američtí kovbojové bojují s povstanci, jakož i divoké zprávy o smělých nájezd-nících a banditech. Gale pohlížel na tyto zprávy skepticky a pustil se na jihozápad k hranicím Arizony.

Jednoho večera za soumraku brzy v říjnu přijel Richard do Casity. Překvapilo jej, že město vyhlíží tak důležitě. U nádraží pobíhala tlupa tlačících a strkajících se horlivě křičících Mexičanů v sombrerech. Působilo to na něj dojmem, jako by byl v cizí zemi. Po chvíli spatřil několik svých krajanů a jednoho si najal, aby mu donesl zavazadlo do hotelu. Kráčeli širokou, dobře osvětlenou třídou, omezenou budovami se skvěle osvětlenými okny. Potkávali většinou Mexičany. Nosič mu vysvětloval, že menší část Casity patří k Arizoně, větší část k Mexiku a z několika tisíc obyvatel patří většina jižní straně ulice, která právě tvořila hranici, řekl mu také, že právě toho dne vešli povstanci do města a způsobili táni velký rozruch.

Gale byl se svými finančními prostředky skoro v koncích, odvrátil se proto od okázalého hotelu a žádal nosiče, aby mu ukázal nějakou lacinější noclehárnu. Když ji našli, pohled na povaleče v restauraci i touha po pohodlí přiměly Galeho, že zaměnil svůj cestovní oblek za hrubý oděv a vysoké boty.

"Nuže, jsem tedy v koncích," mluvil k sobě zamyšleně. "Otec mi řekl, že si nedovedu nic vydělat. V tom měl tedy pravdu, až dosud. Také mi řekl, že ještě rád přijdu domů."

Ale v tom se zmylil. Mám tušení, že se mi v tomto světě greaserů něco přihodí."

Vešel do široké, bíle natřené chodby s vysokým stropem a odtud do prostorné místnosti, která, nebýt tam baru, hracího stolu a lavice, by vypadala jako dvůr. Modrý oblak kouře plnil místnost.

Gale slyšel klepot kulečnickových koulí a cinkot sklenic u baru obklopeného lidmi. Mexičané buď bosí, nebo se sandály na nohou v bílých šatech se mísili s Mexičany v černých a červených šatech. Byli tam jiní v přiléhavých modrých uniformách se zlatými prýmkami nebo epoletami. Ti měli opasky s těžkými pistolemi a byli to patrně venkovští či domácí policisté: Byli tam Američané s drsnými obličejí a černými vousy, někteří hráli u malých stolů, jiní pili. Kulečníky obléhal zástup mladých lidí, z nichž někteří nestáli právě pevně na nohou. Vojíní jezdeckva přicházeli a odcházeli.

Na konci místnosti, jaksi stranou od obecné vřavy, byla skupina šesti mužů kolem okrouhlého stolu, z nichž čtyři seděli a dva stáli. Tito dva svým vzezřením přiměly Galea, že si je opětně prohlédl. Bronzové tváře ostrých rysů a pronikavých očí, klidné, volné, lhostejné vzezření, které jim bylo jaksi vrozené - tyto známky by přímo svědčily o tom, že to jsou kovbojové, kdyby měli sombrero s řemínkem, barevné šátky, vysoké boty s vysokými podpatky a s velkými ostruhami se stříbrnými kolečky. Gale si také povšiml, že tito kovbojové měli pistole, a tato okolnost se jaksi nesrovnávala s jeho představou moderního západu. Způsobilo to, že počínal věřit pověstem o pohraničních bitkách a pocítil radostné uspokojení.

Když se vracel z restaurace, narazil na něj jakýsi muž s vojenskou kapuci. Oba se ihned omlouvali. Gale chtěl jít dál, když druhý muž se poněkud zarazil, nahnul se k němu a zvolal:

"Dick Gale?"

"Ale já vás neznám," odpověděl překvapený Gale.

Neviděl dobře cizincovu tvář, protože byla úplně za-stíněna širokým okrajem klobouku staženého do čela.

"U čerta! Je to Dick! Není to velkolepé! Což mne neznáte?"

"Slyšel jsem již někdy váš hlas," řekl Gale. "Snad vás poznám, zbavíte-li se té pokrývky hlavy."

Místo odpovědi muž zatáhl spěšně Galeho do restaurace. Odsunul klobouk z čela a ukázal hezkou, sluncem opálenou tvář.

"Jiří Thorne! Na mou..."

"Pst! Nemusíte tak křičet," přerušil jej muž a chopil se Galeho podávané ruky. "Nesmí mne tu poznat. Pět let, Dicku, je tomu pět let, co jsem vás viděl běhat po hřišti univerzity a na hlavu porazit celý wisconsinský fotbalový tým."

"Nepřipomínejte mi to," odpověděl Dick se smíchem. "Zda se to tak dávno. Vy jste vstoupil do vojska, že?"

"Ano. Jsem tu teď s Devátým jezdeckým. Ale - o mne se nejedná. Co děláte zde dole? Všiml jsem si vašeho úboru. Dicku, snad sem nejedete dolovat nebo na ranč?"

"Celkem vzato, Jiří, nevím o nic lépe, proč jsem zde, než vy."

"To jsem blázen!" zvolal Thorne s úžasem a se zájmem v obličeji. "Co se u čerta stalo? Dicku, snad jste se nedal na špatnou cestu?"

"Jiří, ani nevím, jak jsem se sem dostal. Vlastně jsem se ani s otcem nepohádal. Ale, u čerta, otec ukřivdil mi, za-hanbil mne. Pustil jsem se tedy na západ. Bylo to tak. Když jsem vystoupil z koleje, snažil jsem se zalíbit se mu a pro-jednával jsem věc po věci, kterou mi uložil. Nemám však hlavu pro obchod. Všechno jsem zmotal. Mé malé schopnosti mě opustily úplně, když jsem se dopálil, a tak to přišlo. Otec a já jsme měli spolu poněkud nepříjemnou půl-hodinku. Když jsem mu složil svůj úřad, když jsem mu řekl přímo, že jdu na západ a budu se o sebe sám starat, ne-dopadlo by to ještě tak zle, kdyby se mi nevysmál. Nazval mě pohodlným, zahálčivým, slabošským hejskem, řekl mi, že nemám ani tolik charakteru, abych mohl být úplně špatný. Že prý nemám ani tolik rozumu, abych se dovedl oženit s některou hezkou dívkou ze známých své sestry. Řekl mi, že si nedovedu vydělat ani dolar, že budu na zá-padě umírat hladu a budu mu psát o peníze. Prý nevěří, že bych dovedl zápasit - opravdu zápasit o cokoli pod sluncem. To všechno mi řekl přímo do očí!"

Když jsem odešel z domova, nevěděl jsem ani, že by na mně bylo něco špatného. Ale Jiří, myslím, že teď to vím. Byl jsem synem boháče - rozmazleným a naprosto jsem neznal cenu peněz. Dosud jsem v sobě neobjevil nějakou schopnost si vydělat. Myslím, že nic nedovedu. V tom to vězí. Teď jsem s rozumem v koncích. A půjdu honit dobytek nebo dolovat, nebo provedu opravdu nějakou hloupost - dám se třeba k povstalcům."

"Aha! To jsem si myslel, že s tímhle na mne vyrukujete," prohlásil Thorne. "Na to hezky zapomeňte. Vězte, že v Mexiku se něco děje. Spojené státy si to celkem ani neuvědomují. Ale za touto linií jsou ztřeštění revolucionáři, špatně placení vojáci, vůdci, nájezdníci, lupiči, psanci, hromada banditů, nádeníci hladovějící po tisících, dívky a ženy třesoucí se hrůzou. Mexiko je jako sopka -připraveno chrlit síru a oheň! Nedopouštějte se té hlouposti, abyste se přidal ke skupinám povstalců! Američané jsou nenáviděni Mexičany nižších bojujících tříd, ať povstaleckých či spolkových. Tito ztřeštění greaserové jsou chvilku -na jedné a chvilku na druhé straně. Nezemřete-li hladu, nebudete-li zastřeleni někde ze zálohy, nezahynete-li žízni, pak některý greaser vám vbodne nůž do zad, aby se zmoc-nil vaší přezky u pasu nebo vašich bot. U povstalců na východě k Agua Prieta a k Juarezu je mnoho Američanů. Orozco operuje v Chihuahua. Avšak toto je Sonora, horská poušť, domov otroků a yaquiů. Všude zuří neorganizované vzpoury. Američtí horníci a rančerové, kteří mohli odejít, uprchli do Států a zanechali zde svůj majetek. Ti, kteří nemohli nebo nechtěli odejít, museli zápasit o své životy a teď také zápasí."

"To je zlé," řekl Gale. "Proč se toho nechopí vláda, proč něco nedělá?"

"Bojí se mezinárodních zápletek. Nechce být kritizována jinými národy. Je to choulostivá situace, Dicku."

Washingtonské úřady znají vážnost situace, tím si můžete být jistý. Nám všem je tu zle. Je to, jako když sedí člověk na sudu prachu. Nemůžeme zabránit, aby povstalci a nájezdníci nepřekračovali hranice. Ale přesto nebojujeme. Moje služba brzy skončí. Za tři měsíce budu propuštěn. Můžete mi věřit, že jsem rád z více důvodů, než jsem uvedl."

Thorne zřejmě silně potlačoval rozčilení. Chvilími při hovoru s Galeem jeho radost nad setkáním převládla nad jinými city, ale ne na dlouho. Seděl u stolu poblíž okna ve-doucího na ulici a každou chvíli bystře vyhlédl ven. Také se stále díval na hodinky.

Jak Thorne mluvil, všiml si Gale postupně těchto drobností.

"Jiří, zdá se mi, že jste rozčilený," řekl potom Dick. "Pamatuji se, že jste vždy býval chladnokrevný chlapík, kterého nic tak snadno nevyvedlo z míry. Copak vás vojna tak změnila?"

Thorne se zasmál. Byl to podivný smích, lhostejný, a přece svědčil o rozčilení.

"Odešel jsem z tábora bez dovolení," řekl.

"Je to vážný přestupek?" tázal se Dick.

"Vážný? Pro mne, přijdou-li na to, znamená zkázu. Ve městě jsou povstalci. Každou chvíli se může něco strhnout. Musím být na zavolání stále v pohotovosti. Poznají-li, že jsem odešel, znamená to vězení. A vězení značí delší službu, zničení mých plánů - zkázu.""

Gale pod dojem vzrušení svého přítele mlčel. Thorne se k němu nahnul a zkoumal jej svým pronikavým pohledem.

"Co byste tomu řekl, Dicku Gale, kdybych vám pověděl, že jsem se s vámi setkal raději než s kýmkoli jiným v mo-mentální krizi svého života?"

"Thorne, jsem tomu opravdu rád," řekl Dick.

"Poslyšte," šeptal Thorne tiše a rychle. "Před několika dny, před týdnem jsem pomohl uprchlíkům z Mexika do Spojených států."

Byly to samé ženy a jedna z nich byla oblečena jako jeptiška. Jen náhodou jsem spatřil její tvář. Byla to tvář krásné dívky. Povšiml jsem si, že se držela poněkud od ostatních. Tušil jsem, že je to přestrojení a když se mi naskytla příležitost, promluvil jsem s ní a nabídl své služby. Na mé ubohé pokusy ve španělštině odpověděla plynulou angličtinou. Utekla v hrůze ze svého domova někde v Sinaloa. Tam se pohybovali povstalci. Její otec byl zajat a držen pro výkupné. Když bylo výkupné zapláceno, povstalci ho zabili. Vůdcem těchto povstalců byl bandita jménem Rojas.

Již dávno před počátkem revoluce se jej lidé z lepších vrstev obávali, nižší vrstva peónů jej milovala. Peóni uctívají bandity. Všichni slavní bandité olupovali bohaté a rozdávali chudým. Rojas spatřil dceru a unesl ji. Avšak jí se podařilo podplatit strážce a uprchlá, nežli se jí mohlo něco zlého přihodit. Ukryla se u přátel. Rojas obrátil město naruby, neboť jí chtěl najít. Ona se pak přestrojila a cestovala na koni, povozem i vlakem do Casity.

Její příhody mě okouzly a nemohu zapomenout na onen letmý pohled do její tváře. Neměla tu ani peníze, ani přátele. Věděla, že Rojas po ní slídí. Mluvil jsem s ní na ná-draží, kde panoval jen shon a zmatek. Nikdo si nás nevšímal, jak jsem myslel. Poradil jsem jí, aby odložila přestrojení jeptišky, než vyjde z čekárny. Dal jsem jí jednoho hochy jako doprovod. On ji odvedl do toho domu. Slíbil jsem, že večer přijdu, abych s ní promluvil o její situaci.

Našel jsem ji, Dicku, a když jsem ji spatřil, šíleně jsem se do ní zamiloval. Je to nejkrásnější a nejobdivuhodnější dívka, kterou jsem kdy spatřil. Jmenuje se Mercedes Castañeda a pochází ze staré, bohaté španělské rodiny.

Dicku, pomyslete si! Mercedes mě má také ráda od prvního setkání," Mým úmyslem je oženit se s ní a odvést ji někam do vnitrozemí, dále od hranic. Možná, že to nebude snadné. Oni ji stopují. Mne rovněž. Nemohl jsem s ní mluvit, aby se o tom ženy v domě nedověděly. Zpočátku to byla snad u nich jen zvědavost, chtivost klepů. Ale v posledních dvou dnech nastala změna. Ach, tihle Mexičané jsou tajemní a zrádní. Jsou to přece jen Španělé. Jsou ovládáni předně náboženstvím, pak zlatem a pak vášní k ženě.

Rojas vešel asi ve spojení se svými zdejšími přáteli; včera přijela jeho tlupa povstaleckých hrdlořezů a dnes přišel on. Když jsem se to dověděl, hledal jsem kněze. Slí-bil, že sem přijde. Ale bojím se, že ho někde zadrželi."

Thorne, proč se neoženíte hned? Vyhnete se tak nebezpečí," řekl Dick.

"Obávám se, že je již pozdě. Měl jsem to udělat minulou noc. Víte, jsme tu vlastně za čarou."

"Což jsme teď na mexickém území?" otázal se rychle Gale.

"Myslím, že ano. To právě věc ztěžuje. Rojas a jeho povstalci mají Casidu v rukou. Ale i Rojas sám by mne mohl zadržet, zmocnit se dívky a pustit se s ní do hor. Je-li Mercedes skutečně hlídána, což považuji za jisté, pak sotva by-chom vyšli z domu, probodnou mne a já se zmocním."

"Nebesa! Thorne, což se mohou takové věci dít tak blízko u hranic Spojených států?" tázal se Gale nedůvěřivě.

"Mohou se dít. Zdá se, že neznáte moc oněch povstaleckých kapitánů a zvláště oněch banditů nad lidem v Mexiku. Bandita je v Mexiku čestným mužem. Lid se ho obává, závidí mu, miluje ho.

V srdcích lidu je bezmála národní modlou - zápasníkem s býky, matadorem. Viděl jsem Rojase. Je to hezký, drzý, pohrdavý ďábel, ješitnější než páv. Stojí se do zlatých kra-jek a stříbrných prýmků a v té nádheře dovede krást. Byl jedním z těch povstalců, kteří pomáhali drancovat Sinaloa a odnesli půl miliónu v penězích a skvostech. Rojas roz-hazuje zlato tak, jako prolévá krev. Ale je hlavně pověstný svými únosy dívek. Dcery peónů si považují za čest, jestliže je Rojas uchvátí. Rojas však má zálibu v dívkách lepších - vrstev."

Thorne si setřel pot z bledého obličeje a vyhlédl opět oknem, než pokračoval dál v hovoru.

"Uvažte tedy, v jakém postavení se Mercedes nachází. Z naší strany hranic nemůže čekat pomoc. A kdyby snad, pak nevím odkud. Obyvatelstvo na oné straně je většinou mexické a chová sympatie ke všem, kteří působí na této straně. Celá ta cháska greaserů na obou stranách sympa-tizuje s povstalci, tajně ctí lidi, jako je Rojas, a nenávidí aristokraty, jako je Mercedes. Ti by mu pomáhali ji dostat. Rojas může ke svým záměrům využít všech skrytých vlivů. Nepodaří-li se mi to přikazít, bude pro něj snadné zmocnit se Mercedes. Ale než bych to připustil, zabiji raději jeho, nebo někoho z jeho tlupy, nebo ji... Taková je situace, starý příteli, času je málo. Hrozí mi vězení pro zběhnutí. Rojas je ve městě. Myslím, že jsem byl stopován na cestě sem. Kněz mne zradil, nebo byl zadržen. Mercedes je zde samotná a čeká, spoléhajíc na mne, že ji zachráním. Za malou chvíli zde nastane peklo! Dicku, jste se mnou?"

Dick Gale zhluboka vydechl. Lhostejnost, netečnost, otupělost, která jej po měsíce tížila, zmizela. Nemohl hned mluvit, ale jeho ruka pevně stiskla přítelovu ruku. Thorneova tvář se podivuhodně změnila. Tíseň, obavy, úzkost, to vše zmizelo v úsměvu vášnivé vděčnosti.

Vtom Dickův pohled přelétl přes přítelovo rameno k oknu, kde zachytil obličej - hezký, smělý, posměšný obličej s jiskřícíma černýma očima.

Dick ztuhl. Thorne se obrátil k oknu. "Rojas!" zašeptal.

II.

## MERCEDES CASTAÑEDA

Tmavá tvář zmizela. Dick Gale zaslechl kroky a zvonění ostruh. Přistoupil k oknu a zahlédl ještě Mexičana vcháze-jícího do hlavních dveří.

"Viděl jste ho? Kam šel?" šeptal Thorne, když přistoupil ke Galeovi. "Ti špinavci tam venku, s patronovými pásy křížem přes prsa, to jsou povstalci."

"Myslím, že vešel do hostince," odpověděl Dick. "Měl pistoli, ale pokud vidím, tito greaserové venku zbraně ne-mají."

"Nevěřte tomu! Pohleďte, Dicku. Tento chlap je hlídá, ačkoli vyhlíží, jako by se o nic nestaral. Hleďte, má malou karabinu, skoro ukrytou... Tam dole na cestě je druhý. Obávám se, že Rojas dal již hlídat celý dům."

"Jen kdybychom to věděli jistě."

"Pojďme, Dicku, přes chodbu. Chci vidět, jak to vypadá na druhé straně domu."

Gale následoval Thornea z místnosti do chodby s vysokým stropem, která patrně dělila hotel, jenž vedl na jedné straně na ulici a na druhé do dvora. Tam blikalo něko-lik kalných, žlutých lamp. Jakýsi Mexičan s pokrývkou kolem ramen stál u hlavního vchodu. Thorne vstoupil do velkého pokoje, ještě slaběji osvětleného než síň. Byl tam stůl poházený papíry, několik židlí s vysokými opěradly, dvě pohovky.

"Zde jsem se setkával s Mercedes," řekl Thorne.

Vyhlédli z otevřeného okna ven. Náměstí bylo setmělé a na první pohled se zdálo prázdné. Za chvíli však Gale rozeznal pomalu kráčející, tmavou postavu. O něco dále byla druhá.

"Viděl jste je," šeptal. "Je to tak, jak jsem se obával. Rojas má dům obklíčený. Měl jsem Mercedes odvést dříve. Ale neměl jsem čas ani příležitost! Jsem v koncích... Tamhle je Mercedes! Můj Bože!... Dicku, přemýšlejte. Vymyslete, jak ji dostat z této pasti!"

Dick se obrátil, když jeho přítel kráčel po místnosti. V šerém světle nahoře na schodišti stála štíhlá, zahalená postava ženy. Když spatřila Thornea, seběhla k němu tiše dolů po schodech. Zachytil ji do náruče. Pak mluvila tiše, v přestávkách, hlubokým, rychlým hlasem. Byla to směs úryvkovitě španělštiny a angličtiny.

Thorne vedl dívku do středu místnosti pod lampu, kde stál Gale. Pozdvihla bílou ruku odhrnující poněkud přehoz z černé krajky. Dick spatřil malou, tmavou, hrdě nesenou hlavu, zpola skrytý oválný obličej bílý jako květ a nádherné černé oči. Pak Thorne promluvil.

"Mercedes - Dick Gale, můj dávný přítel - nejlepší přítel, jakého jsem kdy měl."

Přehodila mantilu zpět z hlavy, odhalujíc půvabný obličej, zvláštní a zarážející Galea svou pýchou a ohněm, svou oduševněností.

"Señor Gale! Nedovedu vyjádřit své štěstí. Thorneův přítel!"

"Ano, Mercedes, přítel můj i váš," řekl Thorne rychle. "Drahá, mám zlé zprávy. Kněz nepřišel. Poslyšte - buďte statečná, drahá Mercedes - Rojas je zde!"

Vyrazila z hrdla výkřik, jehož bolestná hrůza rozechvěla Galeovy nervy a zakolísala, jako by měla omdlíť. Thorne ji zachytil a chraptivým hlasem jí domlouval, aby se vzcho-pila.

"Proboha, neomdlévejte, vzpamatujte se! Byli bychom ztraceni! Naskytla se nám naděje. Vymyslíme nějaký plán. Buďte pevná. Bojujte!"

Galeovi bylo zřejmé, že Thorne se chová jako smyslů zbavený.

Bledý a chvějící se tiskl k sobě Mercedes.

Volala něco španělsky a když zavrtěl hlavou, přešla k angličtině.

"Señore, budu silná, chci zápasit, poslechnu. Ale přísahajte zde při svaté Panně, že bude-li mě třeba zachránit před Rojasem, že mne raději usmrtíte!"

"Mercedes! Ano, přísahám," odpověděl sípavě. "Vím -budu raději, budete-li mrtva, než... Ale nevzdávejte se naděje. Rojas si není dosud jistý svou věcí, jinak by nečekal. Je zde v domě. Avšak váhá. Surovec, jako je Rojas, nevyčkává bez příčiny. Máme dosud naději. Tuhle Dick již něco vymyslí. Vyklouzneme ven. On vás někam odvede. Mercedes, tady jde o více než o naši lásku a štěstí. Jde o život."

Uklidnila se a nabyla pomalu nad sebou moci. Náhle obrátila ke Galeovi své hrdé černé oči.

"Señore, vy jste Američan. Vy neznáte španělskou krev -nenávist a krutost peónských banditů. Chci raději zemřít, než by se mne dotkla Rojasova ruka. Kdyby mne dostal, pak ta hodina, ten krátký den života, který by mi ještě zbýval, by byl mukami - pekelnými mukami. Budu-li pak žít dva dny, dostanou mne jeho suroví lidé. A budu-li živa tři dny, pak mne dostanou psi v ležení... Señore, máte sestru, kterou milujete? Pomozte seňorovi Thorneovi zachránit mne. On je voják. Je vázán slibem. Nesmí kvůli mně zradit svou čest, svou povinnost. Rojas je zbabělec. A teď neztrácejme drahocenný čas. Jsem připravena. Budu statečná!"

Přistoupila těsně ke Galeovi, podávala mu své bílé ruce -žena plná ohně a vášně. Galeovi připadala obdivuhodná. Srdce mu poskočilo.

"Señorito," řekl, "jsem šťasten, že vám mohu být nápo-mocen. Nemohu si představit větší čest než vám posloužit."

"A co chcete dělat?" zeptal se rychle Thorne.

"Učinit seňora Rojase neschopným pro tuto noc a snad i pro několik dní budoucích," odpověděl Gale.

"Dicku, co chcete provést?" zeptal se Thorne, tentokrát postrašený.

"Vyvolám tam rvačku," odpověděl Dick stručně. "Pustím se do Rojase a jeho tlupy."

"Proboha, ne, to nesmíte, Dicku, probodli by vás zezadu nožem!" volal Thorne, naplněn úzkostí, ale jeho oči se leskly.

"Odvážím se toho. Snad se mi podaří překvapit tu chasu a uniknout jim dříve, než poznají, co se děje... Jakmile rvačka začne, ti chlapi venku na náměstí přiběhnou dovnitř. Pak hned vyklouznete a dáte se přímo přes náměstí po ulici. Ulice je tmavá, pokud se pamatuju. Dohoním vás."

Thorne vydechl, ale neřekl ani slovo. Mercedes se o něj opřela, tiskla své bílé ruce k hrudi a její velké oči pozorovaly Galea.

V chodbě se Gale zdržel, než si na ruce natáhl těžké rukavice, rozcuchal si vlasy a rozhalil límec. Pak vstoupil do restaurace, prošel jí a zastavil se ve dveřích vedoucích do salónu. Jeho pět stop plus jedenáct palců a sto osmdesát liber zde vynikalo ještě mohutněji, a to bylo právě částí jeho plánu, aby k sobě obrátil pozornost. Zdálo se však, že si ho nikdo nevšimá. Hráči u kulečnicku býti zabráněni do hlučné hry a podobné hejno křiklavě oděných Mexičanů se tlačilo u baru zahaleném kouřem. Hledající pohled Galea spočinul brzy na muži, o němž usoudil, že je to Rojas. Mexičanova tvář byla odvrácena stranou. Byl ve vážném, rozčileném rozhovoru asi s tuctem druhů, z nichž většina seděla kolem stolu.

Poslouchali, mluvili, pili. Podle patronových pásů křížem přes prsa poznal, že to jsou povstalci. Povšiml si oněch pásů Mexičanů venku. Číšník přinesl této skupince ke stolu novou zásobu nápojů a přitom se její vůdce obrátil tak, že Gale mohl vidět jeho obličej. Byl sotva prostřední výšky. Měl na sobě přiléhavý kabátec s lesklými knoflíky a kraj-kovým šátkem, koženou vestu červeně vyšitou, šerpu a pás s ohromnou stříbrnou sponou. Gale spatřil znovu onu per-letí vykládanou pistoli, houpající se mu po boku. V uzlu jeho šátku se tpytily skvosty. Měl zlaté kruhy v uších a prsteny s diamanty na prstech.

Gale v sobě pocítil oheň, který hrozil porušit jeho chlad-nokrevnost. Jiné city působily na jeho sebeovládání. Bylo to, jako by pohled na tohoto muže v Galeovi uvolňoval nebo vzbuzoval jakousi zlobu.

Vykročil asi na dva kroky ze dveří do místnosti. Vrávorál poněkud, padal na kulečnický, vrazil do Mexičanů u baru, smál se jako opilec, zastavoval se tu a tam. Náhle jeho oko spatřilo skupinu kovbojů, jichž si předtím s takovým zájmem povšíml.

Byli stále v koutku, poněkud stranou od ostatních. Gale se pamatoval na své četné neúspěšné pokusy seznámit se s kovboji. Má-li získat pomoc těchto mlčenlivých, stranou se držících venkovanů, bude nutné vykřísnout z nich oheň jedním rychlým úderem. Zastavil se přede dvěma velkými kovboji, kteří stáli, a pohlédl přímo do jejich hubených, bronzových tváří. Po chvíli promluvil.

"Nejsem opilý. Jen to tak předstírám, protože tu chci vyvolat melu. Napadnu toho prokletého banditu Rojas. Chci tím zachránit dívku a poskytnout jejímu milenci, svému příteli, příležitost s ní uniknout. Ona je zde v domě. Rojas sem přišel, aby se jí zmocnil. Až začnu rvačku, můj přítel se pokusí s ní vyklouznout ven. Každé dveře a každé okno je hlídáno. Vyvolám tu peklo, abych sem přivábil hlídky... Nuže, vy jste krajané. Jsme v Mexiku. Čest i život krásné dívky je v nebezpečí. Nuže, pánové, dávejte na mne pozor!" Oči jednoho kovboje se zúžily, zamžikal a jeho hubená čelist poklesla. Drsná tvář druhého se zbrázdila úsměvem.

Gale se od nich obrátil a jeho tep se zrychlil, když spatřil, jak oba kovbojové jdou pomalu za ním. Gale se zapotácel, klopýtl, vrazil do stolu, odkopl prázdné židle. Minul Rojas a jeho tlupu a dívaje se po očku poznal, že bandita jej po-zoruje, přičemž rozkládal rukama a rychle mluvil. Hukot mnoha hlasů vzrůstal a když Dick vrazil do stolu, převrhl jej a zvrhl obsah sklenic do klína několika Mexičanů, zazněl prudký křik. Podařilo se mu vzbudit pozornost. Téměř všechny obličeje byly obráceny k němu. Jeden Mexičan zadupal a udělal pravici výhružný pohyb.

Dick zvedl nohu a rychlým bočním kopem podrazil chlapíkovi prudce obě nohy, takže se natáhl na zem, až to žuchlo. Gale poznal, že teď nastala jeho chvíle. Otočil se a vrhl se na Rojas. Učinil tak svým oblíbeným útokem se změnou směru. Ani Rojas ani jeho lidé neměli čas se pohnout. Tmavá tvář bandity se změnila ve špinavě bílou. Čelist mu poklesla; byl by zařval, kdyby ho již nebyla zasáhla Galeova rána, kterou byl odhozen nazpět mezi své lidi. Potom těžké Galeovo tělo narazilo na malou skupinu povstalců. Zříteli se i se stolem a židlemi na zem v klou-zavém třesku.

Gale padal také. Ale dopadl na nohy jako kočka. Když se zvedal, jeho mocné ruce stiskly Rojas. Vyrhl malého banditu ze spletené hromady zmítajících se a ječících mužů, rozpráhl se s ním obrovskou silou a pustil jej. Rojas letěl vzduchem a porážel stoly i židle. Gale k němu skočil, chytil jej a zvedl jako prázdný pytel.

Vkřiku zazněl výstřel. Místnost se značně setměla. Gale vrhl pohled nazpět. Oba kovbojové se drželi mezi ním a hejnem zuřících povstalců. Jeden kovboj držel před sebou dvě pistole. Druhý právě zvedal pistoli a mířil. Vtom okamžiku z ní červeně a bíle vyšlehlo. Po výstřelu bylo slyšet řinkot skla a místnost ještě víc potemněla. S výkřikem odhodil Gale krvácejícího Rojas. Bandita narazil o stůl, přepadl přes něj na zem a zůstal tam ležet obličejem k zemi.

Po novém výstřelu se hemžily po místnosti Již jen tmavé stíny, jediné světlo bylo za barem. Bíle oděná postava se hnala proti Galeovi. Ten jí podrazil nohy, ale byl nucen kopat prudce kolem sebe, aby vypletl nohy z rukou sápa-jících se po nich. Jiná postava přiskočila ke Galeovi. Byla temná a rychlá. Zaleskla se ocel a opsala oblouk. Současně s rudým plamenem výstřelu se zachvěl nůž. Muž, který se jím ohnal, upadl nazpět. Gale slyšel výstřely, které zněly jako slabé bouchnutí v dáli. Velká lampa za barem jako by se rozštípla, pak se rozpadla a uhasla, ponechávajíc míst-nost ve tmě. Gale skočil ke dveřím. Napravo i nalevo odrážel stranou tápající muže kteří do něho vráželi. Přeskočil kulečnický, rozhodil stoly a židle, a dostal se ke dveřím mezi první, kteří se tlačili ven. Jedno mávnutí jeho paže srazilo z pod-stavce lampu v restauraci. Vyběhl ven a zanechal za sebou tmou. Několika skoky byl v salónku. Thorne s Mercedes unikli! Za chvíli je viděl jasně - jedna velká, nesoucí kapuci a druhá slabší, v plášti. Gale prudce vydechl úlevou. Thorne a Mercedes nebyli daleko od něho.

Thorne se chvílemi ohlížel. Kráčel rychle, skoro nesl Mercedes, která se k němu tiskla. Také ona se ohlížela. Gale jednou spatřil, jak její bílý obličej zasvítí ve světle lampy. Rychle se k nim blížil a brzy poté, když minuli poslední lampu a ulice dále byla tmavá, odvážil se zapísknout. Thorne to uslyšel, neboť se zastavil, zapískl tiše v odpověď a kráčel dál. Teprve o kus dál se zastavili a čekali. Zde již začínala poušť. Gale cítil pod nohama jemný písek a viděl podivné tvary kaktusů. Pak uprchlíky dostihl.

"Dicku! Jste - v pořádku?" zašeptal Thorn.

"Jsem - udýchán - ale - v pořádku," odpověděl Gale.

"Výborně! Výborně!" vyrážel ze sebe Thorne. "Byl jsem polekán na smrt - bez pomoci... Dicku, šlo to znamenitě. Co jste tam dělal?"

"Vyvolal jsem rvačku, to je všechno," řekl Dick.

"Nebesa! Ale ty výstřely, Dicku - ty platily vám? Ty mne poděsily. A pak ten křik! Co se tam stalo? Rojasovi hlídači se seběhli k domu hned při prvním výstřelu. Povězte nám, co se tam stalo!"

"Když jsem napadl Rojas, dva kovbojové rozstříleli lampu. Jeden Mexičan, který na mne vytáhl nůž, myslím nějakou dostal. Pak myslím, že stříleli také povstalci, když se dům ocitl ve tmě."

"Napadl Rojas?" vyptával se Thorne a přiblížil se těsně ke Galeovi. Jeho hlas byl rozčilený, jásavý, s přízvukem ra-dosti, která ještě vyžadovala potvrzení. "Co jste mu udělal?"

"Dal jsem mu do zad a pak jsem ho napadl zepředu. Drahá dámo, Rojas sám vás již této noci nebude pronásle-dovat a myslím, že ani po mnoho následujících dnů," řekl Gale ne zcela jistým hlasem.

Zachvěla se, vzpřímila a přitiskla ruku k prudce se zdvi-hajícím nadřům.

"Señore Dicku!" zvolala. Pak jí hlas vypověděl službu. Ale její ruce vyletěly vzhůru. Bleskurychle pozdvihla hlavu a políbila jej. Pak se obrátila a se vzlykotem se vrhla Thorneovi do náruče.

"Dicku, Dicku, pojaté sem!" volal tiše Thorne. "Dejme teď hlavy dohromady. Máme před sebou ještě těžký úkol. Co

udělat? Kam se obrátit? Jsme sice teď na dobré staré půdě Spojených států, ale nejsme ještě mimo nebezpečí."

Když ustal, zřejmě čekal na nějaký návrh. Ticho přerušil jasný, třepotající se zvuk polnice. Thorne sebou prudce trhl. Pak se sehnul a naslouchal. Krásné tóny polnice plynuly tmou, stále jasněji, ostřeji, rychleji.

"Je to signál k nástupu, Dicku!" oznamoval.

Gale neodpovídal. Mercedes stála jako zkamenělá. Volání polnice doznělo. Zdálo se slabě jiné. Bylo slyšet ještě další zvuky, avšak příliš vzdálené, než aby je bylo možno rozeznat. Pak zazněly ojedinělé výstřely.

"Dicku, povstalci s někým bojují," vyhrkl rozčileně Thorne. "Malá spolková posádka drží stále své místo. Snad na ni opět útočí. Něco se však jistě děje za čarou. Možná, že ti blázniví greaserové střílí na náš tábor. Obávali jsme se toho - ve tmě... A já jsem tady, venku a bez dovolení, vlastně jsem zběhl!"

"Vraťte se! Vraťte se, dokud je čas!" volala Mercedes.

"Bude lépe, abyste tam zaběhl, Thorne," dodal Gale. "Nepomohlo by nám v nebezpečí, kdyby vás zatkli. O Mercedes se postarám."

"Ne, ne, ne" odpověděl Thorne. "Odejdu a vyhnu se zatčení."

To by snad pomohlo pro tuto chvíli. Ale nebylo by to dobré pro budoucnost. Jiří, zběhl je zběhl! Raději si pospěšte.

Světě mi svou dívku do zítřka."

Thorne váhal. "Dicku, snad mi nezbyvá nic jiného," řekl. "Máte pravdu. Jen kdybych tam doběhl včas. Ale jak ji mám opustit! Držte se mimo Casitu, Dicku. Jděte do pouště, do hor, na nějaké bezpečné místo. Pak přijďte ke mně do tá-bora. Vymyslíme nějaký plán. Svěřím se plukovníkovi Weedeovi. Snad nám pomůže. Skryjte ji před povstalci - to je všechno."

Stiskl Dickovi mocně ruku, sevřel Mercedes do náruče, políbil ji, něco jí zašeptal, pak ji pustil a odběhl. Zmizel hned ve tmě.

Bylo slyšet jen jemné šustění písku a šelest tuhých listů ve větru. Pak zavyl stepní vlk a jemu v odpověď zaštěkal pes. Gale poznal, že je na hranici mezi neznámou pouští a nepřátelským městem.

Pocítil lehký dotyk ruky na rameni, cítil, jak chladná, chvějící se ruka Mercedes se vsunula do jeho ruky. Dick na ni pohlédl. Byla to dívka s bílou tváří, jejíž postrašené černé oči byly na něho upřeny. Jestliže samota, poušť, ti-cho, neznámá nebezpečí působily na něho, jak asi působily na tuto pronásledovanou dívku? Galeovo srdce se vzvedlo. Byl s ní samotný. Neměl zbraň, peníze, potravu, nápoje, oděv, nic kromě svých rukou. Nevěděl nic o poušti, směru a poloze hraniční čáry. Nevěděl, kde nalezne dráhu, silnici nebo cestu a jsou-li kde blízko nebo daleko nějaká města. Bylo to povážlivé, zoufalé postavení. Myslí hlavně na dívku a v duchu se modlil za možnost ji zachránit.

A když vzpomněl na sebe, bylo to jen s ohromujícím vě-domím, že si nedovede představit žádnou situaci, již by chtěl vyměnit za tuto - kde mu osud svěřil těžkou úlohu věrnosti k příteli a k bezmocné dívce.

"Señore, señore!" zašeptala náhle Mercedes, přitisknuvši se k němu. "Poslouchejte! Slyším přicházet koně!"

III.

### ÚTĚK DO POUŠTĚ

Gale naslouchal neklidně a zaraženě, neslyšel však nic; soudil, že snad obavy Mercedes působí ha její obraznost.

"Myslím, že jste se mylila," zašeptal.

"Ne, ne, señore."

Dick nastavil ucho lehkému větru. V tom zaslechl slabé dunění kopyt. Podobalo se prvnímu slabému, vzdálenému tlukotu tetřívka a připomnělo mu illinoiské lesy v době jeho dětství. V dalším okamžiku si byl již jist, že jsou to kroky kopyt na měkkém písku.

Krok byl pravidelný a nebyl to tedy krok pasoucích se koní.

V okamžiku zatáhl Mercedes hlouběji do šera křoví. Ostré bodání trnů jej upozornilo, že se tiskne do křoví kaktusů, a chránil Mercedes, jak jen mohl. Třásla se jako člověk, jemuž je velmi zima. Gale zaskřípal zuby v bezmoc-ném vzteku nad osudem dívky. Kdyby nebyla krásná, mohla být stále svobodná a šťastná ve svém domově. Jak podivný je život - jak nespravedlivý je osud!

Dupot kopyt sílil. Byla to řada koní. Gale nemohl rozez-nat, nesou-li všichni koně jezdce. K uším mu doletěly hlasy, pak tichý smích. Dychtivě naslouchal, ale slyšel jen dupot kopyt.

"To jistě, Laddy, to jistě," zazněl hlas z temnot. "Rvačka! Laddy, od té doby, co nás drátěné ploty zahnały z Texasu, jsme nic podobného neviděli. A jakživ jsme neslyšeli takový poprask."

"Poprask? To byl důkladný výprask!" odpověděl druhý hlas. "Bylo mi dost horko. On se nějak náhle ztratil. Doufám, že on i jeho přátelé již setřásli prach Casity. Je to protivné město, Jíme."

Gale povyskočil radostí. Jaké štěstí! Nebyl to nikdo jiný než oni dva kovbojové, které oslovil v mexickém hotelu.

"Zastavte, hoši!" zavolal a vystoupil na cestu.

Koně zafrkali a zadupali. Postavy se v šeru objevily jas-něji.

Gale spatřil pět nebo šest koní, dva s jezdci a aspoň je-den z ostatních nesl náklad. Když Gale přišel na vzdálenost patnácti stop od skupiny, řekl přední jezdec:

"Myslím, že je to dost blízko, cizince."

V kovbojově ruce se ve světle hvězd cosi temně zatřpytilo.

"Kdyby nebyla taková tma, poznali byste mne," odpověděl Gale. "Mluvil jsem s vámi před malou chvílkou -v salónu tam ve městě."

"Pojďte blíž a ukažte se," řekl krátce kovboj.

Gale pokročil, až byl těsně u koně. Kovboj se nahnul ze sedla a prohlížel si Galeův obličej. Potom beze slova za-strčil

pistolí a podával mu ruku. Gale ucítil ocelový stisk ruky, který mu zahřál krev. Druhý kovboj seskočil ze svého bujného, neklidného koně a přehodil přes sedlo uzdu. Také on pohlédl zblízka do Galeovy tváře.

"Jmenuji se Laddy," řekl. "Jsem rád, že vás setkávám."

Gale pocítil druhý stisk ruky, tak pevný a tvrdý, jako byl první.

"Jmenuji se Gale - Dick Gale," začal rychle. "Zastavil jsem se dnes v Casitě. Jeden hoch mne dovedl do onoho hotelu.

Tam jsem se setkal s dávným přítelem, kterého jsem již léta neviděl. Je u jezdeckta. Seznámil se se španělskou dívkou a zamiloval se do ní.

Rojas zavraždil otce této dívky, pokusil se ji unést... Víte již, co se v hotelu udalo. Pánové, budu-li mít kdy, dokáži vám, jak si vážím toho, co jste tam pro mne udělali. Dostal jsem se ven a našel svého přítele s dívkou. Spěchali jsme za hranice města. Pak se Thorne musel vrátit do tábora. Slyšeli jsme trubení polnice, výstřely a on byl z tábora bez dovolení. Tak zůstala dívka u mne.

Nevím, co mám dělat. Thorne mne ujistil, že Casita není vhodným místem pro Mercedes."

"Ta dívka není peónská, ani z obyčejných greaserů?" přerušil ho Laddy.

"Ne. Jmenuje se Castañeda. Patří ke staré španělské rodině, kdysi bohaté a vlivné."

To jsem si myslel," odpověděl kovboj. "Je vtom více, než že Rojas chce mít hezkou dívku. To on dělá skoro každý den.

Musí v tom být něco politického nebo nějaká třídní nenávisť, lnu, Casita není místem pro dívku vašeho přítele v noci ani ve dne, ani kdykoli jindy. Jsou tam sice Američané, kteří by se jí ujali a bojovali za ni, kdyby bylo třeba. Ale nebylo by moudré se toho odvažovat. Lashi, co tomu říkáte?"

"Již několik týdnů je horko kolem těch greaserů," odpověděl

druhý kovboj. "Jestli se ta špetka vzdá, nikdo nedovede říct, co se stane. Moje rada je: hleďte, aby slečna Castañeda již nevskočila do Casity."

"Vypadá to, jako byste mluvil rozumně," řekl Laddy. "Myslím, Gale, že vy i dívka byste měli jít s námi. Zítra pro nás bude Casita jistě trochu horká. Nezabili jsme sice nikoho, ale ustřílel jsem jednomu greaserovi ruku a Lash pokazil přátelské vztahy, protože ničil majetek. Známe lidi, kteří by se postarali o seňoritu, než by si váš přítel pro ni přišel." Dick vřele vyjádřil svou vděčnost a plný radostné úlevy se vrátil ke skupině kaktusů, kde zanechal Mercedes. Stála zpřímá, čekala a ačkoli byla tma, cítil, že se již zbavila hrůzy, která ji předtím rozechvívala.

"Señore Gale, vy jste můj dobrý anděl," řekla chvějícím se hlasem.

"Měl jsem štěstí, že jsem se setkal s těmito muži," odpověděl.

"Pojďte."

Vedl ji na cestu ke kovbojům. Jaksi se ostýchali a Lash mlčel, kdežto Laddy rozpačitě a nesrozumitelně odpovídal na děkování Mercedes.

Bylo tam pět koní - dva osedlaní, dva s nákladem a zbývajících měl na sobě jen pokrývku. Laddy zkrátil třmeny u svého koně a pomohl Mercedes do sedla. Podle způsobu, jak se na koně vyšvihla a upokojila divoké vzpínání bujného koně, Gale poznal, že na něm umí jezdit. Lash vybízel Galea, aby usedl na jeho koně. Avšak Gale to odmítl.

"Půjdu pěšky," řekl. "Jsem zvyklý chodit. Víím, že u kovbojů tomu tak není."

Snažili se ho přimět k nasednutí na koně, ale marně. Potom Laddy vyjel na koni bez sedla. Za ním jela Mercedes a Gale kráčel vedle ní. Pak šli oba koně s nákladem a Lash průvod uzavíral.

Dickovi připadalo, jako by to bylo již dávno, co vystoupil z vlaku.

Poznal, že až do této noci si nebyl vědom hloubky svého vzteku. Dosud ho nikdy ani ve snu nena-padlo, že by byl schopen zabít člověka. Pravou ruku měl naběhlou a zdřevěnělou a bolela ho tak, že nemohl ani zatnout pěst. Klouby na ní byly potlučené a krvácely a cítil v nich prudkou bolest. Uvažil-li, jak tlustá je jeho těžká ruka-vice, usoudil Gale, že Rojas dostal asi mocnou ránu. Po celé měsíce potulování byl nespokojený, ale byl příliš netečný, než aby sám sebe pochopil. Snad to ani nebyla ona Rojasovi zasazená rána, která vyvolala tuto změnu.

Jeho setkání s Thorneem, obdivuhodné černé oči španělské dívky, nenávisť vzbuzená v něm Rojasem, útok; rána, rvačka, pohled na Thornea a Mercedes, když spěchali do bezpečí, ruce dívky, přitisknuté k jejím dmoucím se nadřím, sladký oheň jejího polibení, skutečnost, že je teď sama s ním, závislá na něm - všechno to obracel Gale neustále ve své mysli, a přece nemohl bezpečně stanovit, co vlastně na něho tak silně působilo, ani zjistit, co se s ním vlastně udalo. Snad se nezamiloval do Thorneovy milenky? Dick se skoro bál pohlédnout na Mercedes. Donutil se však k tomu a dívka náhodou na něho pohlédla také. Světlo bylo jaksi lepší a on jasně viděl její bílou tvář, černé a jasné oči, dokonalá ústa. S náhlou, půvabnou bezděčností mu položila ruku na rameno. Její zjev i její způsoby byly nové, podivné, zvláštní, ale vzbudilo to v něm náhle představu o vděčnosti a náklonnosti u dívky její krve. Bylo to milé a sesterské. V té chvíli poznal, že se do ní nezamiloval.

Sestupovali po kamenité cestě stále dolů. Vycházel měsíc.

"Señore, je mi zima," řekla Mercedes.

Dick nesl přes paži svůj plášť. Bylo mu teplo, skoro horko, soudil, že to bylo rychlou chůzí. Ale jeho kůže byla chladná. Příčinou horka byl vnitřní žár. Zastavil koně, pozdvihl plášť a pomohl jej Mercedes obléct.

Mercedes se usmála a španělsky mu poděkovala. Laddy zastavil, a se zřejmou opatrností pohlížel dopředu. Kůň Mercedes netrpělivě podupával, zvedal uši a hlavu a bylo patrné, že chce zařehtat.

Laddyho varovné "pst" přimělo Dicka, že rukou uchlá-cholil koně. Lash se přiblížil bez hluku dopředu a připojil se ke svému druhovi. Oba naslouchali a pozorovali.

Galeovi proběhlo žilami neklidné pohnutí. Tito lidé slyšeli, viděli nebo cítili nebezpečí. Vše bylo tak skutečné, tak hmatatelné a jisté jako dotek ruky Mercedes na jeho ra-meni. Pohlédl dolů do pouště a nebyl by býval překvapen něčím ukrytým v ježatých kaktusech, u tmavého údolí ve stínu skal, jejichž vrcholy byly ozářeny měsícem. Větrík lehce vanul nad pouští.

Potom se Lash odebral opět dozadu a Laddy postupoval vpředu. Ted' však byl postup mnohem pomalejší, ne snad pro špatnou cestu, ale patrně z opatrnosti. Zatím měsíc vystoupil vysoko nad černé štíty.

Gale se díval kolem sebe. Jeho myšlenky i jeho kroky byly opět upoutány Laddyho počínáním. Tento kovboj zastavil svého koně, chvíli naslouchal, pak sklouzl ze sedla. Zvedl výstražně ruku k ostatním, zapadl do šera a zmizel. Gale pozoroval, že zastavili ve zbrzděném úvoze, vyrytém v nízké plošině. Viděl sloupy kaktusů černě se odrážející od oblohy měsíčním světlem bílé. Koně byli patrně unaveni, neboť již nejevili netrpělivost. Gale slyšel jejich unavené oddychování, jakož i štěkot psa nebo stepního vlka. Znělo to spíše jako štěkot psa a Gale z toho usuzoval, že je snad poblíž nějaký dům. V okamžiku, kdy se Laddy spěšně objevil na cestě, zazářilo světlo.

"Držte se za sebou a buďte tiše," zašeptal a odbočil s koněm v pravém úhlu od cesty.

Gale, který vedl koně Mercedes, ho následoval. Obrátil se a zpozoroval, že také Lash sesedl z koně.

Gale pochopil, že se nemůže držet těsně za Laddym, aby se neodíral o ostny kaktusů nebo nepadal přes kamení a jamky. Pobodal se několikrát o bodlákovité ostny. Dick si povšiml, že oba kovbojové měli kožené holínky. Nebylo snadné vést bujného koně tmavou, klikatou uličkou s ostnatými stěnami. Kůň Mercedes se často plašil a bylo nutné jej uklidňovat a opatrně vést. Koně s nákladem chvílemi působili při přechodu úzkými místy značný lomoz. Galeovi se zdálo, že hluk je slyšet na míli daleko. Rozhlížel se z vrcholů hřbetů, aby poznal, kde je ona plošina, odkud přicházelo světlo a štěkot.

Po chvíli je Laddy vyvedl do širší uličky. Kovboj vsedl na koně, což uvedlo Galea na myšlenku, že se vrátili na cestu, která byla opět dobře schůdná. Když Dick pohlédl na hodinky, užasl, že čas příliš nepokročil. Jak mnoho se udalo v tak krátké době! Počínal cítit, že se noc stává chladnou, a ke svému údivu pozoroval jakousi vlhkost, kterou by v jiném kraji nazval rosou. Myslil, že na poušti rosa není. Cesta byla po celé míle rovná, potom překročili údolí a hřbety, zabočili mezi náspy rozpadlých, zvětralých skal, přišli opět na rovinu a pak počal dlouhý výstup.

Dick se zeptal Mercedes, jestli jí není zima. Příkřívla. Po-tom žádala, zda by jí pomohl z koně, aby se mohla na chvíli projít.

Laddyho tiše pronesená poznámka připomenula Galeovi otázku možného nebezpečí. Laddy zastavil několik yardů před nimi. Dostihli vrchol. Teprve po několika krocích mohl Dick vidět ze svahu před sebe. Potom však spatřil jasný táborový oheň, 'kolem něhož se henžila skupina tmavých postav. Byly utábořeny v širokém údolí a na tmavých travnatých místech mezi skupinami strojů se pásli koně. Dalším pohledem na tábořící se Gale přesvědčil, že jsou to Mexičané. V té chvíli Lash postoupil dopředu k Laddymu a oba dlouhou chvíli zkoumali údolí. Drsný smích, slabý, ale zřetelný, k nim zalétl s chladným větrem.

"Nuže, Laddy, co si myslíte o té společnosti?" zeptal se tiše Lash."

"Jsou to zase nějakí lupiči? odpovídal Laddy. "Přešli přes hranice pro dobytek. Dovedou odehnat pěkné stádo. Jsou to mistři v krádežích koní. Nyní asi vyčkávají na příhodnější dobu. Zde nahoře v údolí je statek."

Gale slyšet, jak první mluvčí tiše kleje.

"Jistě, myslím si to také," řekl Laddy. "Ale máme na starosti tu dívku a mladíka, nemluvím-li už o nákladu. A máme před sebou svou práci a ne boj. Musíme si hledět svého."

"Nezbývá nám než se pustit na jih k Forlorn Riveru."

"Ted' mluvíte moudře, Jime. Měli jsme se již dávno dát tou cestou. Ale není divu, že jsem chtěl být dál od hranic, už kvůli té dívce. Jime, nemůžeme obejít tuto chásku greaserů a dostat se zase na cestu. Je to příliš neschůdné."

"Snad to tak bude také dobře, Laddy. Forlorn River je na hranicích, ale je to kraj, kam se povstalci ještě nedostali."

"Počkejte, až se dovědí o oáze a Beldingových koních!" zvolal Laddy. "Nečekám nikde na hranicích klid, Jime. Ale my nemůžeme jít dopředu ani zpátky."

"Co tedy budeme dělat, Laddy? Je to zájždka k Beldingovu ranči. A přijdeme-li tam za denního světla, některý greaser uvidí dívku, než ji Belding dokáže ukrýt. Bude se o tom všude mluvit. Zpráva o lom rychle poběží do Casity."

"Jistě nepojedeme do Forlorn Riveru ve dne. Složíme náklad, Jime. Schováme jej do kaktusů a přijdeme si pro něj později. Když ten mladík pojede, můžeme..."

Šepot byl přerušen hlasitým zafetáním, jež zaznělo -z údolí. Některý kůň zvětřil cestující na vrcholu hřebene.

Lhostejnost Mexičanů se změnila v pozornost.

Laddy a Lash se vrátili a zavedli koně do prvního průseku na jih od cesty. V té chvíli se již dál nemluvalo, kovbojové měli zřejmě naspěch. Na otevřených místech musel Gale běžet, aby stačil koním. Byl rád, když se zastavili, protože mu začaly ubývat síly.

Náklad byl složen, pevně svázan a ukryt do křoví. Laddy obvázal jednoho koně pokrývkou. Pak si zul holínky.

"Gale, vy máte vysoké boty a můžete odrážet kaktusy," šeptal.

"Ale slečně by to rozdrásalo nohy, nevezme-li si tohle. Prosím vás, řekněte jí to - a pospěšte si."

Dick vzal holínky, přistoupil k Mercedes a vysvětlil jí situaci. Zasmála se a sklouzla z koně.

Obula si holínky obratně a rychle. Pak jí Gale pomohl do sedla, zavolal na jejího koně a ten se dal na cestu. Lash vybídl Galea, aby vsedl na druhého osedlaného koně a jel za ní. Sotvaže Dick ujel asi sto yardů za klusajícími vůdci, zažil už několik bolestných srážek s vyčnívajícími trsy kaktusů. Dickova kolena byla právě ve výši ostnů, takže byl nucen zvednout nohy a botami odrážet jejich útoky.

Gale byl prokřehlý až na kost a jeho šaty byly mokré a chladily. Kolena ho pálila od ran zasazených jedovatými ostny a jeho pravá ruka byla buď tak oteklá, nebo tak zdřevěnělá, že jí nemohl hýbat. Byl již unavený. Mercedes musela být z oceli, myslil si, když vydržela všechno a pořád se ještě držela v sedle, i když hvězdy již bledly a svítání nebylo daleko.

Dick Gale jel tedy dál, každou míli unavenější a ospalejší a stále více přenechával koni volbu cesty. Časem probudilo Dicka bodnutí vražedného trnu. Když Gale přemohl únavu a pozvedl hlavu, spatřil, že jeden kůň před ním je bez jezdce. Laddy nesl Mercedes. Dick se divil, že neztratila síly již mnohem dříve. Jindy, když se znovu probral, se mu zdálo, že

jsou teď na dobré, tvrdé cestě.

Připadalo mu, jako by minuly celé hodiny, ačkoliv věděl, že uběhla jen krátká doba, když opět přemohl svou ochablost. Slyšel štěkat psa. Pak spatřil v šedém šeru nízké čtverhranné domy s plochými střechami. Ve studeném vzduchu byla lahodná vůně - Dick nevěděl, jestli květin nebo ovoce. V šedi rána se tměla skupina stromů. Laddy do ní vjel a ztratil se v temnotě. Dick jel mezi stromy. Potom uslyšel hlasy a brzy před ním vyvstal dům, nízký a plochý jako ostatní, ale tak dlouhý, že nedohlédl jeho druhého konce. Když se svezl z koně, křečí ztuhlý a celý rozbolavělý, sotva se udržel na nohou. Lash promluvil a někdo mu odpovídal silným, srdečným hlasem. Pak se Dickovi zdálo, že ho vedou do tmy černé jako smůla, kde ještě cítil, že někdo na něj pokládá příkrývku, a pak únavou usnul.

IV.

#### FORLORN RIVER

Když Dick otevřel oči, záplava zlatého slunečního jasu padala do otevřeného okna, pod nímž ležel. Místnost byla prostorná, se stěnami z vepřovic. Na zemi ležela sedla, postroje, pokrývky.

Bylo tam také lože upravené na plachtovinu. Na něm pa-trně někdo spal. Pohled na velké zaprášené ostruhy, na pás s pistolí a kožené holínky, zježené ulámanými ostny kaktusů připomenul Dickovi kovboje, jízdu, Mercedes a celé podivné dobrodružství, které ho sem přivedlo.

Nepamatoval se, že by si zul boty. A přece jeho boty stály na zemi. Laddy a Lash mu je patrně zuli, když byl tak vyčerpaný a ospalý, že nevěděl, co se s ním děje. Cítil tíži úplné zesláblosti a nechtěl sebou ani hnout. Náhlá bolest v ruce ho přiměla k tomu, že ji pozvedl. Byla samá modřina, otekla asi do dvojnásobné velikosti a zcela ztuhlá. Kůže na kotnících byla sedřená a pokrytá uschlou krví.

Oknem přicházel teplý, suchý, vonný vánek. Dick ucítil opět lahodnou vůni květin nebo ovoce. Dveře na druhém konci místnosti byly otevřeny. Jímí viděl oloupané kůly podepírající střechu předsíně, lavici, růžové keře v květu, travu a nad tím jasně zelené listí stromů.

"Když jsem se na něj před hodinou díval, spal," řekl hlas Laddyho.

"Nechtě ho spát," zazněla odpověď hlubokým, dob-ráckým hlasem. "Paní Beldingová říká, že dívka sebou ještě ani nehnula. Musila to být krušná jízda pro ně oba. Čtyřicet mil skrze kaktusy!"

"Mladý Gale šlapal dobře skoro polovinu cesty," odvětil Laddy. "Chtěli jsme, aby jel na jednom našem koni. Kdyby to byl udělal, nebyli bychom se sem dostali. Taková cesta pěšky by zabila mne i Jima."

"Nu, Laddy, jsem velmi rád, že vás vidím, a udělám, co mohu pro ten mladý pár," řekl druhý hlas. "Ale mám tady teď nějaké mrzutosti, rozumíme?"

"Se stádem?"

"Mám teď jen několik kusů v oáze. Dělá mi to starosti, hlavně ti koně. Státy teď mají také starosti. Povstalci jsou na západ a na sever až u Casity. Na čáře na Casitou není žádné jezdecktvo a nemůže tam ani být. Je to vlastně poušť bez vody. Ale tihle povstalci jsou lidé pouště. Mohou překročit hranice za Forlorn Riverem a pašovat zbraně do Mexika. Mou starostí je ovšem dávat pozor na Činany a Japonce, kteří by se chtěli dostat do Států od Magdaleniny zátoky. Ale soudí se o mně, že držím hlídku na hraniční čáře. Budu muset najmout několik lidí. Nebojím se zastřelení, bojím se toho, že bych mohl přijít o to stádečko koní. Přijde-li některý povstalec až sem, nebo uslyší-li jen o mých koních, přijdou. Víte, čeho jsou tito válčící Mexi-čané schopni kvůli koním? Dovedou poznat dobrého koně. Chovají nejlepší koně na světě. A proto teď už v noci ani nespím."

"Myslím, že já a Jim bychom se mohli s vámi střídat, Beldingu."

"Laddy, kolem Forlorn Riveru je dost místa, aby uspokojilo takového starého pasáka jako vy," smál se Belding.

"Dovedu si vážit toho, že jste u mne, rozumíme? Snad bych mohl přemluvit toho mladého Galea, aby u mne zůstal."

"To je možné. Říkal, že nemá peníze ani přátele. A potřebujete-li někoho, kdo by se uměl prát, na to dobře stačí," odpověděl Laddy se suchým smíchem.

"Manželka se bude divně tvářit, až se dozví, že chci vzít do domu cizího člověka."

"Pročpak?"

"Inu, je tady Nell - a vy jste řekl, že tenhle Gale je mladý Američan. Moje žena nebude spát strachy, aby se Nell do něho nezamilovala."

Laddy se zasmál, potom patrně plácl na koleno sobě nebo Beldingovi.

"Vy jste tedy řekl, že ten chlapík dobře vypadá a že umí hezky mluvit?" pokračoval Belding.

"Jistěže," řekl Laddy horlivě. "Co tomu říkáte, Jime?"

Tu počaly Dicka Galea pálit uši a snažil se neposlouchat, ačkoli chtěl slyšet každé slůvko.

"Švarný mladík, hezký hlas, poctivě jasné oči, trochu hrdý, myslím, ale hezký chlapík to je," odpověděl Jim Lash.

"Snad bych si to měl dvakrát rozmyslet, než vezmu cizího do rodiny," řekl vážně Belding. "Inu, snad to bude pořádný člověk, Laddy, když je přítelem toho kavalisty. Musí to být řádný člověk."

"Podívejte se, což jsem vám neřekl, že jsem tomu ho-chovi stiskl ruku a byl jsem velmi rád, že jsem se s ním setkal?" tázal se Laddy se značným zápalem. Patrně se ho to nelibě dotklo. "Tome Beldingu, je to džentlmen i takový rváč, že vás spráská - za půl vteřiny. Co tomu říkáte, Jime?"

"I dřív," odpověděl Jim. "Tome, tohle je moje přesvědčení. Mladý Gale může mít mého koně, mou pistolí, všechno, co mám já."

"Ale hoši, vždyť já vás nechtěl urazit," řekl Belding. "Já věřím, že je pořádný."

Předmět jejich rozmluvy ležel klidně na své posteli, rozjařen a udiven tím, že je tak vřele kovboji hájen. Těšila jej Beldingova myšlenka přijmout jej do práce a bavila ho po-divná vážnost všech tří.

"Jak je tomu mladému?" zvolal hlas ženy. Byl laskavý, la-hodný a vážný. Gale slyšel kroky na dlaždicích.

"Ještě spí, ženo," odpověděl Belding. "Myslím, že toho měl dost... Zavřu dveře, abychom ho nevzbudili."

Bylo slyšet tiché, pomalé kroky a pak se dveře tiše zavřely.

"Laddy a Jim zůstanou," pokračoval Belding. "Bude to tak trochu jako kdysi. Jsem hrozně rád, že mám ty hochy, Nellie. Víte, že jsem jim chtěl vzkázat do Casity, aby přišli. Zažijeme ještě nějaké nepokoje, než bude revoluce u konce. Myslím, že udělám tomu mladému Galeovi nabídku."

"On není kovboj?" tázala se paní Beldingova rychle.

"Ne."

"Ale kovboj z něho bude jistě dobrý," doložil Laddy.

"Kdo je to? Čím je? Odkud je? Musíte být jistě..."

"Laddy přísahá, že je to pořádný člověk," přerušil ji manžel. "To doporučení mi stačí. Což vám snad ne-dostačuje?"

"Hm! Co ví Laddy o mladících a zvláště o cizincích z vý-chodu?... Tome, musíte být opatrný!"

"Ženo, já jsem velmi rád, že mi přijel takový silný mladý chlapík. K čertu tedy s námitkami, jsou-li Jim a Laddy pro něho."

"Ale, Tome - on se zamiluje do Nell!" odporovala paní Beldingova.

"Inu a co by na tom bylo špatného? Což se do Nell nezamiluje každý muž, který sem přijde? Což to nebylo vždycky tak? Nebylo tomu tak, když chodila do školy v Kansasu? Což za ní nevyvalovali oči v Texasu? Byl to vždycky stejný příběh, zamilování do Nell!"

"Ale, Tome, Nell by se sama mohla zamilovat do toho mladíka!" zvolala nakonec žena.

"Laddy, Jime, což jsem vám to neřekl?" zvolal Belding. "Věděl jsem, že to řekne... Milá ženo, měl bych ohromnou radost, kdyby se Nell jednou zamilovala. Opravdově a vážně! Je divočejší než každá antilopa v poušti. Bude jí pomalu dvacet a pokud víme, nikdy nedbala ani za mák o některého mladíka. A je právě tak veselá a plná čertovin, jako byla ve čtrnácti. Nell je tak dobrá a láskyhodná, jako je hezká, ale bojím se, že nikdy nedospěje v ženu, dokud budeme v tomto opuštěném kraji. A vy jste nikdy neměla ráda města, kde byly příležitosti pro dívku, jen proto, že jste se bála, že by se zamilovala. Dělat jsem pro Nell, co jsem mohl - mám ji rád, jako by to byla. moje vlastní dcera. Možná, že nastanou zlé časy. Potřebuji lidi. Vezmu toho chlapíka Galea, zůstane-li u mne. Ať se s ním Nell srovná, jako se bude muset srovnat s muži, až odejdeme z této pouště. Bude to pro ni jen pro její dobro."

"Doufám jen, že se Laddy nemýlí ve svém mínění o tom člověku," odpověděla paní Beldingova s povzdechem ode-vzdanosti.

"Ještě nikdy jsem se v životě nezmýlil, pokud šlo o lidi," řekl rázně Laddy.

"Ba ano, Laddy," odpověděla paní Beldingova. "Zmýlili jste se v Tomovi. Je nutno udělat večeri. Ten mladík a ta dívka budou mít jistě hlad. Jdu tedy. Kdyby snad Nell přišla, nelichot'te jí, Laddy, jako při obědě. Nechci, aby byla mar-nivá." Dick slyšel paní Beldingovou odcházet.

"Jistě je to hrozně zvláštní s tou dívkou," poznamenal Laddy. "Podívejte se, Tome, Nell přece ví, že je hezká, že ano?"

"Snad na to přijde, nepovíte-li jí to vy, Laddy. Když jste byl u nás před několika týdny, dělal jste jí kovbojské pok-lony."

"A vy myslíte, že kovbojské, poklony jsou pro dívky tak špatné?"

"Úplně špatné, Laddy, jak říká moje žena."

"Ať mne vezme čert, věřím-li, že trochu příjemných řečí může dívce ublížit. Líbí se jim to... Ale podívejte se, Beldingu, když už mluvíme o vzezení, viděl jste už tu španělskou dívčinu?"

"Já sázím na Nell. Děvče má mít tělo a barvu a modré usměvavé oči. Slečna Castañeda je broskvička, to nezapírám. Ale její tvář je jaksi příliš bílá. Když tak stála před námi poprvé a děkovala nám, připadalo mi to, jako by jako by tu někde byla nějaká princezna. Ale Nell je milá a dovádívá, a..."

Tiše," přerušil jej Belding. "Nell už jde."

Dickovy uši postřehly dupot lehkých kroků.

Tady jste," volal lahodný, šťastný hlas. Taťko, ta seňorita je docela milá. Dívala jsem se na ni. Spí jako mrtvá. Je taková bílá. Ach, já doufám, že ji nic nebude."

"Je unavená," řekl Laddy. "Ale byla statečná po celou cestu... Právě jsme hovořili s Jimem a Tomem o slečně Mercedes."

"Výborně! Je krásná. Řekněte mi ještě něco o ní, Laddy! Slíbil jste mi to. Umírám touhou to vědět. V tomto hrozném místě nikdy nic neslyším. Řekl jste, že seňorita má mi-lence?"

"Jistěže."

"Kavaleristu?"

"Ano."

To je ten mladý člověk, který přišel s vámi?"

"Ne. Ten, co tu je, zachránil dívku před Rojasem."

"Ach! A kde je, Laddy?"

"Je tady a spí."

"Je raněn?"

"Myslím, že ne. šel pěšky asi patnáct mil."

"Jak vypadá?"

"Inu, já se s ním dlouho neznám, neviděl jsem ho ještě ani ve dne, ale snesl jsem se s ním dobře. A tady Jim říká, že ten mladíček si může vzít jeho pistoli i jeho koně."

To je zvláštní! Laddy, a co vlastně ten cizinec dokázal, že si vás, kovboje, získal za jedinou noc?"

"To vám hned řeknu. Já a Jim jsme sledovali hru v karty v salónu Del Sol v Casitě. To je za hranicemi. Del Sol, to je kulečnicková síň, salón, restaurace. Bylo tam plno greaserů. Bylo tam několik povstalců, pili a hráli. Pak tam najednou přišel Rojas s několika svými lidmi. Měli pistole a drželi se stranou. Ani jsem si jich příliš nevšiml, až Jim řekl, že cítí něco ve vzduchu. Potom jsem si jakoby nic začal prohlížet Rojas. Říkají mu povstalecký hejsek a on tak opravdu vy-padá. Dělo se mi špatně, když jsem ho viděl v těch kraj-kách a blýskavých prýmcích.

Věděl jsem dobře, jaký je to hrdlořez a lupič. Není nic zvláštního vidět rozčilené greasery. Jsou všichni potřeštěni. Ale tenhle bandita byl určitě rozzuřený. Držel své lidi hezky pohromadě u stolu. Mluvil a rozhazoval rukama. Docela se vám třásl. Oči se mu zuřivě blýskaly. Tu jsem poznal, že se něco chystá, snad něco proti té malé posádce v Casitě. Lidé snad hádali, že se Campo spojí s Rojasem, aby odklidili spolkové vojáky. Jim soudil, že Rojasovo rozčilení znamená nějaký úklad. Proto jsme se nepustili do hry a ačkoli jsme si naoko ničeho nevšiml, dávali jsme trochu pozor..

Za chvíli jsem spatřil v restauračních dveřích stát ně-jakého chlapíka. Byl to mladý Američan v obyčejných šatech a botách, jako nějaký zlatokop. Rozhlížel se po salónu a když spatřil Rojas, docela sebou škubl. Pak si narazil klobouk na oči a klopýtal dolů po schodech. Nejprve jsem myslel, že je opilý. Ale vzpomněl jsem si, že předtím opilý nebyl. Bylo to podivné. Pozoroval jsem toho mladíka.

Zdalo se, že si ho nikdo kromě mne nevšimá. Potom počal narážet o hráče, nohy se mu pletly do židlí a vrážel do stolů. Šel kolem a najednou si všiml nás - kovbojů. Zase sebou škubl, jako když poprvé spatřil Rojas, a pak k nám zamířil.

Když k nám přišel, narovnal se, odstrčil z očí svůj schlíp-lý klobouk a podíval se na nás. Tu jsem viděl jeho obličej. Byl jsem docela ohromený a nevěděl jsem, co si mám myslet. Potom ten podivný mladík řekl mně a Jimovi pár vět. .

On prý opilého jenom dělá, chce napadnout Rojas a způsobit rvačku. Ten bandita prý hledá nějakou dívku. Ta je zde v hotelu a je to milénka vojáka, přítele toho mladíka. Hotel je hlídán Rojasovými strážemi a jeho piánem je vyvolat melu a v tom zmatku vyvést dívku ven. Nu a Jimovi a mně připomněl, že jsme Američané, že kovbojové jsou známi svou úslužností k ženám. Pak ten hrozný chlapík řekl mně a Jimovi, abychom na něj dávali pozor.

"Než jsem mohl vydechnout a vyzorovat, co myslí tím "napadnutím" a "rvačkou", převrhl stůl a hodil několik greaserů na hromadu. Potom, hbitěji, než to dovedu říct, ten mladíček skočil na Rojas. Vrhel se na něho a na jeho lidi jako splašený býk. Celá ta společnost letěla na zem! Teď jsem věděl, co to znamená "napadnout". Ten mladíček vstal z hromady s Rojasem a tak, jako bych hodil prázdným pytle o zem, tak praštil tím banditou.

Tu jsem se vzpamatoval, popošel jsem doprostřed a Jim se mnou. Začal jsem rozstřelovat lampy. Jim namířil své pistole na ty vzteklé povstalce a už jsem myslel, že poteče krev, než udělám tmu. Byl jsem do toho tak zabraný, že jsem ztratil asi na vteřinu toho mladíčka z očí. A když jsem ho zase spatřil, vidím, že nějaký greaser na něho napřahuje nůž. Myslím, že jsem měl dost velký ohled k tomu greaserovi, když jsem mu jenom uštěřil ruku. Pak jsem rozstřelil poslední lampu a v té motanici jsme já a Jim zmizeli.

Vydali jsme se pro své koně a náklad. Jedeme si po cestě k San Felipe, když tu vrazíme přímo do toho mladíčka. Řekl, že se jmenuje Gale - Dick Gale. Ta dívka byla s ním, živá a zdravá. Ale její milý, voják, byl venku bez dovolení a musel se rychle vrátit. Jistě se tam něco strhlo, protože Jim a já jsme slyšeli střelení. Gale řekl, že je bez peněz a bez přátel, cizinec v pustém kraji. A dělalo mu starosti, jak to má zařídit s dívkou. A tak jsme je vzali sebou k San Felipe, ale museli jsme uhnout z cesty a pustili jsme se k Forlorn Riveru."

"Ach, myslím, že byl skvělý!" zvolala dívka.

"Jistěže byl. Jenomže, Nell, nemůžete si dělat nároky, že byste to objevila první."

"Ale, Laddy, neřekl jste mi ještě, jak vypadá!"

Dick Gale cítil, že teď je již naprosto nemožné, aby ještě déle posлуouchal. Hrabal se pomalu z postele. Hlasy sice ještě venku zněly a Dick se musel přemáhat, aby víc neposлуouchal. Beldingův laskavý zájem, Laddyho drsné přímá kovbojská chvalořeč, lahodná dychtivost a pochvala dívky - to vše Galea hrálo u srdce. Dostál se mezi prosté lidi, v jejich životě byl příchod neznámého člověka vítaný. Toužil vřele po tom, být Beldingovým pomocníkem.

Myšlenka na jízdy na koních ve volné poušti, spojené s nebezpečným úkolem, na něho působila zvláštní silou. Jakýsi cit táhl jej ke kovbojům, k onomu boдрému a vlíd-nému Beldingovi. Skoro se bál setkat s Nell. Jestliže každý muž, který sem přišel, se do této dívky se sladkým hlasem zamiloval, jak může doufat on, že tomu ujde - teď, když celé jeho vnitřní probuzení svědčilo o změně ducha, o naději, že najde v sobě pravou cenu, pravé dobro, pravou moc? Sladký hlas odvážné, neviděné dívky v něm budil tušení, že se mu přihodí věci ještě podivuhodnější.

Gale soudil, že způsobil již dost velký hluk, když si ne-obratně obouval boty. A přece hlasy promísené veselým smíchem zněly ještě stále za dveřmi. Měl jen jednu ruku schopnou práce a bylo těžké zašněrovat si boty. Vyhledl z okna. Byl tam dlaždicový chodník, podle něhož vedla strouha plná rychle tekoucí, kalné vody. Ta příjemně hučela. Byly tam stromy, které mu připadaly podivné a neznámé tvarem i barvou. Slyšel včely, ptáky, slepice, viděl červeň růží a zeleň trávy. Pak spatřil těsně u zdi nádobu plnou vody a lavici, na níž bylo umyvadlo, mýdlo, ručník, hřeben a kartáč. Okno bylo zároveň dveřmi, neboť pod ním byl schod.

Gale chvíli váhal a pak vyšel ven. Vykročil zcela přirozeně, doufal a čekal, že ho kovbojové uslyší. Ale nikdo nepřicházel. Umyl si neobratně levou rukou obličej. Pak vyšel ven a chtěl jít za roh domu, aby se zde setkal s kovboji a s novými přáteli.

Dick udělal sotva jediný krok, když byl zastaven smíchem a dupotem lehkých nohou.

Onen sladký hlas zněl z místa těsně za rohem. "Taťko, vaše přání se vám vyplní a maminka bude zuřit!"

Dick spatřil, jak se za rohem ukázala malá nožka, bílé šaty a pak rychle se pohybující postava dívky.

"Táti, já se zamiluji do toho vašeho nového pomocníka. Mám..."

Vtom padla přímo Dickovi do náruče. Prudce sebou trhla. Dick spatřil hezkou tvář a tmavomodré, směle se lesknoucí oči. Jejich výraz se bleskurychle změnil v překvapení, leknutí a zvědavost. Na okamžik se setkaly s Dickovým vážně tázavým očima. Náhle se lahodně zarděla. Obrátila se od něho a zmizela jako bílý paprsek.

Dick ucítil, že jeho srdce bije zrychleně. Pociťoval zvláštní radost.

Několika kroky byl za rohem. Laddy a Lash tam mluvili s mužem hřmotné postavy. Oba kovbojové byli muži šedovlasí, s rudou pletí, větrem ošlehanými, ostrými rysy a šedými očima. Byli si tak podobní, jako by byli bratři.

"Á, tady je ten mladík," promluvil zavalitý muž. "Pane Gale, jsem rád, že vás poznávám. Jmenuji se Belding."

Jeho uvítání bylo tak vřelé, jako byl stisk jeho ruky dlouhý a pevný. Gale viděl silného muže střední výšky. Jeho hlava byla velká a pokrytá našedivělými kučerami. Měl krátce přistřížený knír a vous na bradě. Jeho kůže byla hnědá a jeho tmavé oči zářily bodrým ohněm.

Kovbojové jej přijali tak srdečně, jako by Dick byl jejich dlouholetým přítelem.

"Mladíku, nenarazil jste na něco, když jste vyšel ven?" zeptal se Belding, pomžikávaje vesele očima.

"Opravdu, potkal jsem něco bílého. Letělo to rychle mimo mne," odpověděl Dick.

"Viděla vás?" ptal se Laddy.

"Myslím, že ano, ale nečekala, až se jí představím."

"To byla Nell Burtonová, má dcera - vlastně nevlastní dcera," řekl Belding. "Je to vichřice, jak říká Laddy. Pojďme, půjdeme k mé ženě."

Když byl Dick uveden do obývacího pokoje, podíval se jeho světlosti a pohodlí. Místnost měla dvě velká okna a dveře vedoucí do dvora, kde byla bujná tráva, růže v květu a kvetoucí stromy.

Slyšel tiché šplouchání vody.

V paní Beldingové shledal Gale ženu ušlechtilé povahy a statného zjevu. Měla pevnou, vážnou tvář s pěknými rysy, které svědčily o její bývalé kráse. Pohled, kterým na něm utkvěla, byl skoro pronikavé síly. Její uvítání bylo laskavé, ač ne srdečné. Když Gale poděkoval těm dobrým lidem za jejich pohostinství, bylo jeho první myšlenkou zeptat se na Mercedes. Dověděl se, že španělská dívka se probudila s horečkou. Když se však uklidnila a napila se vody, opět usnula. Paní Beldingová řekla, že dívka nijak neutrpěla, leda snad trochu duševně, ale že jí bude brzy dobře.

"Gale," řekl Belding, když se jeho žena omluvila kvůli přípravě večeře, "ti hoši, Jim a Laddy mi o vás vyprávěli, i o té srážce v Casitě. Rád se postarám o dívku do doby, kdy váš přítel voják ji bude moci bezpečně vyvést z tohoto kraje. To nebude tak brzy... Nechci být příliš zvědavý, pokud jde o vás. Ale řeknu vám na rovinu, že bych rád " věděl, co teď chcete dělat."

"Nemám žádný plán," odpověděl Dick a vida, že je vhodná příležitost, rozhodl se o sobě upřímně promluvit. "Přišel jsem sem jen náhodou. Jsem z Chicaga. Když jsem před několika lety ukončil školu - nyní je mi dvacet pět let - pracoval jsem u otce. On tam má nějaké obchody. Zkoušel jsem práce různého druhu. Nedovedl jsem se otci zalíbit. Myslím, že jsem se práci nevěnoval s celým srdcem. Vlastně jsem ani nevěděl jak pracovat. Otec a já jsme se ani nepohádali.

Avšak on mne urazil, a tak jsem odešel z domu. Asi před půl rokem jsem přišel na západ a potloukal jsem se od Wyomingu po hranicích na jihozápad. Pokoušel jsem se nalézt práci, která by se mi líbila, ale nic jsem nenašel. Myslím však, že jsem po celou tu dobu nevěděl, co hledám. Poznal jsem - a to právě nedávno.

"A co hledáte?" přerušil ho Belding.

"Potřebuju chlapeckou práci. Chci pracovat rukama. Chci být venku v přírodě."

Belding pokyvoval hlavou, jako by to chápal.

"Gale - mohl byste se vrátit domů - ke starému otci - šlo by to ještě srovnat?"

"Pane Beldingu, v mé minulosti není žádný stín. Otec by byl rád, kdybych se vrátil. To je mou jedinou útěchou. Ale nevrátím se. Jsem u konce s penězi. Ale tulákem nebudu. Musím se teď něčeho chopit."

"Jak by se vám líbilo být pohraničním hlídačem?" otázal se Belding. "Částí mé úlohy zde je, že jsem inspektorem přístěhovalectví Spojených států. Mou povinností je hlídat tuto část hranic - nepouštět sem Číňany a Japonce. Tahle revoluce ještě přidala práce a teď tu čekám každou chvíli ještě podloudníky a lupiče. Nebyl byste ustanoven přímo Spojenými státy. Byl byste prostě mým hlídačem jako Laddy a Jim, kteří mi slíbili, že budou u mne. Budu vám dobře platit, dám vám tu jeden pokoj, opatřím všechno, i pistole, a dám vám nejlepšího koně, jakého jste kdy v životě viděl. Vaše práce bude občas nebezpečná, ale bude to práce muže. Na to můžete vzít jed, že budete mít práci venku. Nuže, co tomu říkáte?"

"Přijímám a děkuji vám - nedovedu ani říct, jak velice," odpověděl vážně Gale. -

"Dobrá. To je tedy smlouveno. Pojďme to říct Laddovi a Jimmovi."

Oba hoši vyjádřili svou radost a potom s Beldingem vzali Galea na občůzku po ranči. Dům a několik jiných stavení byly postaveny z vepřovic, které podle Beldingové tvrzení zadržovaly letní teplo až do zimy a zimní chládek až do léta. Tato šedočervená hliněná obydlí byla zvenčí neuhledná, a snad právě proto působil jejich skutečně pohodlný vnitřek o to živějším kontrastem. Rozsáhlé pozemky byly porostlé bujnou trávou a květinami a rostly na nich stromy rozma-nitých druhů.

Belding vysvětloval, že příčinou bujné vegetace na tomto místě v poušti je několik pramenů a hrází zadržovaná voda Forlorn Riveru. Nežli do této oázy přišel, byla obydlena In-diány kmene Papago a několika peónskými rodinami. Oáza ležela v míli širokém údolí a svažovala se asi deset mil na jihozápad. Řeka byla vyschlá po většinu roku, ale v době zátop se vždy nahromadilo dost vody pro svažování zahrad a polí.

"Mám tu nevysychající pramen," řekl Belding. "Výborná, sladká voda! Víte, co to na poušti znamená! Mám rád tuto oázu. V celé jižní Arizoně není místo, které by se dalo srov-nat s tímto údolím. Je to krásné a zdravé místo. Je sice ztracené a osamělé, zvláště pro ženy, jako je má manželka a Nell, ale mám ho rád...

A mezi námi, mám něco za lubem. V údolích je zlatý prach a v horách jsou rudy. Jen kdybychom měli vodu! Tato osada vzrůstala stále od té doby, co jsem se zde usadil. Casita není oproti Forlornu Riveru ničím. Jižní pacifická společnost zde postaví co nejdříve odbočku. Tady je bu-doucnost a zůstanete-li tu se mnou, hoši, najdete všichni dobré zaopatření. Jen kdyby ta povstalecká válka již byla u konce... Hle, zde jsou ohrady a pole. Gale, podívejte se na ten

houfek koní!"

Gale spatřil stavení z vepřovic a rozlehlou ohradu. A v ní širá, plochá pole, plná tmavé, bohaté zeleně a na nich porůznu pobíhali krásní koně. Byli tam bílí i černí, hnědí i šedí.

"Každý rančer má rád své koně," řekl Belding. "Když jsem byl v Panhandlu, měl jsem také pěkné stádo. Ale tito jsou mexičtí. Pocházejí z Duranga. Mexičtí koně jsou nejlepší na světě."

"Teď vidím, proč v noci nespíte," bručel Laddy. "Tamhle je nějaký greaser - ne, to je Indián."

"To je můj pastevec, Papago. Hlídlám teď koně dnem i nocí. Pane, aby tak Rojas, Salazar nebo některý ten povstalecký bandita objevil mé koně! Gale, umíte jezdit na koni?"

Dick odpověděl skromně, že umí, podle východních pojmů o jezdecktví.

"Nepotřeboval byste žádné velké umění k jízdě na něk-terém tomto koni. Ale tam na druhém poli mám koně, na které bych vás ani nepustil, leda pro legraci. Mám jednoho divocha a vsadil bych se, že by na něm neuměl jet ani Laddy. Zazvonění zvonu, o němž Belding řekl, že je to znamení k večeři, obrátilo muže zpět k domu. Gale spatřil temné, příkré hřbety vystávající z oázy a směřující k lysým, černým horám. Slyšel, že je Belding nazýval Bezejmenné hory; to jméno se hodilo k těm vysoko čnějícím, tajemným, zachmuřeným štítům.

Teprve když došli k domu a chystali se vejít dovnitř, si Belding náhodou povšiml Galeovy pohmožděné ruky.

"Jakou to máte hroznou ruku!" zvolal. "Kde jste k tomu u čerta přišel?"

"Otloukl jsem si kotníky o Rojase," odpověděl Dick.

"To jste udělal jednou ranou? Musím říct, že jsem rád, že jsem ji nedostal já! Pročpak jste mi to neřekl? Vypadá to ošklivě. Ty odřeniny jsou plné písku a nečistoty. Ruka se začíná zapalovat. Musí se ošetřit. Nell!" zavolal.

Dick spatřil zablesknutí zlatých vlasů a bílé šaty ve dveřích. Ale bylo je vidět jen na vteřinu.

"Taťko, co si přejete?" ptal se hlas, stále tak lahodný jako dřívě, ale teď jaksi tichý a stíněný.

"Přines dezinfekci, vat, obinadla a všechno podobné. Pospěš si!"

Belding přinesl vědro vody a umyvadlo z kuchyně. Jeho žena vyšla za ním a když uviděla Dickovu ruku, byla hned plná starostí. Potom uslyšel Dick lehké, rychlé kroky, ale nevzhledl vzhůru.

"Nell, to je pan Gale - Dick Gale, který minulé noci přišel s hochy," řekl Belding. "Má ruku v ošklivém stavu. Stalo se mu to, když dloubl toho greasera Rojase. Ošetři ji - Gale, to je má nevlastní dcera Nell Burtonová, o níž jsem vám již říkal. Je užitečná, je-li někdo nemocný nebo raněný. Ukažte pěst, hochu, a pusťte ji na ni. Večeře je už hotová."

Dick pocítil opět onen podivný, zrychlený tlukot srdce, ale nikdy v životě nebyl chladnější. Byl by dal všechno za to, aby mohl pohlédnout na Nell Burtonovou, ale tušil, že by jí to mohlo uvést do rozpaků. Začala omývat jeho potlučené klouby. Povšiml si lehkosti a obratnosti jejího doteku, ačkoliv se zdálo, že její prsty nejsou tak pevné, jak by mohly být. Po chvíli však se stávaly ve své práci jistějšími. Potom, když pokradmu vzhledl poněkud výše, pozoroval, že si vyhrnula rukávy, ukazující tak jemné, oblé paže. Její pleť byla spíše zlatá než hnědá. Dick potom stoicky sklopil oči a oddaloval co nejdéle onen lákavý okamžik, kdy jí bude moci pohlédnout do očí. Tento okamžik bude osudný.

Pohrával si s onou zvláštní radostí očekávání. Když však usedla vedle něho a položila jeho pohmožděnou ruku na klín, zatímco si připravovala obvazy, byla u něho v tak vzrušující blízkosti, že neodolal mocné touze na ni pohlédnout. Měla lahodný, krásný obličej teple zbarvený tímtež zdravým, zlatohnědým opálením.

Vlasy měla světlezlaté a bujné. Oči jí stínily dlouhé, sklopené řasy, avšak zahlédl jejich modř.

"Bolí to?" dotazoval se Laddy, který tu seděl jako pozorný divák.

"Ano, to nezapírám," odpověděl Dick pomalu, dívaje se přitom na Nellinu tvář. "Ale nedbám na to."

Dívčiny řasy vzlétly v překvapení rychle vzhůru. Avšak tmavomodré oči se setkaly s jeho jen na letmou chvíli. Potom se teplý nádech jejích lící změnil v červen podobnou červení jejích rtů. Spěšně dokončila obvaz a povstala.

"Děkuji vám," řekl Gale a vstal.

Vtom se objevil ve dveřích Belding a vybízel je k večeři. Dick mohl jíst jen jednou rukou a byl si jistě dobře vědom plaché, mlčenlivé dívky u stolu proti sobě. Belding mluvil, kovbojové mluvili, paní Beldingová také chvílemi promluvila a Dickovi se stěží podařilo nalézt krátké přestávky, kdy mohl říct ano nebo ne. Pozoroval vděčně, že nikdo u stolu jaksi nepozoroval jeho ohromnou chuť.

Po večeři Dick využil příležitosti, kdy na chvíli nikdo nebyl u stolu. Vyšel dvorem přes zahrady a pole a vystoupil na první vršek. Z tohoto příhodného místa přehlížel malý dvorec poněkud vpravo a byl překvapen jeho rozsahem a značným počtem domů z vepřovic. Převísle hory, rozeklané a tmavé, jej spíše skličovaly.

Jaký to podivný, šedý, zasmušilý kraj! Mezi tmavými místy se vinul světlejší pruh šedi. Poznal, že je to řečiště, a viděl, jak se tůňky vody zužují a zmenšují, až se ztrácejí v šedém písku.

Období dešťů se právě blížilo ke konci a malá řeka zápasila beznadějně o život v poušti. Nabyt mohutný dojem o povaze této prokleté, staré pouště, o níž tušil, že mu dá sílu, práci a lásku.

V.

## RŮŽE POUŠTĚ

Belding vykázal Dickovi malou místnost, která neměla okna, ale měla dvoje dveře. V místnosti byly jen nejnnutnější věci. Dick se zmínil o zavazadle, které zanechal v hotelu v Casitě, ale Belding soudil, že by bylo poněkud nebezpečné se pokoušet o znovunabytí tohoto majetku. V této době se asi Richard Gale netěšil velké oblíbenosti u Mexičanů v Casitě. A tak Dick udělal kříž nad pěknými obleky a prádlem s pocitem, že tak, jako se rozloučil se zahálčivou, neužitečnou minulostí, bylo nutné odloučit se od bývalého přepychu, který by v něm jen budil vzpomínky. Protože však neměl nic kromě toho, co měl na sobě, ba ani kapesník, vyjádřil politování nad tím, že přišel do Forlorn Riveru jako žebrák.

"Jaký žebrák!" vybuchl Belding a oči se mu hněvivě jiskřily ve světle lampy. "Peníze jsou poslední věcí, o níž tady

dbáme. Přesto však, Gale, zůstanete-li zde, budete jednou boháčem."

"To by mne ani nepřekvapilo," odpověděl Dick zamýšleně. Ale neměl na mysli bohatství hmotné. Potom, když pohlédl na svou umazanou a roztrhanou košili, se zasmál a řekl: "Beldingu, stávám-li se tedy boháčem, měl bych rád aspoň nějaké slušné šaty."

"Máme tu ve městě malý mexický krám a co nedostanete tam, to vám udělají naše ženské."

Když se Dick ukládal ke spaní, cítil jakousi tíseň a bolení hlavy. Nebylo mu dobře. Přesto brzy usnul.

Bylo již světlo, když se probudil. Bylo to však podivné světlo, které viděl jaksi zatemnělými očima. Chvilí trvalo, než začala jeho mysl jasně pracovat, ale i pak mohl myslet jen s přemáháním. Cítil závrať. Když zkusil zvednout pravou paži, přiměla jej pronikavá bolest, že od toho upustil. Shledal, že jeho paže je silně naběhlá a že otok protrhl ob-vazy.

Pohmožděná ruka byla rudá, zanícená a dvojnásobné velikosti. Cítil horko v celém těle a trápila jej prudká bolest hlavy. Belding hlučně vstoupil do místnosti.

"Hej, Dicku! Co dělá dnes oteklá pěst?"

Dick se pokusil zvednout, ale nezdařilo se mu to. Nadzvedl se a cítil, jak bezvládně klesá zpět,

"Myslím, že je mi hezky špatně," řekl.

Viděl, jak se nad ním Belding nahnut sáhl mu na tvář, mluvil něco a pak se všechno ztratilo. Ne do tmy, ale do nějakého prostředí šedých pohybujících se věcí a vzdálených hlasů. Pak bylo všechno prázdné. Nevěděl, trvalo-li to minuty či hodiny, ale potom měl myši jasnější. Opět usnul. Když znovu otevřel oči, byla místnost ozářená sluncem a chladná vonným vánkem, který přicházel dveřmi. Dickovi bylo lépe. Avšak necítil touhu po pohybu, mluvení nebo jídle. Měl však palčivou žízeň. Paní Beldingová ho často navštěvovala. Její manžel přišel několikrát a jednou tam tiše vklouzla Nell. Ani tato poslední příhoda nevzbudila v Dickovi zájem.

Příští den mu však bylo mnohem lépe.

"Obávali jsme se otravy krve," řekl Belding. Avšak moje žena myslí, že nebezpečí již minulo. Budete muset té paži dopřát na nějakou dobu odpočinek."

Laddy a Jim nahlédli do dveří.

"Pojďte, hoši! Již může mít společnost - čím více, tím lépe, neunaví-li ho to. Nesmí se jen hýbat, to je všechno."

Kovbojové vstoupili zvolna, klidně.

"Jistě to bylo ošklivé," řekl Laddy, když se s Dickem pozdravil. "Vyhlížíte přepadle."

Jim Lash pokyvoval svou pololysou, osmahlou hlavou. "Pro Rojase to bylo jistě víc než ošklivé."

"Gale, Laddy mi říkal, že jeden náš soused, Carter, jede do Casity," připomenul Belding. "Máte příležitost vzkázat něco svému příteli vojákovi."

"Ach, to je skvělé!" zvolal Dick. "Musím se přiznat, že jsem na Thornea zapomněl... Jak se má slečna Castañeda?"

"Má se docela dobře, Gale. Jako všichni Španělé -opravdoví - je z damascénské oceli. Již jsme se spřátelili. S Nell byly hned přítelkyněmi. Zavolám je."

Zavřel dveře do dvora. Nechtěl, aby se o Mercedes dověděli sousedé, Potom je zavolal.

Obě dívky vešly, Mercedes první. Měla bílé šaty jako Nell a držela v ruce červenou růži Dick by ji byl sotva poznal, nebýt jejich očí a jejího způsobu držení hlavy. Přistoupila k němu rychle a dychtivě.

"Señore, bylo mi tak líto, že jste byl nemocný, a teď jsem šťastná, že už je vám dobře."

Dick ji pozdravil, podával jí levou ruku a vážně se omlou-val, že jí nemůže podat pravou. Její úsměv v sobě půvabně sluchoval sympatii, vděčnost i obdiv. Potom Dick promluvil k Nell a podal jí taky levou ruku. Její odpověď byla tichá a nesrozumitelná, ale v očích jí zářila radost a barva jejích tváří závodila s barvou růže, kterou držela.

Pak mluvili všichni, kromě Nell, která patrně ztratila hlas. Dick si vzpomněl opět na to, že by měli podat zprávu Thorneovi.

"Señore, mohla bych mu napsat? Donese mu někdo dopis?"

"Ovšemže. Myslím, že ubohý Thorne bude již zoufalý. Budu mu psát - ale vždyť s takto zmračenou rukou nemohu."

"To se spraví, Gale," řekl Belding. "Nell bude psát za vás. Ona píše všechny mé dopisy."

Tak to Belding zařídil. Mercedes odběhla psát do svého pokoje, kdežto Nell přinesla pero a papír, usedla vedle Dickovy postele a čekala, až jí bude diktovat.

Dickovi, který Nell pozoroval a snažil se zachytit její pohled a také naslouchal Beldingově hovoru s kovboji, se těžko diktoval obstojný dopis. Nell mu jednou pohlédla do očí, ale pak již nikdy. Její tváře červenaly a bledly střídavě a někdy, když jí říkal, jak má co napsat, pohrával na jejích rtech plachý úsměv. Smála se mu. A Belding mluvil o nebezpečích cesty do Casity.

"Jistě mne pošlete s těmi dopisy," řekl Laddy.

"Ne, vy nemůžete jet," odpověděl Belding. "Tlupa toho t bandity asi na vás číhá."

"Myslím, že by mne to příliš nemrzelo, i kdyby číhali."

"Já vám řeknu, hoši, pojedu tam sám s Carterem. Mám tam co dělat a jsem zvědavý, co tam ti povstalci dělají. Laddy, dejte tu trochu pozor, až budu pryč. Hled'te, ať jsou zavření koně. Zítra budu zase doma. Vyjedu asi za hodinu.

Připravte si ten dopis, Gale. A hled'te, chcete-li psát domů, máte také možnost. Někdy se za celý měsíc nedostaneme na poštu."

Vyšel ven následován kovboji a potom mohl Dick dokončit svůj dopis. Mercedes se vrátila a její oči se leskly. Dick chápal, že dopis od ní bude asi pro toho hochu velkou událostí. Potom si vzpomněl na Beldingův návrh a rozhodl se učinit podle jeho rady.

"Mohl bych vás obtěžovat ještě s jedním dopisem?" tázal se, když přijímal dopis od Nell.

"To není obtěžování, skutečně - udělám to ráda," odpověděla.

"Mohu zde zůstat?" tákala se Mercedes.

"Jistěže," odpověděl a pak začal diktovat.

Gale na chvilku ustal a pohlédl pokradmu na Nell. Psala rychle a její sklopené oči se zdály laskavějšími výrazem něžnosti.

Když Dick dodiktoval, jeho oči spočinuly na Mercedes, která seděla a usmívala se. Jak dobře vše chápala! Slyšel rychle škrábání Nellina pera. Pohlédl na Nell. Ta právě vstala a podávala mu dopis. V té chvíli spatřil, jak vlna čer-veně ustupuje z její tváře. Pohlédla na něj rychlým, bezděčným, zkoumavým pohledem a pak odvrátila zrak a otočila se. Odešla s Mercedes, nežli jí mohl poděkovat.

Ten podivný, výmluvný pohled očí Galea stále pronásle-doval a trápil. Byl nepopsatelně něžný a budil myšlenky, o nichž soudil, že jsou neodůvodněně divoké. Cosi v něm tančilo radostí, ale hned v příštím okamžiku pocítil vážné pochybnosti, jakousi tíži, již nemohl pochopit.

Po celý zbytek dne byl Gale rád, že může ležet klidně na posteli, přemýšlet a snít, přičemž chvilkami si i zdříml. Ztratil schopnost odhadu času. Ačkoli setkání s Thorneem na něho silně zapůsobilo, zdálo se mu, že je to již dávno. Přijímal věci tak, jak je cítil. Miluje Nell? Nebo je to snad jen okamžitá záliba?

Následující den soudil, že by mohl již vyjít ze svého pokoje. Avšak paní Beldingová to nechtěla dovolit. Jednala s ním laskavě, měkce, mateřsky a často k němu přicházela, aby mu poskytla všechno pohodlí. Tato její pozornost byla upřímná, ani v nejmenším nucená. Ale přesto Gale cítil, že přátelství, které tak zřejmě pozoroval u jiných členů domácnosti, jí k němu chybí. Cítil, že proti němu něco má. Překvapovalo a mrzelo ho to. Neměl nikdy právě úspěch u dívek a mladých vdanců žen, ale jejich matky a staří lidé vůbec jej mívali rádi. Ačkoli paní Beldingová měla sněhobílé vlasy, nezdála se mu být stará. Rozjímal, že může přijít čas, kdy by bylo potřeba, aby mu byla paní Beldin-gová nakloněná, a to ve větší míře, než je každodenní přátelská laskavost. Proto o ní přemýšlel a hledal způsob, jak by se jí zalíbil.

Dick brzy poznal, že sám je jí nakloněn. Její obličej byl zamyšlený a smutný. Byla to tvář, která působila na jiné vážným vlivem. Jako trvalý stín, jako příznak šťastnějších let se na ní jevila líbeznost Nellina obličej, ba mnohem více krásy, než po ní zdědila dcera. Dick soudil, že přátelství a mateřská láska paní Beldingové stojí za námahu, nehledě již ani k oněm sobečtějších důvodům. Často cítil, že na něm spočívá její hluboký, pronikavý pohled. A ačkoliv mu to nepůsobilo rozpaky, neboť neměl žádné tajemství minulosti ani přítomnosti, za které by se musel stydět, přesto pozná-val, že by bylo marné chtít před ní něco skrýt. Je přirozené, že nejdříve chtěl skrýt svůj zájem o dceru.

Ale pak si umínil, že bude naprosto upřímný a pravdivý a že tak buď zvítězí, nebo prohraje. Umínil si také, že bude-li se jej paní Beldingová ptát na jeho domov, rodinu a přibuzenstvo, nebude se vyhýbat přímé a pravdivé odpovědi.

K večeru zaslechl Gale dusot koní a uslyšel srdečný Beldingův hlas. Za chvíli již byl rančer u Galea, setřásal šedivý prach ze svých širokých ramen a mával dopisem.

"Hej, Dicku! Dobré i špatné zprávy!" řekl a podával Dic-kovi psaní. "Našel jsem vašeho přítele Thornea. Nikdy jsem neviděl člověka tak třešticího radostí. Byl již přesvědčen, že vy a Mercedes jste zabloudili v poušti. Napsal dva dopisy, které přináším. Rozumíte, hochu, to byla švanda teď s Mer-cedes. Škádli jsme ji, nechtěl jsem jí dát psaní. Měl jste vidět její oči. Jestli jste někdy viděl černobílého krahujce v poušti, jak se spouští na křepelku, pak si dovedete představit, jak se Mercedes vrhla na svůj dopis. Nuže, Casita je teď peklem. Chtěl jsem získat vaše zavazadlo a mys-lím, že jsem chybil. Myslím, že tu teď leckoho uvidíme ve Forlorn Riveru. Spolková posádka dostala odněkud posily a drží se. Tři dny tam byly boje. Povstalci mají několik celokovových železničních vagonů a s těmi se dostali až k barikádám. Sehnali několik kulometů a určitě napadnou spolkové vojsko.

V příkopech leží mrtví vojáci, na ulicích mexičtí civilové -a hlupáci všude! Povídá se, že Campo, povstalecký vůdce, je na cestě ze Sinaloa a spolkový generál Huerta přichází na pomoc posádce. Nevěřím všem takovým zprávám. Ale v Casitě je rozhodně peklo."

"Myslíte, že to sem také přijde?" tázal se rozčileně Dick.

"Jistě. Něco se tu dříve nebo později strhne," odpověděl Belding zasmušile. "Můžete zůstat na mém ranči a přebíhat do Mexika.

Laddy říká, že přijdeme nočními nájezdy o koně a os-tatní stáda.

Jim Lash nečeká nic horšího. Ale Jim nezná greasery tak dobře jako já. Ať je to, jak chce, milý hochu, jakmile unesete uzdu a pistoli, budete mít práci."

"S Laddym a Jimem?" tázal se Dick a snažil se zachovat klid.

"Ovšem. S nimi a se mnou, a také sám."

Dick si zhluboka vzdychl a i po Beldingově odchodu za-pomněl chvíli na dopis, který držel v ruce. Pak otevřel list a četl:

Drahý Dicku,

vykonat jste víc, než zachránil můj život Až do mé smrti budete člověkem, jemuž jsem povinen vším. Slova nedove-dou vyjádřit mé city.

Musím psát jen krátce. Belding čeká a strávil jsem mnoho času psaním Mercedes. Belding se mi líbí. Znal jsem ho již, ačkoli jsem s ním dosud nemluvil a neviděl ho. Slyšel jsem o několika jeho kouscích a vlasy mi vstávaly na hlavě.

Dicku, vaše karta se obrací. Bylo velkolepé, jak o vás Belding mluvil. Ale vy si to zasloužíte.

Zanechávám Mercedes ve vaší péči, ale dbejte ovšem také Beldingových rad. Opatrujte ji, Dicku, neboť můj život visí na ní. Hleďte hlavně, aby ji nespátrili Mexičané. Sedíme tu jako v kleštích - a neděláme nic. Nestrhne-li se něco brzy, bude to hrozně podivné. Všechno se k tomu schyluje. Šarvátky jsou kolem dokola a lid se počiná bouřit. Stále hlídujeme na linii východně od Casity. Bude nemožné hli-dat linii západně od Casity, protože ten kraj je příliš drsný. Kovbojové nebo hlídači, kteří mají koně zvyklé poušti, mo-hou bránit přechod před nájezdníky a podloudníky. Ale i

kdyby jezdeckvo mohlo vydržet v oné vyprahlé pustině, o čemž silně pochybuji, jejich koně by pod nimi padli. Udrželi se klid, až má služba vyprší, dostanu dovolenou; poletím do Forlorn Riveru, ožením se se svou krásnou španělskou princeznou a odvezu ji do civilizovaného kraje, kde každý člověk, který za něco stojí, ztratí hlavu, jakmile ji uvidí, a dožene mne k bláznovství. Je mé největší štěstí, že jste člověk, který snad nikdy příliš nedbal o hezká děvčata. A tak mi nezpůsobíte neštěstí a neutečete mi s Mercedes -neunesete ji jako onen zlosyn v pohádce. To mi právě připomíná Rojas. Ach, Dicku, to bylo nád-herné! Dicku, poslechněte si tato radostná slova: Rojas je v nemocnici.

Zajímá jsem se o to a vyptal se na to. Má jeden prst roz-drcený, klíční kost vykloubenou, tři žebra zlomená a hroz-nou ránu na tváři. Poleží si v nemocnici aspoň měsíc. Dicku, až se jednou setkám s tím vaším tvrdohlavým otcem, povím mu něco, co mu způsobí takové překvapení, jaké ještě nezažil. Pište mi, jakmile sem někdo pojede z Forlorn Riveru, a vložte dopis Mercedes do svého. Opatrujte mi ji, Dicku, a necht' budoucnost má pro vás přichystánu takovou radost, jakou teď mám já.

Váš oddaný Thorne

Dick přečetl dopis ještě jednou, pak jej složil a dal pod podušku.

"Nikdy příliš nedbal o hezká děvčata, co?" rozmlouval sám se sebou. "Jiří, já jsem nikdy žádné hezké děvče nes-patřil, až jsem přišel do jižní Arizony! Myslím, že si teď budu muset vynahradiť ztracený čas."

Když večeřel, vstoupili Laddy a Jim, shýbající ve dveřích hlavu. Jejich projevy přátelství byly Dickovi zvláště vítané, ale nebyl dosud ještě ve své kůži. Snažil se jen ukázat jim, že je rád vidí, a poslouchal jejich hovor. Laddy měl mnoho co vypravovat o Beldingových koních. Nebylo třeba bystré znalosti lidské povahy, aby se poznalo, že koně byli hlavní Laddyho vášní.

"Ženy se sice ode mne někdy odvrátily, ale nikdy žádný kůň!" řekl Laddy a zřejmě to byla pravda.

"Jistě by to byla velká škoda, kdyby měl Belding přijít o některého svého koně," řekl. Myslím, že bude živěji zde na hranicích než podle Ria Grande. Možná, že tu nebude taková příležitost být střelen jako za čarou. Ale, kdo by vy-dal koně bez boje? Je-li Beldingovo stádo v polích, pase se polovinu té doby za čarou. On si myslí, že je opatrný na své koně, ale není to pravda."

"Podívej se, Laddy, přece nebudete věřit všemu, co slyšíte," odpověděl vážně Jim. "Myslím, že se nám tu ne-musí nic stát."

"Couvněte, Jime. Jistě si stojíte na otěžích. Nedám mnoho na zprávy. Pamatujete se na toho Američana, se kterým jsme se setkali v Casitě, na toho zlatokopa, který právě přišel ze Sonory? Přisahal, že zabil sedmáct greaserů, když prorazili povstaleckou čarou, střeženou kolem dolů, kde byl s jinými Američany. Druhý den, když jsem ho zase potkal, byl opilý a řekl mi, že zastřelil třicet greaserů. Je možné, že nějakého zabil. Ale zprávy se přehánějí. Jsou zlatokopové, kteří bojují o svůj život tam dole v Sonoře, na to můžete vsadit. A to je samo dost zlé. Vezměte například, jak Rojas pronásleduje seňoritu. Můžete to zapřít? Jistě, Jime, tam se dějí horší věci, než je uloupení několika koní. A Forlorn River z toho také něco dostane!"

Za příštího svítání byl Gale již tak zdravý, že vstal a poněkud se upravil, ne ovšem bez značných obtíží.

Za nějakou chvíli slyšel v zahradě dívky a volal na ně. může-li se k nim připojit. Obdržel jen jednu odpověď, a to něžné:

"Si, señor." Čekal sice víc, ale uvážil, že to stačí, a vyšel ven. Nebyl dosud v zahradě a čekalo tam na něj rozkošné překvapení. Šel dokola a poznával, že zahrada je na jedné straně otevřeným dvorem. Ale nepodařilo se mu mladé dámy najít. Volal tedy opět. Odpověď přišla ze středu čtyřúhelníka. Sehnul se a prodíral se křovím, až vyšel na otevřený písčité kruh plný nádherných a vražedných kaktusových rostlin, jemu neznámých. Na druhé straně, ve stínu krásného stromu, našel obě dívky. Mercedes v síťové houpačce, Nell na zemi na pokrývce.

"Jaký je to krásný strom!" zvolal. "Nikdy jsem podobný neviděl."

Tento strom pouště, který připadal Dickovi tak nový, zvláštní a krásný, nebyl nápadný svou velikostí, protože dosahoval jen asi ke střeše, ale spíš svou nádhernou zele-nou barvou kmene i větví, a pak tím, že vlastně neměl listy. Celý strom od země až k tenkým plochým větvičkám byl leskle zelený. Neměl žádné trny.

Tady se Dick začal učit znát pouštní rostliny. A cítil, že i kdyby neměl tak půvabné učitelky, bylo by ho učení přesto zajímavé. Zahrada byla totiž plná divů pouště.

Dickova dychtivost byla nakažlivá a jeho vážná touha poučit se jeho učitelkám lichotila. Když však šlo o výuku španělštiny, nebyl již tak schopným žákem. Po mnohých pokusech si osvojil "buenos dias" a "buenos tardes", "señorita", "gracias" a několik jiných krátkých výrazů. Dick skutečně chtěl získat alespoň povrchní znalost této řeči a nebyl nikterak nechápavý, jak se alespoň tvářil. Bylo mu rozkoší učit se od krásné Španělky, tak půvabné, snaživé a tak přitažlivé osobnosti, jakož i od rozkošné americké dívky, která každou chvíli stále více zapomínala na svou plachost. Gale chtěl učení jen více prodloužit.

To tedy bylo první z četných odpolední, v nichž se učil znalostem pouště a španělským slovům a ještě něčemu jinému, co se neodvažoval pojmenovat.

Nell Burtonová nikdy neprojevila vůči Galeovi onu smělou stránku své povahy, která byla tak výrazně vyjádřena stručným a přiléhavým Beldingovým popisem a Laddyho chvalozpěvem a kterou projevila svou odvážnou řečí, veselým smíchem a jiskřícíma očima při onom nikdy nezapomenutelném prvním setkání. Byla úplně jiná.

Avšak Gale na to nezapomněl a když se ledy mezi nimi poněkud prolomily, stále se snažil ji nepozorovaně přivést k její vlastní povaze. Byly okamžiky, kdy se chvěl nadějí. Ale přece viděl sotva více než stín její živosti a nikdy ani náznak toho, co Belding nazval čertovinou. Při několika příležitostech, kdy Dick s ní zůstal o samotě v zahradě, Nell se stávala zamlklou a nesdílou, nebo od něho odešla pod nějakou průhlednou záminkou. Při jedné takové příležitosti Mercedes našla Dicka zkormouceně zírajícího na pěšinu lemovanou růžemi, kde ho patrně Nell opustila. Španělská dívka byla

obdivuhodně bystrá a prozíravá.

"Señore Dicku!" zvolala.

Dick na ni pohlédl, zakýval vážně hlavou a pak se dal do smíchu. Mercedes prohlédla vše jediným rychlým pohledem. Její bílá ruka se ho dotkla v tiché sympatii a zachvěla jím. Ta dívka byla plná ohně, vášně a lásky. Porozuměla mu, byla jeho přítelkyní a slíbila mu svou pomoc.

Poznenáhlu se dověděl podrobnosti z Nellina dosti pestrého života. Pamatovala se, že jako dítě se stěhovala z města do města, chodila do školy se spolužačkami, které neměla ani čas poznat. Nakonec přišli do osamělého Forlorn Riveru.

"Matka nikdy nevydržela dlouho v jednom městě," pravila Nell. "A co jsme na jihozápadě, nikdy nepřestala hledat nějakou stopu po svém otci. Poslední zprávy o něm byly v Nogales před čtrnácti lety. Matka myslí, že dědeček zabloudil někde v sonorské poušti..

Ach, já mám ráda poušť. Ale chtěla bych se vrátit do Lawrence, nebo bych šla do Chicaga, nebo New Yorku, do některého města, o nichž pan Gale mluví... Pamatuji se dobře na kolej v Lawrence, ačkoli mi bylo jen dvanáct let. Viděla jsem tam závody a jednou skutečný fotbal. Od té doby jsem vždycky četla o velkých fotbalových zápasech v měsíčnících a novinách a vždy se mi to ohromně líbilo... Pane Gale, vy jste jistě viděl takové zápasy, že?"

"Ano, trochu," odpověděl Dick a poněkud se zasmál. Již chtěl říci něco o slavných hrách, jichž se účastnil. Ale nechtěl se chlubit. Avšak podařilo se mu vyličít Mercedes a Nell barvu, zvuk a pobízivé volání, prudkou činnost, shon a boj velkých fotbalových zápasů v koleji tak, že jim připadalo, jako by byly při nich. Obě hltaly jeho slova bez dechu a s rozšířenými očima.

Ke konci Dickova vypravování byl přítomen ještě někdo jiný. V okamžiku, kdy si Dick uvědomil přítomnost paní Beldingové, si vzpomněl, že mu předtím připadalo, jako by ji byl slyšel volat a teď si byl tím jistý. Avšak Mercedes a Nell neslyšely nic kromě Dickova vypravování. Viděl, že paní Beldingová vrhla zvláštní, upřený pohled na Nell a pak se obrátila a tiše odcházela zahradou. Dick dokončil svou řeč, ale už to nebylo ono.

Dicka pronásledoval zvláštní výraz, který zachytil na tváři paní Beldingové, zvláště pohled jejích očí. Byl to pohled potlačované bolesti, uvolněné v náhlém poznání jistoty. Matka poznala právě tak rychle jako Mercedes, jak daleko se až dostal na cestě k lásce. Snad viděla ještě více - více než on se odvážil doufat. Tato událost Galea pobouřila. Nemohl pochopit paní Beldingovou, ani proč by onen její pohled měl v něm působit zmatek a tíseň. Chtěl jít k ní a vyjevit své city k Nell, ale strach před naprostým zhroucením jeho nadějí jej zadržel. Raději počká. Nicméně jakýsi pud, snad podobný pudu sebezáchovy, jej nutil, aby Nell vyjevil své city. Vyšel ven. Slunce bylo ještě vysoko a oslňující bílé světlo zahalovalo údolí i štíty hor.

Když se po několika hodinách vrátil do domu, byl jeho pokoj uklizen. Uprostřed bílého ubrusu na stole ležela svěží rudá růže.

Nell ji tam zanechala. Dick ji vzal a pocítil vzrušení. Bylo to poupě právě se rozevírající, ukazující mezi svými korun-ními lístky tmavočervené, svinuté srdce. Jak krásně vonělo, jak bylo nádherně jemné, jak krásný byl jeho vnitřní odstín červeně, hluboký a tmavý, purpur krve života!

Zanechala ji tam Nell náhodou, nebo úmyslně? Byla to pouhá laskavost, nebo dívčí lest? Bylo to poselství naschvál nejasně vyjádřené, byl to symbol, byla to naděje v oné polorozvité růži pouště?"

VI.

AQUI

K večeru sklánějícího se prosincového dne, asi padesát mil na západ od Forlorn Riveru jel jezdec po staré, sotva znatelné stezce. Chvillemi se zastavoval, aby prozkoumal kraj před sebou. Byla to holá, smutná, rozbrázděná pustina, porostlá šedohnědými rostlinami a zakrslými kaktusy. Vzdálené hory uzavíraly údolí.

Osamělý jezdec jel na nádherně stavěném koni, zcela bílém kromě tmavého pruhu od uší k nosu. Na jeho dlouhých bocích byl potem spečený prach. Jeho hřiva a ohon byly spleteny a svázané, aby byly mimo dosah kak-tusů a křoví. Neobratně podomácku vyrobené kožené štíty chránily jeho přední nohy a dosahovaly až na jeho široké plece. Svalová souměrnost jeho nohou byla narušena mnoha jizvami a boulemi. Byl hubený, vychrtlý, zesláblý, velký stroj ze svalů a kostí, krásný jedině hlavou a hřívou, nosič břemen, kůň silný a prudký jako poušť, která jej vy-chovala.

Jezdec se hodil ke koni. Byl to mladý muž nadmíru sil-ného těla, širokých ramen, dlouhých paží, mocných nohou. Jeho hubený obličej byl bronzový, ovšem jen na místech, kde nebyl rudý, kde neměl puchýře a kde se neloupal. Měl tmavé oči, sokolí pohled, živý a bystrý. Jeho spodní čelist byla silná a pevná, jeho rty vážné. Jen mládí, jehož něžnost nebyla ještě zcela spálená a zatvrdlá, působilo, že jeho tvář neměla ráz krutosti.

Tímto mladým mužem byl Dick Gale, ale nikoli již onen neklidný cestovatel a zahálčivý poutník, který před dvěma měsíci náhodou přijel do Casity. Přátelství, rytířskost, láska, skrývané city mu ukázaly pravý význam života. Takřka v okamžiku jejich uskutečnění si poušť vyžádala Galea pro sebe. Poušť prodloužila týdny takřka na roky. Horko, žízeň, hlad, samota, námaha, obavy, divokost, bolest - to vše poznal.

Jeho zkušenosti s hlídači Laddym a Lashem byly nad každý sen o dobrodružstvích, jaký kdy měl, nad každou di-vokou povídku, kterou kdy četl. Pak cestoval sám přes sto mil pouští mezi Forlorn Riverem a oázou Sonoyta. Laddyho proroctví o nepokojích na hranicích bylo mírné ve srovnání se skutečností. Když povstalci obklíčili posádku v Casitě, vyvrženci, bandité, lupiči v zuřivě si vedoucích tlupách se rozběhli na západ. Jako tlupy Arabů na výborných koních byli tu, byli tam, byli všude podél hranic. Á jestliže vraždy a horší zločiny se omezovaly na mexické území, pak loupení a nájezdnictví proniklo i přes hranice. Mnohý lupič s temnou pletí jezdil na některém z rychlých Beldingových koní. A vlastně všichni jeho koně, kromě jeho vybrané bílé plnokrevné klisny, byli ukradeni. A tak práce hlídačů byla něčím víc než pouhým hlídkováním na hranicích, aby Japonci a Číňané nebyli podlouzně dopravováni do Spo-jených států.

Belding se držet doma, aby chránil svou ro-dinu a hájil svůj majetek. Avšak oni tři hlídači při plnění svých povinností se vydávali do nebezpečí na své straně hranic a byli tupeni, olupováni a pronásledováni na straně druhé. Některé z oněch několika pramenů, k nimž museli vždycky dospět, ležely daleko za hranicemi na mexickém území. Koně bylo nutno napojit, lidé chtěli pít. A Laddy ani Lash nebyli z lidí, kteří by se vyhnuli úkolu pro nebezpečí. Byli zpočátku mírní, jak je to přirozené u lidí, kteří dlouho žili mírumilovným životem, ale nakonec se pořádně rozzuřili; supové pouště by mohli vyprávět mnohý hrozný příběh. Jako druh a spojenec těchto hraničářů se Dick Gale vrhl do pouště s vřelým srdcem a vzácnou tělesnou schop-ností, které byly příčinou té podivuhodné skutečnosti, že dosud nepodlehli.

Onoho prosincového odpoledne byli tito tři hlídači, jako ostatně často, od sebe odděleni. Lash byl daleko na západ od Sonoyty, někde na Ďábelské cestě, kde zahynulo mnoho poutníků. Laddy zde měl již dávno být, jak se předem smlu-vili s Galeem. Skutečnost, že se Laddy neukazoval na míle cesty západně od Papagoské studnice, byla velmi znepokojující. Slunce bylo skryto za oblaky po celou pozdější část dne, což bylo i v zimě v tomto- kraji neobvyklé. Potom, když světlo znenáhla pomasínalo, zvedl se chladný, suchý, pronikavý vítr a vál Galeovi do tváře. Ne hned, nýbrž nepo-zorovaně, postupně jej počínalo mrazit. Odvázal od sedla kabát a oblékl se. Několik chladných kapek deště mu padlo do tváře. Zastavil se na pokraji nízkého úbočí. Pohybující se předměty upoutaly bystrý Galeův zrak. Odsákaly kus dále a pak se zastavily. Byly to antilopy a spatřily jeho koně. Když jel dál, daly se opět do pohybu. Tato ostražitá zvířata nahrazovala často hlídačům hlídaci psy. Prozrazovala blízkost koně nebo člověka. Jak běžela před nim, mohl jet po několik mil údolím rychleji. Když je ztratil z dohledu, opatrnost mu kázala opět pomalejší postup.

Gale seskočil z koně a dál ho vedl. Postupoval nyní po-maleji. Ujel od rána šedesát mil a byl již unavený a ne zcela zhojená rána v jeho boku působila, že poněkud kulhal. Míli cesty vzhůru údolím, poblíž jeho konce, byla Papagoská studna. Potřeba napojit koně jej nutila, že se vydával do nebezpečí, jemuž by se byl jinak vyhnul. Studna ležela na mexické půdě. Gale spatřil, že mezi tenkým, ostrým listím se třepotá slabé světlo. U studně někdo tábořil a byl patrně příčinou, že se Laddy s Galeem neset kal. Laddy se patrně vrátil k nejbližšímu prameni, nebo se skrýval na východě údolí.

Gale obrátil svého koně, ne ovšem bez použití, protože kůň věřil vodu. Jel pomalu ke kraji údolí, kde se zastavil v chráněné mesquitové houštině. Kůň zafrkal úlevou při sej-mutí těžkého sedla s nákladem potřebných věcí, ohnul kolena a natáhl se na zem do písku. Gale vylil obsah své větší polní láhve do klobouku a přidržel jej koni u hlavy. "Pij, Sole," řekl.

Byla to jen kapka pro živé zvíře. Přesto Blanco Sol otíral svůj vlhký nos o Galeovu ruku na znamení vděčnosti. Gale miloval koně a kůň miloval jej. Zachránili si již často navzájem život a strávili spolu dlouhé dny i noci samoty v poušti. Sol poznal jiné pány, avšak žádný nebyl tak laskavý jako tento. Bylo však jisté, že Gale nikdy předtím koně neznal. Odlehle místo bylo pokryto chomáči trávy, na nichž se Blanco Sol začal pást. Gale upravil ze svého lasa dlouhou ohlávku, aby kůň neodešel daleko, vytáhl z pouzdra u sedla dlouhou pušku a zmizel ve stínu.

Stepní vlci vyli, nikoliv jen tu a tam, nýbrž soustředěně na konci údolí. Štěkali na lidi u ohně. Gale postupoval pomalu, zastavovat se vždycky po několika krocích a dbal na to, aby nikde nenarazil na tuhé větve. Jeho kroky v jemném písku nepůsobily žádný hluk. Třepotavé světlo chvílemi mizelo - jako bludička a když se opět ukázalo, bylo stále daleko. Gale nehledal spory ani se nevydával zbytečně v nebezpečí. Šel jen za vodou. Chtěl vědět, kdo tam táboří, a podle toho rozhodnout, jakým způsobem napojí Blanka Sola.

Z křovin u Galeových nohou vyběhl králík a odběhl do písku. Vítr chrastil v suchých, zlámaných větvích. Jakmile Gale zaslechl nejmenší zvuk, zastavil se a naslouchal. Šero rychle houstlo v temnotu. Nastávala bezhvězdná noc. Ubíral se kupředu bledou, klikatou cestou. Na chvíli se mu světlo ztratilo z očí, ale volání stopních vlků mu potvrzovalo, že se blíží k ohni. Potom kmitlo světlo mezi černými větvemi a brzy vzrostlo v plamen. Gale se sehnul a postupoval kupředu. Stepní vlci štěkali naplno. Gale slyšel podupávání četných kopyt. To mu nebylo právě milé. Postupoval krok za krokem a nakonec se začal plížit. Vítr vál příznivě, takže ani vlci, ani koně ho nemohli zvětřit. Čím více se blížil na konec údolí, kde se nacházela studně, tím hustší byla vegetace.

Spatřil jasný oheň - nikoli oheň k vaření, neboť ten by byl nízký a rudý. Viděl tři muže, všechny těsně u ohně. Byli to Mexičané. Jeden stál zády k ohni, druhý seděl s rameny za-halenými do pokrývky a třetí se povaloval na písku s no-hama těsně u ohně. Neměli své pásy ani zbraně. Galeovo oko zachytilo záblesk ocele. Tři krátké, lesklé karabiny stály opřeny o skálu. Trochu nalevo v okruhu světla stálo čtyřhranné stavení z vepřovic. Několik neopracovaných kůlů drželo střechu z křoví, částečně rozpadlou. Toto stavení bylo obydlím jednoho Indiána Papago a ještě před měsícem sloužilo rodině, která byla buď povražděna, nebo zahánána potulnou tlupou banditů. Hrubá ohrada se nejasně rýsovala na kraji světla a ozývalo se z ní frkání, dupot a řčení koní.

Gale přehlédl celý výjev jediným rychlým pohledem a pak se spustil na zem ke kmeni stromu. Myslel, že tam najde více lidí. Byla to tlupa záškodníků, kteří se potulovali po hranicích, nebo snad její část. Tito buď kradli koně, nebo odháněli ukradené stádo. Takových tlup bylo více než pra-menů v severní Sonoře. Nikdy netábořily dlouho na jednom místě. Potulovaly se po poušti jako Arabové po celém kraji od Nogales ke Casitě. Kdyby Gale šel po přátelsku k ohni, byla pravděpodobnost sta ku jedné, že ho nájezdníci zabijí a oloupí. A byla by to jistota, kdyby ho poznali jako druha Laddyho a Lashe, kdyby jen zahlédli Blanka Sola.

Tito Mexičané byli patrně již po jistou dobu. Je-jich koně byli v ohradě, což bylo známkou, že se napásli již ve dne. Gale uvažoval o různých otázkách. Setkal se tento trojlístek lupičů s Laddym? To nebylo pravděpodobné. V tom případě by tu nebyli tak pohodlně bezstarostní. Čekali snad ještě na jiné členy své tlupy? To bylo docela možné. Avšak nejdůležitější otázkou pro Galea bylo, jak dostat svého koně k vodě. Solo se musí napít i za cenu boje. To bylo právě vážným důvodem, proč Gale pospíchal stezkou na východ. Usoudil, že bude nejlépe vrátit se k místu, kde zanechal koně, a nepodnikat nic, dokud nebu-de denní světlo.

S toutéž opatrností se bral Gale nazpátek, až dostihl místa, kde mohl bezpečně vstát a jít dolů údolím. Našel Blanka Sola

spokojeně se pasoucího. Padala těžká mlha a protože bylo hojnost trávy, nejevil kůň žádný neklid. Gale odnesl své sedlo, pokrývky a vaky do závětrí pod násep, kolem něhož vítr oderval půdu, a tam v kotlince se odvážil rozdělat malý oheň. V tu dobu byl již vítr pronikavě chladný. Gale měl zkrhlé ruce, proto je držel nad malým plamenem. Pak si uvařil v hrnku kávu, na prutu opekl kousky slaniny a z vaku u sedla si vzal dva tvrdé suchary.

To tvořilo jeho večeři. Potom sejmul Blanku Solovi ohlávku, protože jej chtěl nechat chvíli volně pást.

Pak se Gale vrátil k ohničku, přiložil několik krátkých kousků suchého dřeva, zahalil si ramena do pokrývky a usedl k ohni, aby se zahřál a vyčkal, až bude čas přivést a uvázat koně.

Oheň byl slabý. Galeovi byla zima a byl provlhlý rosou. Měl hlad i žízeň. Údy jej bolely a v nezahojené ráně cítil tupou bolest.

Soudě podle konvenčních zásad života, jevil se Dick jako hladem zmořený, opuštěný, trpící chudák. Avšak v jeho případě se tento úsudek týkal jenom zevnějšku a nebral v úvahu vnitřní životní pravdu. Gale byl totiž šťastný onou zvláštní, divokou radostí z útrap, z bolesti, z nebezpečí a z ticha a samoty, které musel v tomto pustém kraji snášet. Předtím nebyl užitečný ani sobě, ani jiným. A nikdy nepoznal, co to znamená trpět hladem, zimou, únavou, opuštěností. Nepracoval nikdy pro nějaký účel. O denní potřeby měl postaráno a nazítří a v budoucnosti tomu mohlo být taktéž. Nebezpečí, lopota - to byla slova, o nichž četl jen v knihách a novinách.

Teď však musel užívat ruce, smysly a důvtip. Měl povinnost k člověku, který spoléhal na jeho služby. Byl druhem, přítelem, cenným spojencem, bojujícím hlídačem. Kůň se stal Galeovi skoro lidskou bytostí. A s ním poznal prosté potřeby existence. Povrchnost, faleš, zvyky, jež pro něho kdysi znamenaly celý život, spadly jako mrtvé šupiny. Galeovo štěstí, pokud šlo o lopotu a boj, bylo snad chmurné, ale byla s ním láska, a ta vyvolala a podporovala jiné, dosud nevyvinuté rysy - romantičnost, cit pro krásu a bystré pozorování přírody. Cítil sice bolest, ale neskličovala ho. Cítil samotu, ale nikdy nebyl nešťastný.

Když jel pouští, bystrým zrakem pozoroval pohybuji se černé skvrny, vyvstávající obláčky bílého prachu, a v každém oblaku viděl Nellinu tvář. Plošiny s ostrými obrysy braly na sebe tvar jejího profilu, s pevnými liniemi brady a rtů, jemnou linií nosu a čela. Vždycky někde zpozoroval odstín zlata, nádech červeně nebo půvabný tón modři, který mu ji připomínal. A v noci její tvář svítila teple a zářivě, rdíc se nebo blednouc v plamenu ohně.

Této noci jako obvykle naslouchal Gale jako na stráži. A přece přitom pozoroval proměnlivý obraz líbezných tváří ve žhavých uhlících a při tomto pozorování přemýšlel. Poušť podněcovala myšlenky, tisíc líbezných tváří svítilo v růžovém a bílém popelu ohně, tváří jiných milenek nebo žen, které zářily pro jiné muže.

Gale by šťastný ve svém vzpomínání na Nell, neboť když byl takto sám v pustině, cosi mu říkalo, že ona je u něho, že na něj myslí a miluje ho. Avšak na této rozsáhlé jihozápadní pláni bylo mnoho mužů o samotě a viděli-li vysněné tváře, jistě pro některé to byl prchavý záblesk, brzy zhasínající paprsek, jako naděje, jméno, štěstí, které jednou byly a odešly. Gale často myslel na ony stovky cestujících v poušti, zlatokopy, poutníky, kteří se odvážili na Ďábelskou cestu, a nikdo již o nich neslyšel. Belding mu vypravoval o této nejhroznější cestě pouště. Lash po ní přešel a vyprávěl pak o zasypaných pramenech, o kostech vybílených na slunci, o zlatých dolech zasypaných stejně jako zlatokopové, kteří je hledali, o krutých Yaquiích a jejich nenávisti k Mexičanům. Gale vzpomínal na tuto cestu a na ty, kteří podél ní tábořili. Znenáhla si Gale znovu připomenul, na co čeká. Vstal, vzal ohlávku a šel hledat Blanco Sola. Byla teď černá tma a Gale neviděl ani na sáh před sebe. Šel po hmatu a když zabočil, spatřil Solovu bílou siluetu, odrážející se proti černi. Kůň vyskočil a obrátil se, připraven utéct. Galeovo tiché zavolání jej uspokojilo a začal se znovu pást. Gale jej uvázal v nejlepší trávě a vrátil se k ohni. Položil sedlo na chráněné místo a ulehl k nočnímu odpočinku.

Zde byl mimo dosah větru. Ale slyšel jeho melancholické sténání. Jiný zvuk neslyšel. Stepní vlci ustali ve svém hladovém křiku. Gale usnul a první polovinu noci spal tvrdě. Ráno však byl stále částečně vzhůru, protože cítil zvýšené chladno a vlhko.

Jítro bylo jasné a rezavě chladné. Odhodil vlhkou pokrývky a vstal zdřevěnělý a napolo zmrzlý. Několik rychlých pohybů stačilo, aby se zahřál a uvolnil svaly. Potom chytil Blanco Sola, osedlal jej a přivázal k nejhustší křovině.

"Sole, brzy se již napijeme," řekl mu a popleskával jeho nádhernou šíjí.

Nechtěl jíst, dokud nenapojí svého koně. Sol byl na cestě skoro čtyřicet osm hodin bez dostatečného napojení, a to bylo dost dlouho i pro zvíře vychované na poušti. Tři lupiči nemohli Galeovi zabránit v přístupu ke studni. Vzal ručnici a vydal se údolím. V nízkých vrbinách hopsali králíci a někteří byli tak krotcí, že by je byl mohl kopnout. Gale krácel rychle po větší část cesty. Potom, když spatřil stoupat modrý kouř nad stromy, zvolnil krok a zbystřil zrak i sluch. Našel nyní pohodlnější a kratší cestu než tu, kterou šel potmě. Opatrně se dostal ještě blíž ke studni a trochu nad ni.

Mexičané si klidně vařili snídani. Měli dva ohně, jeden pro teplo, druhý na vaření. Galeovi připadali tyto lupiči jaksi známi. Tito pohraniční supové si byli navzájem podobní - byli většinou malé postavy, svalnatí, hranatí, osmahlých tváří a černých vlasů a měli onen zvláštní mexikánský krok a na hlavách sombrero. Gale pozoroval trojici a pomalu v něm vzkypěla zlost.

Nejevili žádné známky, že by se chystali k odchodu. Je-den z nich, patrně vůdce, vložil pistoli do pouzdra k boku. Byla to jediná zbraň, kterou bylo vidět. Lupiči spali v domku z vepřovic a zanechali tam dosud své karabiny. Potom obrátil Gale oči k ohradě, v níž spatřil přes tucet koní, z nichž někteří byli velmi krásní.

Dupali a řičeli, rvali se spolu. To bylo u těchto koní pouště známkou, že jim již nemilé, aby byli zavřeni, a že chtějí k vodě a trávě.

Náhle jeden černý kůň zvedl uši a natáhl hlavu ke konci ohrady. Zařičel. Ostatní koně se obrátili tímž směrem, zastříhali ušima a také řičeli. Gale poznal, že se blíží nějaký koně nebo lidé, anebo snad obojí. Avšak Mexičané si toho znamení nepovšimli, nebo pokud si všimli, nejevili alespoň žádný zájem. Tito lupiči nebyli dobrými zvědy. Bylo zřejmé, že by bylo snadné je přepadnout nebo obklíčit. Byli to většinou nevědomí, tupí peónové. Byli to sice výteční jezdcí a vydrželi dlouhou cestu bez potravy i vody, ale neměli žádné jiné přednosti ani vlastnosti potřebné pro život na poušti.

Neměli bystrý zrak ani sluch, jejich soudnost byla ubohá a byli-li polekáni, podobali se poplašeným mravencům. Gale spatřil, že z druhé strany pahorku, na němž stál domek z vepřovic, přijíždějí dva Indiáni na mezcích. Patrně si nebyli vědomi přítomnosti Mexičanů, protože přicházeli pěšinou vzhůru. Jeden Indián byl Papago. Druhý, nápadný svým zjevem nejen proto, že div slabostí nespádl z mezka, byl patrně Yaqui. Tito cestující neměli nic s sebou, kromě pokrývky a poloprázdného vaku. Přešli přes pahrbek, dali se po cestě dolů, zahrnuli kolem rohu domu a úplně překvapili lupiče.

Gale uslyšel krátký, ostrý výkřik, podivně vysoký a hrozný, patrně jednoho z Indiánů. Bylo na něj odpovězeno drsným křikem. Poté vůdce trojice, Mexičan s pistolí, vystřelil. Chybil jednou - a podruhé. Po třetím výstřelu Papago vykřikl a spádl z mezka na zem. Druhý Indián se po čtvrtém výstřelu také zhroutil k zemi.

Výstřely polekaly koně v ohradě a divoký vraník narazil na chatrný plot, povalil ho a vyrazil ven. Dva Mexičané běželi za ním, chytili jej u huby a za hřívu a třetí běžel zavřít vrata.

Potom se Mexičan s pistolí nádherným skokem ocitl na hřbetě koně. Chování všech tří bylo divošsky šprýmovné. Ti dva na zemi začali tančit a pokřikovat. Jezdec opět vystřelil a pak se držel jako pijavka na hřbetě vzpínajícího se vraníka. Bylo to ješitné chlubení se jezdeckým uměním. Potom onen Mexičan nějakým zvláštním sevřením zkontroloval koně a hnál jej přímo proti tělu Indiána, který padl na-posledy.

Gale stál ohromen a držel pevně ručnici. Nemohl uhodnout úmysl jezdce, ale tušil cosi divoce surového. Kůň poslouchal sice hrubou sílu vedoucí ruky, ale točil se a vy-hazoval. Stavěl se vysoko na zadní nohy, předními tloukl do vzduchu, divoce fíkal a pak se hnál k ležícímu Indiánovi. I přitom se snažilo chytré zvíře vyhnout kopyty tělu. Ale nebylo to možné. Ošklivé zaječení doprovázelo tento výkon jezdeckého umění.

Mexičan nezamířil s koněm k tělu druhého Indiána. Obrátil vraníka opět k tělu Indiána Yaqui. Tu si Gale vzpomněl na to co slyšel o nenávisti Mexičanů k Indiánům Yaqui. Upamatoval se na barbarství těchto zdivočelých peonů a na vyhlazovací válku, kterou Yaquiům vyhlásili.

Náhle se Gale zděsil, když viděl, že Yaqui sebou pohnul a zvedl chabě ruku. To vyvolalo u Mexičanů nový, ještě di-vočejší pokřik. Kůň fíkal hrůzou.

Gale to nemohl déle snést. Rychle vystřelil na jezdce. Chybil sice pohybující se postavy, ale zasáhl koně. Kůň vyskočil, hrozně zařičel, vrhl se vpřed, pak padl a srazil k zemi také Mexičana.

Zvíře i člověk leželi bez hnutí.

Gale se vyřítit ze svého úkrytu a chtěl zabránit lupičům, aby se nedostali do domu ke svým zbraním. Jeden vykřikl a uháněl divoce opačným směrem. Druhý zůstal úlekem stát. Gale přiběhl a sebral pistolí, která vypadla jejich vůdci z ruky. Ten se začal hýbat a probírat ze svého omáčení. Vyděšení koně prolomili plot ohrady a běželi vzhůru údolím. "Táhněte, greaserové! Utíkejte!" volal Gale. Pak to zavolal také španělsky. Mířil na ně ručnicí a hnál oba z ležení. Pak vběhl rychle do domu a vynesl karabiny. Těžkým kamenem u nich urazil zámky. Pak se vydal v běhu na cestu za svým koněm. Dal se nejpřímější cestou údolím, nedbal vůbec na to, jestli se někde s lupiči potká. Takové setkání by snad bylo horší pro ně a oni to také věděli. Blanco Sol jej slyšel přicházet a zařičel tiše na uvítanou a když Gale k němu běžel, kůň bojovně fíkal. Vsedl na něj a vracel se rychle k dějišti výjevu. Jeho první starostí po příchodu ke studni bylo napojit koně a naplnit polní láhve.

Potom Gale vyvedl koně od studně, ale než na něj opět vsedl, rozhodl se, že se ještě podívá na ony dva Indiány.

Papago měl prostřelené srdce, ale Yaqui byl ještě naživu. Byl také při vědomí a zíral na Galea velikými, podivnými, chmurnými očima, černými jako láva.

"Gringo dobrý - nezabíjet," řekl chraplavým šepotem.

"Yaqui, vy jste ztracen," řekl Gale rozhodně.

"Yaqui - ne raněn - mnoho," odpověděl Indián a pak vyřkl zvláštní slovo, opakuje je opět a opět.

Pud či snad nějaká nápoje v chraptivém šepotu nebo ve tmavé tváři pobídly Galea, že sáhl po polní láhvi. Pozd-vihl Indiána a dal mu napít. Viděl-li kdy v životě vděčnost v očích člověka, bylo to v tomto okamžiku. Potom prohlédl raněného Yaquiho, ale přitom se ani na chvíli nezapomínal rozhlížet letnými pohledy kolem sebe. Indián měl tři rány -kulku v rameni, rozdrčenou paži a zle rozdrásanou nohu. Jaký byl jeho stav, než byl napaden lupiči, nemohl Gale zjistit. Rychle přemýšlel. Tento Yaqui může zůstat naživu, nebude-li tady ponechán, aby zemřel nebo byl zavražděn Mexičany, až dostanou odvahu se opět přikrást ke studni. Galea ani nenapadlo, aby zde ubožáka zanechal. Věděl ovšem dobře, že tím stonásobně zvyšuje nebezpečí, bere-li na sebe péči o potlučeného Indiána. Rychle se dal do práce a obvázal Yaquiho rány.

Mezky Indiánů a koně lupičů nebylo nikde vidět. Čas byl příliš drahý, než aby ho mohl ztrácet pravděpodobně marným hledáním. Zdvihl tedy Yaquiho na Solovy široké plece a vsedl do sedla. Na jeho povel Sol spustil hlavu a vykročil rychle po cestě na východ, jako by ani necítil dvojí břemeno.

Daleko před ním se zvedala oblaka prachu. Tam byli koně, kteří unikli z ohrady. Ti, kteří byli ukradeni, zamíří přímo a rychle k domovu a snad zavedou s sebou i ostatní. Lupiči zůstali na poušti beze zbraní i koní.

Blanco Sol kráčel pohodlně šest mil za hodinu. Při této rychlosti jej padesát mil neuštválo. Gale měl na mysli možnost setkání s jinými lupiči nebo pronásledování z jejich strany a šetřil síly koně. Když měl již Papagouskou studnu z dohledu, sestoupil a kráčel vedle koně, podpíral jednou pevnou rukou bezmocného, kymácejícího se Yaquiho.

Slunce se zdvihlo nad východní hradby a chlad rána zmizel jako před kouzelným nepřítelem. Celá poušť se změnila. Gale držel krok s koněm. Cítil štiplavou bolest, která vystřelovala v jeho raněném boku při každé větší námaze. Když se divoké a smělé štíty Bezejmenných hor ukázaly v trhlině mezi oblaky písku, cítil se blíž domova. Za další hodinu byl před tmavým, přímým jehlanem, vystupujícím z náspu. Byla to značka mezistátní hraniční čáry.

Yaqui měl houževnatý život. Měl velkou hlavu ušlechtilých tvarů a jeho tvář se podobala scvrklé masce. Byla jako vytesána z tmavorudé sopečné lávy Sonorské pouště. Oči Indiánů jsou vždy černé a tajemné, avšak oči tohoto

Yaquiho obsahovaly všechnu tragickou bezútěšnost pouště. Byly stále upřeny na Galea a pohybovaly se stále za ním. Indián byl malý a silný a jeho tělo mělo neobyčejně vyvinuté svalstvo, ačkoli se zdál velmi vyhublý hladem nebo nemocí.

Gale se opět vydal na cestu k domovu. Bylo to Oltární údolí, spleť srázů, kaňonů, skal a hřbetů pokrytých kaktusy. Svým východním koncem se připojovalo k vyschlému řečišti Forlorn Riveru a odvádělo jeho vodu, byla-li tam jaká. S raněným, bezmocným mužem přes sedlo byl přechod přes tento trnitý a rozbrázděný kus pouště vlastně nemožný. Avšak Gale se o to pokusil. Ponese Yaquiho, pokud to bude možné, nebo pokud ho nezastihne smrt. Blanco Sol se plahočil pískem nahoru a dolů po příkrých svazích, přes skály, houštinami, kde rostla choya s bílými ostny. Slunce se blížilo k západu a páliho tím prudčeji. Vítr po-malu slábl, prach se usazoval. Smělá, hrozivá hradba Bezejmenných hor nabývala zlaté a rudé barvy. Gale kráčet houževnatě po boku neúnavného koně, drže Yaquiho v sedle a sám snášel útoky nemilosrdných trnů. Jeho těžké holínky jej stahovaly k zemi, ale nemohl jít bez nich, neboť jakkoli byly těžké a nepohodlné, hrozné ocelové bodláky choyí pronikaly i skrze ně a bodaly jej do nohou. Poslední míli se Gale držel Blanka Sola a hleděl jen stále před sebe na cestu. A když se potom ukázaly nízké, ploché domy Forlorn Riveru, Gale ochaboval a rychle slábl. Yaqui vypadl ze sedla svalil se měkce do písku. Gale neměl již sílu, aby se vyšvihl do sedla. Zachytil se Solova dlouhého ohonu, zakroutil jeho žíně v ruce a klopýtal za ním. Blanco Sol pronikavě zařičel. Cítil chladnou vodu a sladké seno. Třepotající se světla před ním znamenala odpočinek. Noční stíny se snášely dolů z černých a zachmuřených hor.

VII.

## BÍLÍ KONĚ

"Potlučeného Yaquiho! Proč jste ho, u čerta, bral do sedla?" křičel Belding, když ukládal Galea do postele.

"Protože se mi chtělo," šeptal Gale. "Jděte za ním - spadl na cestě za řekou."

Belding počal klít, zápolil se zápalkami a lampou. Ale jakmile světlo zazářilo, ustal v polovině slova.

"A vy říkáte, že nejste raněný?" tával se s ostrou úzkostí, nahýbaje se nad Galem.

"Jsem jen - utahán... Půjdete tam - pro toho Yaquiho?"

"Ovšemže, Dicku, ovšemže," odpověděl Belding mírnějším tónem. Potom vyšel ven. Jeho podpatky klepaly na dlaždicích. Otevřel dveře a volal: "Matko, děvčata, Dick se vrátil. Je slabostí bez sebe... Hledte - ne, ne, není raněn, nic mu není. Udělejte, co můžete, aby měl pohodlí. Já mám ještě něco na starosti."

Pak byly slyšet rychlé odpovědi, jež Galeův otupělý sluch nemohl již rozeznat. Zdálo se, že paní Beldingová je u jeho postele a již pouhá její přítomnost byla nadějeplná. Mer-cedes a Nell se široce rozevřenými očima a s bledými tvářemi pobíhaly kolem něho.

Dychtivě pil, ale nechtěl jíst. Potřeboval odpočinek. Viděl jejich tváře jako za závojem, cítil jemné ruce kolem sebe a ztratil vědomí.

Spal dvacet hodin. Pak vstal, žíznlivý, hladový, rozlá-maný, vysílený a vyšel ven hledat Beldinga a podívat se na denní práci.

"Váš Yaqui byl skoro mrtvý, ale myslím, že se z toho vykreše," řekl Belding. "Dicku, nedávno sem onen Indián přišel pěšky z New Orleansu! Mluvil anglicky lépe než většina Indiánů a já znám trochu ty Yaquie. Něco mi pověděl a ostatní jsem uhodl. Mexická vláda se snaží Yaquie vyhubit. Před rokem byl jeho kmen odveden v řetězech na loď, směřující k Yucatanu. Tam byli jako otroci odvedeni na plantáž. Honili je, bili, mořili hladem. Každý otrok dostal jako denní dávku jen kus kyselého těsta, nic víc. Yucatan je nížina bažinatá, vlhká, horká. Yaquiové jsou vychováni na vysoké, suché sonorské pláni, kde je vzduch jako břitva. Padali mrtví v polích a místo nich přicházeli jiní. Víte, Mexičané nechtějí přímo vraždit ve své snaze vyhladit Yaquie. Mají z nich ještě užitek. Je to hrozné... Nu, a tenhle Yaqui, kterého jste přivedl, unikl ze zajetí, dostal se na loď, a tak přibyl do New Orleansu a nějak se dostal až sem. Dal jsem mu vak jídla a on odešel s jedním Indiánem Papago. Byl již tehdy nemocný. Patrně ho někde napadli greaserové."

Gale mu pověděl, co zažil u Papagorské studny.

"Ten lupič, který chtěl rozdrtit Yaquiho kopyty koně - to byla hyena!" dopověděl Gale. "Viděl jsem již prolévat krev a některé ukrutné výjevy, ale ten nelidský ďábel mne zbavil smyslů. Beldingu, já jsem ho chybil - ani ne na dvacet kroků."

"Dicku, v takovém případě čím dříve vyčistíte hnízdo, tím lépe," řekl Belding posupně. "A pokud jde o ukrutné výjevy - počkejte, až uvidíte, jak umí Yaqui spořádat Mexičana! Je to touha po krvi, nenávist hluboká jako život a hrozná. Španělé potlačili Aztéky před čtyřmi nebo pěti sty lety. Ona nenávist měla tedy čas se rozrůst tak hluboko jako kořeny kaktusu. Yaquiové jsou horší Aztékové. Pokud mne se týká, myslím, že jsou ušlechtilí a bystří a kdyby je nechali na pokoji, byli by mírumilovní a pracovití. Těch několik, které znám, se mi vždy líbilo. Víte snad trochu, co bylo tomu Yaquimu, nežli se ten lupič do něho pustil?"

"Ne, nevím. Všiml jsem si, že Indiánovi nebylo jaksi dobře, ale nevím, v jakém byl stavu."

"Myslím, že tento Yaqui umíral nebo umírá žalem. Jeho touhou je jen dostat se do svých hor a tam zemřít. V oné části Sonory, kam mířil, již žádní Yaquiové nejsou."

"Jeho oči se dívaly podivně," řekl Gale zamyšleně.

"Ano, všiml jsem si toho. Ale všichni Yaquiové mají po-divný pohled. Dicku, nemýlím-li se, tento muž byl náčel-níkem. Bylo to marné vynaložení síly, marné nebezpečí, když jste ho zachránil."

Ale ať vezme čert celou greaserskou čeládku, jsem rád, že jste tak učinil!"

Gale pak mluvil o své starosti o Laddyho.

"Laddy vám nešel naproti," odpověděl Belding. "Věděl jsem, že máte přijít každou chvíli, a protože směřem ke Ca? šitě

byly nepokoje, poslal jsem ho tam. Od té doby, co jste z domova, přišel náš přítel Carter o houf koní a několik býků. Podíval jste se dobře na ty koně, které lupiči měli u Papagoské studně?"

Od té doby, co byl hlídačem, Dick se navylk pozorovat vše bystrým, bezpečným, fotografickým okem. Byl tam tmavý houf, většinou hnědáci a vraníci a jeden grošovaný ryzák.

"To jsou Carterovi - jako že jste se narodil!" zvolal Bel-ding. "Ten houf byl rozdělen mezi několik, tlup lupičů. On tam má luční ranč, nahoře v údolí Tři mil. Je to hezký kus cesty územím Států od hranic."

"Ti koně, které jsem viděl, jdou domů, že?" tázal se Dick.

"Ovšem. Nikdo je nechytí ani nezastaví."

"A co tedy mám teď dělat?"

"Zůstat tu a odpočinout si" odpověděl krátce Belding. "Potřebujete to. Ženské se o vás trochu postarají. Až přijde Jim ze Sonoyty, budu již vědět, co máme dělat. Myslím, že naši starosti nebude teď držet Japonce a Čiňany, aby se nedostali do Států, ale spíš hledět, aby nám náš majetek neutekl do Mexika."

"Přišly pro mne nějaké dopisy?" tázal se Gale.

"Dopisy! Hleďte, milý hochu, musilo by přijít něco hezky důležitého, abych se já nebo někdo jiný vydal teď do Casity. Je-li bezpečno ve městě, cesta jistě bezpečná není. Je tomu již měsíc, co byl kdo naposledy v Casitě."

Gale obdržel několik dopisů od své sestry Elsie a na poslední dosud neodpověděl. Při svých několika návratech do Forlorn Riveru neměl mnoho času na psaní. A mimoto Elsie psala, že se otec zlobí a myslí si, že se Dick dal na špatnou cestu.

"Čas utíká," řekl Dick. "Jiří Thorne bude brzy propuštěný a přijde sem. Rád bych věděl, počká-li zde, nebo pokusí-li se odvést Mercedes."

"Budu-li mít do toho co mluvit, pak počká tady ve Forlorn Riveru," odpověděl Belding. "Rád bych věděl, jak by teď dostal tu španělskou dívku z kraje, když jsou všechny cesty plné povstalců a lupičů. Dicku, snad se nám podaří přimět Thornea, aby zde zůstal. Víte, že od té doby, co jste objevil možnost velkých zásob vody, má Forlorn River velkou bu-doucnost... Jen kdyby už bylo po téhle válce!"

Objev, o němž se Belding zmínil, mohl z Oltářního údolí snadno udělat obdivuhodný hospodářský kraj. Dick Gale studoval v koleji na inženýra, ačkoli neoslňl vědecký svět svým prospěchem. Ant když vystoupil ze školy, nedovedl uspokojit otce svou prací. Přesto jeho povrchní znalost nesla ovoce na místě, kde by se toho byl každý nejméně nadál - v poušti. Gale vždy přemítal o tom, kde je vlastně pramen Forlorn Riveru. Žádný běloch ani Mexičan, a pokud bylo známo, ani žádný Indián nevystoupil na ony mocné, rozervané skalní stupně, zvané Bezejmenné hory, z nichž podle všeobecného mínění Forlorn River vyvěrala. Gale objevil dlouhou, úzkou skalní soutěsku se skalním dnem i stěnami, která se dala snadno zahradit, když by se hořejší skály vylámaly dynamitem. Zde bylo možné nahromadit nevyčerpatelné zásoby vody. Mimoto vypracoval také zavodňovací plán, kterým mohla být vedena voda potřebná k dolování, a tak mohla být část Oltářního údolí, ležící na území Spojených států, proměněna v ráj. Belding tvrdil, že je zlato v údolích i v roklicích, ne sice tolik, aby uvedlo zla-tokopa v nadšení, ale alespoň tolik, že by se to vyplácelo. A půda ve vyšších částech Oltářního údolí potřebovala jen vodu a rostlo by tam cokoli, a to po celý rok. Také Gale začínal snít o budoucnosti Forlorn Riveru.

Odpoledne následujícího dne se nečekaně objevil Laddy a vedl do dvora zchromlého a uhnaného koně. Laddy ztratil své sombrero, hlavu měl obvázanou krvavým obvazem. Pot, krev a prach tvořily na jeho tváři škraloup, tekly po něm malé potůčky kalu z prachu a spodní část jeho otrhaných holínek byla plna zlámaných bílých trnů.

"Jak se máte, chlapci?" mluvil pomalu. "Jsem rád, že vás všechny vidím."

"Kde máte, u čerta, klobouk?" ptal se zuřivě Belding. Temný stín starosti a úzkosti na jeho tváři byl výmluvnější než jeho úžas.

Hlídač se sehnul, aby rozepnul řemen u sedla, pohlédl na Beldinga a dal se do tichého, chladného smíchu.

Tome, pamatujete se na ten ohromný kaktus saguaro tam, co se dělí Carterova cesta od hlavní cesty do Casity? Nu, a na ten jsem vylezl a položil jsem svůj klobouk do jeho vršku, aby si z něj udělal datel hnízdo."

"Vy jste utíkal - měl jste nějakou potyčku?" ptal se Bel-ding, jako by Laddy nebyl nic řekl.

"Myslím, že to za chvíli poznáte," odpověděl Laddy a sundával sedlo.

"Laddy, jděte do domu k ženským," řekl Belding. "Opatřím vašeho koně."

"Jistě, Tome, za minutku. Byl jsem dole na cestě. A našel jsem stopy koní i hovězího dobytka, vedoucí přes hranice. Ale neviděl jsem žádné známky po lupičích, až dnes ráno. Minulou noc jsem spal u Cartera. Ten nedávný nájezd ho připravil o všechno. Div se nezbláznil. Nu a dnes ráno jsem vjel přímo do houfu Carterových koní, kteří běželi k do-movu. Nějací greaserové je chtěli obrátit a zahnat zpět přes hranice. Vjel jsem do toho a trochu jsem jim zmátl piány. Carterovi koně unikli. Potom jsem si s greasery hrál trochu na schovávanou v kaktusech. Byl jsem na druhé straně a musel jsem prorazit jejich linii, pokud jsem se chtěl dostat domů. Užili jsme trochu běhu. Ale měl jsem trochu méně štěstí, než obvykle mívám."

"Laddy, měl byste víc štěstí, kdybyste jezdil na některém mém koni," vyčítal mu Belding. Tenhle váš kůň umí běžet a jistě postačí. Ale vy potřebujete velkého, silného koně, mexického plemene, který by měl kaktus v krvi. Vezměte si jednoho z houfu - Blanka Torrese, Blanku Muje nebo Blanka Josého."

"Měl jsem nedávno velkého, rychlého koně, ale přišel jsem o něho," řekl Laddy. Tenhle není tak špatný. Ale nějak se mi nechce, Tome, si vzít některého velkého bílého koně. Myslím, že jsem na něj trochu slabý. Ale snad by bylo lépe, kdybych si ho vzal, než nám ti zloději vymetou Forlorn River."

Belding pro sebe zticha klel. Odstín úzkosti na jeho tváři se změnil ve chmurnou, zlobnou těžkomyslnost. Hned po ženě a dceři mu byli nejdražší oni bílí koně. Jeho otec i děd - všichni jeho předkové, o nichž něco věděl, byli milovníky koní. Měl to v krvi.

"Laddy, nemohl bych dostat ty bělouše od hranic, než bude pozdě,"

"Snad není ještě pozdě, ale kam s nimi?"

"Do San Felipe?"

"Ne. To je lépe nechat je tady."

"Do Casity a na dráhu?"

"Cesta je tam nejistá. A město je plné povstalců, kteří potřebují koně."

Tak tedy rovnou na sever?"

"Jistě, člověče, vy blázníte. Na sto mil tam není voda ani tráva. Povídám vám, Tome, nejlépe by bylo vzít ten bílý houf na jih do Sonory, do některého divokého údolí v horách. Tam je nechtě, až lupiči odtáhnou zpátky na východ. Pak tu nezbude pro ty greasery žádná kořist. A oni potom pojednou jinak."

"Laddy, neznám cestu do Sonory. A Mexičanovi nebo Papagovi nemohu důvěřovat. Mezi námi řečeno, bojím se toho Indiána, který mi je pase."

"Myslím, že uděláme nejlépe, zůstaneme-li tady, Tome... Dicku, to jsem rád, že vás zase vidím. Ale jste nějaký tichý. Viděl jste na cestě nějakou stopu po Jimovi?"

Belding odvedl zchromlého koně k vodě a oba hlídači šli k domu. Dick líčil Laddymu události u Papagoské studně, když zahýbali za roh k předsíni. Nell tam seděla ve dveřích. Vyskočila se slabým výkřikem a běžela k nim.

"Teď to dostanu," šeptal Laddy..

"Ach, Laddy, vy jste poraněný!" volal Nell, běžela k němu s bílými tvářemi a rozevřenýma očima a uchopila ho za paži.

"Nell, já jsem si jen zabodl trn do ucha."

"Oh, Laddy, nelžete! Vy jste lhal již předtím. Vím, že jste raněn. Pojdte k matce!"

"Jistě, Nell, to je jen škrábnutí. Můj kůň mne shodil."

"Laddy, vás ještě žádný kůň neshodil!" Dívčina slova a vinicí oči doháněly hlídače jen k dalším vytáčkám.

"Snad se mi to stalo, když jsem jel rychle a nějaký ostrý suk..."

"Vy jste postřelen!... Maminko, je tu Laddy a je postřelen!... Ach, jaká je to teď hrozná doba! Nemohu to již snést. Forlorn River býval tak bezpečný a klidný! Nikdy se tu nic nestalo. Ale teď. Jim přijde domů s krvavou dírou v těle - potom Dick - a teď Laddy... Ach, já se bojím, že se jednou již nevrátí vůbec!

Nell seděla na vrchní příčce brány ohrady. Dick stál opřen vedle ní, pohlížel chvíli na její obličej, chvíli zase ven do polí, kde se Beldingovi plnokrevní koně pásli, pobíhali, vyskakovali a řičeli. Nell pozorovala koně. Měla je ráda a nikdy se nemohla podívaně na ně nabažít. Ale její pohled byl úmyslně příliš odvrácen od toužících očí, které se snažily setkat s jejími, než aby byl přirozený.

Velké ohrazené pole tvořilo bohaté pozadí houfu asi dvaceti běloušů. Pole samo, i bez koní, by bylo tvořilo nápadný protiklad k okolnímu horkému, žhoucímu žáru skal a písku. Belding vychoval nejméně sto koní z původního plemene, které přivedl z Duranga. Jeho hlavním zájmem byli skoro čistě bílí a těm věnoval zvláštní péči. Vydělal mnoho peněz prodejem tohoto druhu přátelům rančerů v Texasu. Žádný zájem by ho nepřiměl rozloučit se s oněmi velkými, vybranými bílými koňmi. Jmenovali se Blanco Diablo (Bílý ďábel), Blanco Sol (Bílé slunce), Blanca Reina (Bílá královna), Blanca Mujer (Bílá žena) a Blanco Torres (Velký bílý býk). Rančerové se mu smáli, že zachoval sentimentální jména a byl také předmětem nemilosrdných poznámek kovbojů. Avšak jména přesto zůstala.

Diablo byl jediný kůň na poli, který nebyl volný, aby mohl pobíhat a pást se, kde byl zavřen. Kůň a ohlávka jej poutaly do jednoho kouta, kde byl přísně oddělen od ostatních koní. Toto osamocení se mu nelíbilo. Diablo byl šťastný, když mohl běhat nebo zápasit se soupeřem. A z toho obojího měl raději zápas. Pohled na něho připomínal ne-spokojenost, zlobu, vzpouru, zlomyslnost. Nepásl-li nebo nevzpínal-li se, držel hlavu vodorovně a cenil zuby. Byl to Beldingův oblíbenec a on se zapřísahal, že Diablo snese více horka, žízně a kaktusů než kterýkoli jeho jiný kůň a v běhu předčí a schvátí každého koně na celém jihozápadě. Beldinga velice mrzelo, že Laddy s ním nesouhlasil, a bylo to častou příčinou sporů. Laddy ani Lash neměli Diabla rádi.

A Dick Gale, když mu Diablo dvakrát div nerozbil hlavu, přidal se v této otázce na stranu kovbojů.

Torres dělal čest svému jménu. Byl to velký, hmotný hřebec silných boků a byl královským druhem své družce plného a hladkého těla, Reině. Druhá klisna, Mujer, byla oslnivě bílá, beze skvrny, dokonalého zjevu, jiskrná, půvabná, elegantní, a přece měla váhu, svalnatost i chůzi, jimiž připomínala své předky.

Kovbojové připouštěli některá Beldingova tvrzení o Diablově, ale vzdávali věrnou a neochvějnou chválu Solovi. Pokud šlo o Dicka, ten se musel přemáhat, aby se zdržel úsudku, protože si někdo myslil, že koním dobře nerozumí. Ačkoli sám nevěděl proč, věděl, že miluje Sola, jako člověk miluje přítele, bratra. Neměl-li na sobě těžké sedlo a neohrabané nánožní štíty, Sol uspokojoval oči znalců. Jakkoli Diablo byl velký, Sol byl větší. Byl také vyšší a silnější. Na jistou vzdálenost jeho úctyhodné jizvy a boule, jež kazily jeho svalnaté nohy, nebyly ani patrné. Pásl se stranou od ostatních a neskákal ani se nevzpínal, ale zvedl-li hlavu chtěje zařičet, vyhlížel bujně, pyšně a nádherně.

Oslnivá bělost slunce pouště svítila z jeho kabátu. Měl oheň a ducha pouště ve své ušlechtilé hlavě, její sílu a moc ve své obrovské postavě.

"Belding tvrdí, že Sol nepřekoná Diabla," řekl Dick.

"On si to opravdu myslí," odpověděla Nell. "Taťka je za-milován do Diabla."

"Ale Laddy jel jednou na Solovi a Diabla překonal. Jim ty závody viděl."

Nell se zasmála. "Já jsem je viděla také, Pokud jde o to, i já jsem vedla Sola, když překonal taťkova oblíbenec."

"To bych byl rád vidět! Nell, pojedete někdy se mnou?"

"Někdy - až to bude bezpečné, až lupiči nebudou již na hranicích."

Jsem rád, že to myslíte takto," řekl Dick s úsměvem. "Často jsem se divil, že mi Belding vůbec dal Sola."

"Žárlil na něho. Myslím, že se ho chtěl zbavit."

"To snad ne? Hledíte, Nell, on chce dát Laddymu nebo Jimovi některého bělouše."

"Že chce? Ale jistě ne Diabla, ani Reinu, ani Mujer! Za nic na světě! Vždyť taťka má dost rychlých koní, ze kterých si hoši mohou vybrat. Dicku, řeknu vám, že taťka chce, aby se Sol uhnal - a ztratil na poušti svou rychlost. Taťka je žárlivý jen na něj."

"Možná. Má jistě pro koně zvláštní vášeň. Myslím, že ho teď chápu lépe než dříve. Měl jsem kdysi pár dostihových koní. Ale ti byli pro mne jen zvířaty. Kdežto Sol!"

"Máte ho rád?" tázala se Nell a teplý, modrý blesk jejich očí se svezl po jeho tváři.

"Mám-li ho rád? Myslím, že ano."

"To jsem ráda. Sol je teď jemnější, lepší kůň od té doby, co jej máte vy. On vás má rád, Dicku. Hledí stále jen po vás. Podívejte se, jak zdvihá hlavu. To se dívá po vás. Zná tak dobře koně jako taťka nebo Laddy. Sol vždycky nenáviděl Diabla a nikdy taťkovi dobře nesloužil."

Dick na ni pohlédl.

"Bude pro mne velmi těžké se loučit se Solem, až odtud půjdu."

Nell seděla bez hnutí.

"Až odtud půjdete?" tázala se pak po chvíli a hlas se jí slabě třásl.

"Ano. Někdy, až špatně pořídím - jako dnes - myslím, že půjdu. Nell, není pravděpodobné, že bych zde měl strávit celý svůj život."

Na to nedostal žádnou odpověď. Dick položil ruku lehce na její. A přes její polochtněný zápas uvolnit ji, držel ji stále.

"Nell!"

Barva zmizela z její tváře. Viděl, jak se její rty rozevírají. Vtom jej vyrušil těžký krok na kamení a veselý, stěžující si hlas, takže pustil Nell a ustoupil. Za rohem se objevil Bel-ding.

"Hej, Dicku, ten zatrápený Indián se nedá ani vyhnat, ani přemluvit, aby z Forlorn Riveru odešel. Je mu již docela dobře, že by se mohl vydat na cestu. Nabídl jsem mu koně, pistoli, pokrývku, jídlo. Ale nejde."

"To je legrační," odpověděl Dick s úsměvem. "Nechtě ho tedy, ať zůstane, a dejte mu práci."

"Mně to legrační nepřipadá. Řeknu vám, co si myslím. Ten ubohý, žalem sklíčený Indián bez domova si vás oblíbil, Dicku. Tihle Yaquiové jsou podivní lidé. Slyšel jsem již o nich všelicos. Věřím skoro všemu. A proto si to dovedu vysvětlit. Vy jste mu zachránil život. Taková věc se u Indiána bere velice vážně, docela i u Apače. U Yaquiho to má hluboký význam. Jeden Yaqui mi řekl, že u jeho kmene žádný dluh přátelství nebo nepřátelství nezůstane nesplacený. A to bude asi to, co toho chlapíka tlačí."

"Dicku, nesmějte se," řekla Nell. "Všimla jsem si toho Yaquiho. Je to skutečně dojemné, jak vás jeho velké zachmuřené oči stále sledují."

"Získal jste si přítele," pokračoval Belding. "A Yaqui může být dobrým přítelem na poušti. Nabude-li opět veškerou svou sílu, může vám být prospěšný. Je zde vítán. Ale vy jste za něho zodpovědný a dá vám to práci zadržet ho, aby ve Forlorn Riveru nepobil všechny greasery."

Možnost návštěvy lupičů a směřujícího nájezdu na hranicích ranče přiměla Beldinga, že postavil novou ohradu. Nebyla sice úhledná, ale vysoká a nadmíru silná. Brána byla důkladná, otáčela se na mohutných veřejích a zavírala se těžkými řetězy a závorami. Zvenčí byla ohrada úplně pokryta ostnatým drátem.

Na noc zavíral Belding své bělouše do této ohrady. Papagoský pastevec spal v přistavěné kolně z vepřovic. Belding se sice neoddával naději, že by jakýkoli dřevěný plot, sebedůkladněji stavěný, mohl odolat odhodlaným lupičům.

Spoléhal však na to, že by k tomu potřeboval delší čas a že by to nešlo bez značného hluku. Belding soudil, že tlupa nočních lupičů neodolá prudké palbě z ručnic. Proto nyní zase klidněji spal. Bylo však příznačné, že Laddy nesdílel Beldingovy přílišné naděje.

Přijel Jim Lash a oznámil, že podél hranic směrem k oáze Sonoyta je vše v pořádku. Dny mýjely a Belding držel své hlídače doma. Nikde poblíž nebylo slyšet o lupičích. Mnozí nově příchozí, Američané i Mexičané, kteří přijeli s vozy a nákladem z Casity, hlásili, že v povstalcích zaplaveném městě není majetek ani život v bezpečí.

Jednoho lednového rána byl Dick Gale probuzen ostrým, hrozivým křikem. Pobouřen a poděšen vyskočil. Slyšel Beldingův hřmící hlas, odpovídající na ten křik, a rychlé kroky na dlaždicích. Těžký dech, skoro vzlyky, bylo slyšet těsně u jeho dveří. V chladném a šerém svítání spatřil Dick cosi bílého. S ručnicí v ruce skočil ke dveřím. Těsně u dveří stál Sol.

Nebylo nic neobyčejného, že Sol vstrčil svou hlavu ve dne do Dickových dveří. Ale teď za časného jitra, kdy byl obyčejně zavřený v ohradě, neznamenalo nic jiného než vpád lupičů. Dick tiše zavolal na frkajícího koně, spěšně se oblékl a obul a vyšel ven s pistolí v každé ruce. Sol se třásl na každém svalu. Jako pes sledoval Dicka po domě. Gale slyšel křik směrem od ohrad a rychle se tam pustil.

Potkal Jima Lashe, který vedl také bílého koně.

"Jime! Myslím, že bude všechno pryč," řekl Dick.

"Nevím, kolik jich zmizelo," odpověděl Lash. "Mám Torrese. Chytil jsem ho na dvoře."

Dospěli k ohradě, kde našli Beldinga zmítajícího se a křičícího jako šílenec. Brána byla otevřená, ohrada prázdná. Laddy se sehnul k zemi a snažil se nalézt stopy.

"Myslím, že uděláme lépe, jestliže se uklidníme a počkáme, až bude světlo," navrhoval Jim.

"Jistěže. Vybrali kurník, na to můžete vsadit. Tome, kde je Papago?" řekl Laddy.

"Je pryč, Laddy - je pryč!"

"Napálil nás, co? Tuhle u brány leží pácidlo. Ten Indián je přinesl z kovárny. Myslím, že jim otevření brány nedalo mnoho práce."

Belding, bez kabátu a bosý, křičel zlostí, řekl, že slyšel koně utíkat, když vyskočil z postele.

"Co vás probudilo?" ptal se Laddy.

"Sol. Přiběhl a řičel, hledal Dicka. Neslyšel jste ho, než jsem vás volal?"

"Jestli jsem ho neslyšel! Dupal tam právě pod mým oknem. Vyskočil jsem z postele a když tak zařičel, Jim skočil právě doprostřed podlahy. Já jsem se tak lekl, že jsem se nemohl hnout.

Dicku, když tak k vám přiletěl, co jste si myslel?"

"Nemyslel jsem nic. Třesu se ještě teď, Laddy."

"Hoši, vsadím se, že Sol potloukl několik lupičů, opovážil-li se některý na něj sáhnout," řekl Jim. "A teď si sedněme a počkejme, až se rozední. Myslím, že některé koně najdeme pobíhat venku. A nezapomeňte říct ženským, že jsme v pořádku!"

Denní světlo ukázalo některé podrobnosti lupu. Kovbo-jové našli stopy osmi lupičů, kteří přišli od řečiště, kde zanechali své koně. Papago se patrně zpronevěřil své povinnosti. Jeho věci zmizely. Lash uhodl, že se v polích ještě najdou nějaké koně. Brzy sehnali jedenáct běloušů, všechny více nebo méně polekané; mezi nimi byla Reina a Muje. Lupiči nemohli ovládnout více koní než každý jednoho. Bylo trpkou ironií osudu, že Belding ztratil svého oblíbence, koně, který mu byl dražší než všichni ostatní. Některý lupič někde na cestě zápasil s divokým Diablen se železnou hubou.

"Myslím, že máme trochu štěstí," poznamenal Jim Lash.

"Štěstí? To je málo," odpověděl Laddy. "Hledte, bylo to takto. Někteří lupiči přelezli přes plot, zatímco jiní pracovali na bráně. Papago snad šel do ohrady, aby vybral nejlepší koně. Ale nepodařilo se jim to s výjimkou Diabla; a jak toho mohli dostat, to nechápu. Vsadil bych se, že bylo třeba všech osmi, aby ho mohli ukrást. Ale greaserové umějí s koňmi zacházet lépe než my."

Beldinga nebylo možno uklidnit. Klel a nadával a nakonec prohlásil, že pojede za lupiči.

"Tome, to neuděláte," řekl Laddy klidně.

Belding zasténal a sehnul hlavu.

"Máte pravdu, Laddy," odpověděl potom. "Musím to vydržet. Nemohu tu nechat rodinu a celý majetek. Ale je to trpké. Jsem z toho celý bez sebe a nic než krev mne neuklidní."

"To ponechte mně a Jimovi," řekl Laddy.

"Co chcete dělat?" zeptal se Belding.

"Přesně to teď ještě nevím. Půjčte mi sirku. A, Dicku, dojděte pro svého Yaquiho."

VIII.

## BĚH BLANKA SOLA O ZÁVOD

Podivný temný pohled Yaquiho bloudil po ohradě, po houpající se bráně s vylomenými závorami, po stopách na cestě a pak spočinul na Beldingovi.

"Zlý," řekl.

"Jistě, Yaqui, asi osm zlých lidí a zrádce Papago," řekl Laddy.

Yaqui rozpřáhl ruce. Pak se sehnul ke stopám na cestě. Vedly na všechny strany, ale postupně z této husté sítě vy-pozoroval stopu, kterou kovbojové sledovali k řece. Belding a hlídači se drželi těsně za ním. Dick někdy pomohl dosud ještě slabému Indiánovi. Ten našel zdupané místo, kde lupiči zanechali své koně. Odtud vedla úzká cesta přes vyschlé řečiště.

Belding se Yaquiho ptal, kam asi mířili lupiči v poušti Sonora. Místo odpovědi Indián sledoval stopu přes řečiště písku, pak vrbami a křovím a nahoru na skály porostlé kaktusy. Tam se zastavil. Pískem zasypaná, skoro smazaná stopa vedla nalevo a zřejmě zatáčela k východní straně Bezejmenných hor. Napravo vedla cesta k Papagorské studni a k oáze Sonoyta. Stopa lupičů vedla pak na jihový-chod přes nedotčenou poušť. Yaqui promluvil ve své řeči, pak španělsky.

"Myslím, že miní pomalý pochod," řekl Belding. "Laddy, z té stopy je zřejmé, že lupiči měli s koňmi obtíže."

"Tome, to by jistě poznal každý," odvětil Laddy. "Zeptejte se Yaquiho, kam lupiči míří a je-li tam voda."

Bylo podivuhodné, jak to Yaqui ukazoval. Jeho tmavá ruka se napřáhla. Hleděl přes svůj natažený prst k nízkému bílému úbočí v dáli. Pak narýsoval holí čáru v písku a na konci této čáry jinou, odchylující se v pravém úhlu. Kreslil křížky a značky a píchal do písku díry, když dělal hrubou mapu, mluvil svou řečí a španělsky, tu a tam přimísil nějaké anglické slovo. Belding to překládal, jak jen dovedl. Lupiči mířili na jihovýchod ke dráze vedoucí z Nogales dolů do Sonory. Byly to čtyři dny špatné cesty, dobrý jistý pramen byl pak jeden den cesty odtud. Potom nebyla voda jistá po dva dny. Lupiči postupují pomalu. Mají obtíže s tak velkým počtem koní a nepomýšlejí ani na to, že by mohli být pronásledováni. Kdyby pronásledování nebyli, bylo by možné jim nadejít a počkat na ně v záloze ještě tuto noc u prvního pramene, kde údolí tvoří přirozenou past.

Muži se vrátili k ranči. Hlídači dělali spěšné přípravy na cestu. Sol a koně kovbojů byli nakrmeni, napojeni a osedláni. Laddy opět odepřel vsednout na některého z Beldingových běloušů.

Jednal rychle a klidně.

"Dejte mi dalekonosnou ručnici a hodně nábojů. Pospěšte si," řekl.

"Laddy, neberte si takovou váhu!" namítal Belding.

"Potřebuju ručnici, která by nesla víc než ty hloupé kara-binky a muškety, jichž užívají povstalci. Přineste jednu a pospěšte si."

"Mám tu jednu dlouhou těžkou ručnici, která střílí na míli. Užívám ji na horské ovce. Ale, Laddy, ta tomu vašemu koni zlomí hřbet."

"Jeho hřbet se tak snadno nezlomí. Dicku, vezměte hodně nábojů pro svou remingtonku. A nezapomeňte na své polní

kukátko."

Za necelou hodinu po lupu se tři hlídači vydali na cestu. Když se Gale ohlédl z druhého břehu Forlorn Riveru, spatřil Nell mávající bílým šátkem. Postavil se do třmenů a zamá-val svým sombrerem. Potom stromy zakryly štíhlou postavu dívky a Gale dohonil své druhy.

Jeli v řadě za sebou a Laddy je vedl. Nedržel se stále stopy lupičů. Místy si nadcházeli.

Hlídači vyjeli na vrchol pahorku, hřbetu nebo vyvýšeniny; než-li sestoupili, Laddy požádal Galea, aby důkladně a pečlivě prozkoumal kukátkem celou poušť před nimi. Bylo vidět proudy žlutého prachu, táhnoucí se nízké oblaky písku nad třípyticemi se písčinami, ale žádné stále se tvořící obláčky stejného tvaru, které by svědčily o pohybujícím se koni.

Jeli dál. Když Gale získal volný výhled na svah úbočí, spatřil lupiče a koně. Za další hodinu pak již všichni viděli pouhýma očima dlouhý, pohybující se pruh černých a bílých skvrn.

"Míří k žlutému průsmyku," řekl Laddy a ukázal na průlom na východním konci úbočí. "Až zmizí z dohledu, pospíšíme si. Myslím, že pramen, o němž Yaqui mluvil, je vtom průsmyku."

Jeli rychle přes zbývající míle pouště vedoucí ke svahu úbočí. Když se dostali ke vchodu do průsmyku, bylo slunce již nízko na západě. Laddy dal povel uvázat koně a dál jít pěšky.

"Držte se při zemi, hoši," řekl Laddy. "Tam je ten pramen a koně mají bystré oči. Jistě Yaqui znal tohle místo. Neviděl jsem příhodnější past."

Na zeleném pozadí bylo vidět bílé i černé koně a tenký sloup modrého kouře pomalu stoupal k nebi.

"Myslím, že bude lépe, počkáme-li, až se setmí, nebo snad na ráno," řekl Jim Lash.

"Rozmysleme si to. Dicku, jaký je východ z této díry? Zdá se, že dost obtížný."

Gale pozoroval kukátkem zúžené stěny a drsnou stoupa-jící půdu.

"Je horší dostat se ven na onom konci než zde," odpověděl.

"To jistě stačí. Ukažte, podívám se... Nuže, hoši, není třeba se rozmýšlet. Jíme, rád bych vás měl na tom druhém konci, abyste zahradil průchod, až vyrazíme."

"Kdy to bude?" dotazoval se Jim.

"Hned, jak bude ráno dost světla. Ta greaserská chasa tam bude dřepět až do zítřka. Nemají jistou vodu na dva dny, nezapomínejte."

"Myslím, že proklouznou na druhý konec, až se setmí," řekl Lash. "Šlo by mi to špatně, kdybych to chtěl obcházet."

Odpízlili se zpět a vrátili se ke koním. Odvázali je a zanechali o něco dále mezi skalami.

Jejich stanoviště bylo dost vysoko a průlomem ve skalách bylo vidět velkou, barevnou prázdnotu pouště, valící se bez konce k západu. Slunce zapadlo, zlaté vrcholky hor se zešerily a jejich stíny vystupovaly vzhůru.

Jim Lash se zabalil do sedlové pokrývky a usnul. Laddy vyběhl Galea, aby udělal totéž, sám pak udržoval oheň a čekal, až bude čas, kdy měl Jim obejít lupiče. Když se Gale probudil, byla tmavá, studená, větrná noc. Hvězdy svítily bílým třpytem. Jim již sedlal svého koně a Laddy tiše mluvil. Gale vstal a chtěl je doprovodit, ale oba mu říkali, že nemusí.

Avšak Gale trval na svém, protože Laddy nebo Jim by udělali totéž.

Laddy je vedl a všichni se pustili do tmy. Postup byl nadmíru pomalý, opatrný, tichý. Pod stěnami byla skoro neproniknutelná tma. Kůň byl stejně opatrný jako jeho pán. Laddy si nespletl cestu, ale přesto se točil mezi balvany a křovím a často zkusil některý průchod, ale vrátil se zase zpátky. Nakonec se v šeru objevila cesta a východní hvězdy se zatřpytily mezi vysokými hradbami průsmyku.

Postup byl tichý, ale nebyl již tak nesnadný ani pomalý, Když se hustá tma průsmyku rozptýlila a nad hlavami byl vidět širý prostor nebe a hvězd, Laddy zastavil.

"Vitr vane do tváře, Jíme. Koně vás neučiti. Jděte po^ málu. Nenarazte nikde o kámen. Držte se těsně u stěny. Snažte se dostat na druhém konci tak vysoko, jako jsme zde. Na ten sypký svah se pusťte, až bude světlo. Já začnu brzy ráno."

Laddyho chladná, klidná řeč neprozrazovala nebezpečí. Lash postupoval velmi pomalu a vedl svého koně. Tiché kroky kopyt zanikly skoro v té chvíli, kdy šedá postava splynula v černých stínech. Potom se Laddy dotkl Dickova ramena a vrátili se zpět.

Dick chvilku otálel. Chtěl mít plnější pohled na tuto propast s ebenovým dnem, obklopenou bledými stěnami dosahujícími až k tmavomodré obloze a k třípytným hvězdám. Nebylo nic slyšet. Vrátil se, brzy dohonil Laddyho a pak jeli spolu klikatou cestou mezi skalami. Oheň v ležení dosud doutnal. Laddy přiložil a ulehl na několik hodin ke spánku, kdežto Gale držel stráž. Trávil čas olamováním dříví, přecházením a nasloucháním. Sol chvilkami dupl, a to byl jediný zvuk, který přerušoval ticho. Laddy se probudil ještě dříve, než se ukázala nejslabší šed'. Posní-dali. Osedlali koně a vedli je do průsmyku a pak na místo, kde se rozloučili s Lashem. Tam čekali na denní světlo.

Gale se ho nemohl dočkat. Laddy však stále ještě čekal, byl stále mlčenlivější a chmurnější. Gale přemítal, jaký asi bude plán útoku. Neptal se však na něj. Čekal rozkazy.

Šedé stíny v údolí mizely a zůstávaly jen pod stínými stěnami na východní straně. Potom vystoupil z mesquitů přímý sloup kouře. To bylo patrně to, nač Laddy čekal. Vyňal dlouhou ručnici z pouzdra u sedla a zkoušel zámek. Pak vzal od sedla pás s nábojnicemi. V každém článku byla nábojnice čtyři palce dlouhá. Připnul si pás kolem těla.

"Pojďme, Dicku."

Laddy šel napřed dolů po svahu, až došel k jedinému místu, kudy mohl člověk nebo kůň vyjít z průsmyku.

"Dicku, zde je vaše místo. Vystřelte na každého lupiče, který vám přijde na dostřel... A teď mi musíte půjčit svého koně."

"Blanka Sola!" zvolal Gale, spíše udiven, že Laddy chce toho koně, než že by mu jej nechtěl půjčit.

"Půjčíte mi ho?" opakoval Laddy úsečně.

"Ovšem že, Laddy."

"Dovedu si toho vážit, Dicku. Vím, jak máte toho koně rád. Myslím, že Charley Laddy dovede také trochu milovat koně!"

I takového, který není tak dobrý jako Sol. Zkoušel jsem vás, Dicku, když jsem vás o něj žádal, aniž jsem oznámil svůj plán. Sol nebude ani škrábnutý, na to můžete vzít jed! Pojedu s ním dolů do údolí a vytlačím ty greasery na volný prostor. Jejich karabiny daleko nenесou. Nemohou se dostat z dostřelu mé pušky a jejich kulky se ke mně ne-dostanou."

"Laddy! Vy chcete utíkat lupičům, budou-li vás honit? Chcete je pronásledovat, budou-li chtít utéci?"

"Jistěže. Po celou dobu poběžím, Sola nedohoní a bude-li třeba, úzenu je. Máte snad lepší nápad?"

"Ne. Je to velkolepé! Ale co když některý lupič pojede na Blanku Diabloví?"

"Myslím, že to je jediné slabé místo plánu. Hádám však, že si na to vzpomenu teprve, až bude pozdě. A vzpomenu-li si, pak spoléhám na to, že Sol Diabla přemůže. A potom mohu vždycky toho bílého ďábla zabít!"

Podivná Laddyho nenávist k tomu koni se projevila vášní jeho posledních slov, jeho stisknutými čelistmi a chmurně sevřenými rty.

Gale rychle uchopil Laddyho rameno.

"Laddy, nezabíjejte Diabla, ledaže by opravdu šlo o váš život."

"Dobrá. Ale ví Bůh, že naskytne-li se mi příležitost, pak jej Sol užene!"

Dále již nemluvil a upravoval délku Solových třmenů. Pak na něj vsedl, sjel dolů po cestě a vyjel na rovinu. Jel pomalu, jako by chtěl jen napojit koně. Avšak dlouhá černá ručnice ležící přes sedlo nevěstila nic dobrého.

Gale pevně uvázal druhého koně ke stromu a zaujal postavení za nízkou skálou, přes níž mohl dobře vidět a v případě potřeby střilet. Představoval si, že Jim Lash je v podobném postavení na druhém konci údolí a ovládá tak z něho východ. Gale byl zvyklý na nebezpečí i tvrdé a prudké pocity s tím související. "Ale nastávající drama se mělo velmi lišit ode všech, která již zažil. Vřela v něm dlouhá, nahromaděná zlost proti těmto pohraničním lupičům - náklonnost k Beldingovi a prudká touha pomstít zločiny na něm spáchané - vřelý obdiv pro chladného, neúprosného Laddyho a jeho naprostý nedostatek strachu - zájem o vyřešení otázky, je-li Blanco Sol rychlejší a silnější kůň než Blanco Diablo. Gale cítil, že bude svědkem závodů mezi těmito velkými soupeři.

Laddy jel asi čtvrt míle po rovině, aniž se co přihodilo. Pak tichým chladným vzduchem zaznělo zařícení. Některý kůň spatřil nebo ucítil Blanka Sola. Říčení bylo dlouhé, 1 vzdálené, ale jasné. Způsobilo, že Galeovi zatepala v uších krev. Sol se zastavil. Gale zamířil kukátko. Viděl, jak lupiči běží k otevřenému místu, ukazují a rozkládají rukama. Náhle se obrátili a utíkali zpět mezi stromy. Pak viděl-jen bílé a tmavé skvrny mihajících se těl. Lupiči patrně sháněli boty, ručnice a sedla.

Gale viděl, že Blanco Sol pokročil zatím dopředu. Jeho krok se změnil ve cval a urazil druhou čtvrt míle, než se koně a jezdci objevili na pokraji hájku. Tu se Blanco Sol za-stavil. Jeho ostré, zvukné zařícení se zřetelně neslo ke Galeovým uším. Lupiči již seděli na tmavých koních, kteří stáli vedle sebe v nepohnuté řadě. Gale se zasmál při pomýšlení, jaký zmatek jim asi tato situace působí. Osa-mělý jezdec uprostřed údolí se jim nezdál snad ani tak hrozivý, jako spíš to, co jeho přítomnost mohla znamenat.

Potom Gale uviděl, že se jeden jezdec oddělil od skupiny a uháněl rychle k druhému východu z údolí. Mohlo to být přirozenou zbabělostí, ale spíš se zdálo, že lupiči chtějí mít jistotu o možnosti ústupu. Laddy nepochybně viděl uhánějícího jezdce. Jezdec dospěl ke svahu a začal stoupat. Pouhým zrakem spatřil Gale obláček dýmu, který vyskočil ze skal. Poté jezdec obrátil vzpínajícího se koně zpět a prudce letěl dolů údolím.

Stěsnaný houf hnědoušů a vraníků se rozdělil a rychle roztýlil. Obláčky bílého dýmu svědčily o tom, že lupiči střilejí, a ukazovaly také stupeň jejich rozčilení. Byli daleko z obyčejného dostřelu, ale hnali se k Laddymu, střilející za jízdy.

Laddy se ani nepohnul, velký bělouš stál jako skála. Gale spatřil, jak malé obláčky prachu vyskakují před Solem a rychle přeletují dozadu. Kulky lupičů, dopadaly nízkou a poskakovaly po holé, tvrdé půdě údolí. Potom pozdvihl Laddy dlouhou ručnici. Nebylo vidět kouř, ale zazněly tři vysoké, praskavé rány. Ve tmavé linii postupujících jezdců se utvořila mezeřa. Potom jeden kůň bez jezdce odbočil vpravo. Blanco Sol se otočil jako na čepu a zamířil zpět k dolnímu konci údolí. Zabočil k pravé Galeově straně a přešel do běhu. Byl pronásledován pěti lupiči, kteří uháněli, křičeli a střileli, patrně jisti svou kořistí. Laddy šetřil náboji. Obracel se jen v sedle dozadu a před sebe.

Gale viděl, jak se zvětšuje vzdálenost mezi pronásle-dovateli a pronásledovaným, když Laddy uvolnil Solův běh. Bylo zřejmé, že zamýšlí zavést lupiče přímo před Galeovo postavení a Gale také pozoroval, že se mu to daří. Lupiči se zatočili v křivce a uháněli co nejrychleji. Jeden z nich, malý, svalnatý jezdec, seděl vysoko na krku koně jako žokej a vedl o mnoho yardů. Zdálo se, že se již přiblížil Laddymu na dostřel, nebo snad střílel vysoko, neboť jeho kulky nezvedaly prach za Solem. Gale byl připraven střílet. Blanco Sol letěl mimo něj a bylo slyšet rychlé, pravidelné údery jeho kopyt. Běžel klidně.

Gale se snažil potlačit tlukot srdce a tepen a sledoval opět nejbližšího pronásledovatele. Ten se rychle blížil a držel pušku v pravé ruce obrácenou vzhůru. Gale neměl dost času upravit cílení remingtonky, ale znal ji dobře. Zamířil na rychle se pohybující bod a začal střílet. První kule vyrazila velký oblak prachu před koněm, který vyskočil, jako by chtěl přeskočit plot. Puška byla automatická, Gale jen tiskl spoušť. Rychle znovu vystřelil. Náhle vedoucí kůň křečovitě vyskočil, nikoli do výšky ani stranou, ale přímo dopředu, pak se svalil na zem a vyhodil svého jezdce prud-kým obloukem jako z praku. Zase napolo povstal, padl zpět a kopal nohama. Ale jeho jezdec se již ani nepohl.

Ostatní lupiči pobízeli své běžící koně a uháněli, by unikli neviditelné baterii. Gale vsunul do zásobníku nové pouzdro s náboji. Dychtivě pozoroval souboj dole. Laddy začal střílet. Jeho puška praskla ostře - pak opět. Laddy mířil pozorně a střílel pomalu, nedbal obláčků prachu za Solem ani vedle něho. Lupiči za ním ztřeštěně letěli. Vystřelili desetkrát, nežli Laddy jednou, a stále bez výsledku. Při Laddyho šesté ráně jeden lupič padl zpět, pustil karabinu a spadl z koně, avšak noha mu zůstala viset ve tmě. Polekaný kůň letěl vpřed a táhl jezdce za sebou v oblaku prachu.

Gale dbal, aby neztratil nic z tohoto boje a z těchto závodů, ale všechno probíhalo příliš rychle, než aby mohl všechno jasně přehlédnout. Laddy vystřelil zásobník, Sol teď zrychlil a prodloužil svůj krok. Vzdaloval se od pronásledovatelů.

Teprve nyní lupiči poznali jeho lest. Sjeli se k sobě do hloučku, patrně se radili. To ale bylo osudnou chybou. Sol zmínil běh, v několika skocích se zastavil, pak se obrátil a stál bez hnutí. Laddy vystřelil na hustou skupinu. Potom Gale slyšel, jak kule narazila, viděl obláček prachu, pak slyšel, jak narazila na skálu a hvízdajíc odletěla. Teprve potom spadl jeden lupič ze sedla. Kule s ocelovým pláštěm jím prolétla a letěla pak dál.

Zbývající dva lupiči zuřivě pobízeli své koně a utíkali na-horu údolím. Laddy pobídl Sola za nimi. Přestože si byl Gale vědom svého rozčilení, připadali mu koně vedle Sola jako hlemýždi. Lupiči se rozdělili. Laddy se za jedním pustil. Obláčky bílého dýmu a slabě praskající rány svědčily o tom, že Jim Lash zasáhl do hry. Avšak podařilo se mu jen zahnat lupiče zpět do údolí. Laddy však obrátil druhého jezdce a teď byli tito dva lupiči mezi Lashem, který byl nahoře na svahu, a Laddym, který byl na rovině.

Lupiči chtěli zabránit tomu, aby nebyli sevřeni ještě těs-něji.

Jenom jeden z nich unikl a ten ujížděl ze všech sil, drže se pod východní stěnou. Blanco Sol se pustil v půvabného, krásného běhu.

Zkracoval stále vzdálenost, ačkoliv se příliš nenamáhal. Gale počítal, že během těchto závodů dolů údolím lupič vystřelil osmkrát, ale jeho kule šly nízko a naprázdno. Odhodil karabinu a v překotném útěku ztratil vládu nad koněm. Jezdec zamířil s koněm ke zvětřalému svahu. Začal stoupat nahoru. Kůň byl nádherný, mnohem odvážnější než jeho jezdec. Stoupal klikatě stále výš a když Laddy dospěl ke kraji svahu, byl již vysoko nad rozpukanou hradbou. Jednou či dvakrát pozdvihl Laddy svou dlouhou ručnici, ale pokaždé ji opět spustil. Gale poznal, že se nezdržuje kvůli Mexičanovi, ale kvůli statečnému a věrnému koni. Ten stoupal stále výš. Žlutý prach se zvedal od jeho kopyt, spousta kamení se řítila s rachotem dolů po svahu. Bylo neuvěřitelné, že by kůň, ať s nákladem nebo bez nákladu, mohl najít oporu pro nohu a udržet se na této stěně s úzkým krajem. Ale kůň stále stoupal bezpečnou nohou, překonal poslední nerovné stupně a na chvíli se zastavil. Potom zmizel. Laddy seděl na Solovi a hleděl nahoru. Jak se asi obdivoval tento kovboj statečnému koni lupiče!

Gale, který byl příliš zaražen tímto divadlem, než aby mohl vykřiknout obdivem, náhle vyskočil a zvolal:

"Pozor, Laddy!"

Velký kůň se nesl dolů po hlídačově pravici. Blanco Diablo! Výborný jezdec se kolébal pohybem koně. Gale byl jako omráčen. Pak si vzpomněl na onoho prvního lupiče, po němž Lash střelil a zahnal jej zpět od východu z údolí. Tento muž se obrátil a osedlal si Beldingova oblíbence. Zatímco byl Laddy upoután stoupajícím koněm, tento lupič jel rychlostí větru dolů k západnímu průsmyku. Snad ani nevěděl, že je tam Gale a že ten ovládá východ, jistě však doufal, že unikne Laddymu a Solovi.

Dotek ostruhou přiměl Sola, že skočil vpřed, aby nad-běhl lupiči. Diablo měl svůj dlouhý krok, ale vzdálenost i úhel směru byly příznivé Solovi. Lupič neměl karabinu. Držel pohotově pistoli, aby mohl namířit a vystřelit. Gale spatřil, jak se Laddy sehnul a položil svou pušku na písek. Nechtěl se vystavit možnosti, že by poranil Beldingova nej-milejšího koně.

Teď seděl Gale jako přimražen, se zatajeným dechem pozoroval koně, který se k němu úprkem blížil. Blanco Di-ablo letěl nízko při zemi, mrštně jako antilopa. Zdál se neprekonatelný. Ale pohled na nádherně běžícího Blanka Sola zeslaboval pochybnosti. Gale byl jako očarován. Byl by mohl střelit na lupiče, ale na to ani nepomyslel. Vzdálenost se rychle zmenšovala. Bylo zřejmé, že lupič ne-dostihne východ před Laddym. Lupič to poznal a zatočil nalevo, vystřelil při obratu svých šest ran.

Sol hřměl mimo. Pak počaly dostihy přímo vzhůru údolím. Diablo byl odpočatý a Sol uhrátý, v tom byla jediná nevýhoda a výhoda dostihů. Byly to rychlé, nádherné dostihy. Gale se chvěl a vykřikoval radostí, když se jeho kůň dal do pravidelného, rychlého běhu a počínal získávat náskok. Lupič se obrátil, z jeho pistole vyšlehl bílý dým a Laddy se sehnul nízko na šíji koně.

Mezera mezi Diablo a Solem se zmenšovala yard po yardu.

Zpočátku byla dost velká. Lupič bil svého koně, bo-dal jej ostruhami, obracel se a střelil a pak se zase nakláněl dopředu.

Veškeré dáblovství Blanka Diabla se projevilo na tomto kusu cesty dolů. Nezvyklé, kruté pobízení uzdou a ostruhami, zřeštěný jezdec, držící se na něm jako klíště, výstřely a dým přidávaly ještě zděšení k jeho přirozené prudkosti. Uháněl ze všech sil. Ale nemohl uniknout neúnávnému koni za sebou.

Lupič se snažil zabočit s Diablem blíže ke stěně a chtěl vystoupit na svah, kudy unikl jeho druh. Avšak Diablo se nenechal ovládat. Běžel prudce, nepravidelným skokem. Stále blíž a blíž se k němu posunoval onen bílý, hladce se šinoucí, krásný stroj rychlosti.

Potom, jako dva blesky za sebou, oba koně zasvítily podle stěny kotliny a zmizeli v oblacích prachu.

Gale upjatě hleděl před sebe a oči ho pálily. Slabé bušení v uších přehlušovaly vzdálené výstřely z pistole. Pak již čekal skoro v nesnesitelném napětí.

Náhle se cosi objevilo nad nízkými pahrbky údolí. Gale tam zamířil kukátkem. V jeho jasném kruhu zasvítila ušlechtilá hlava

Blanka Sola s černým pruhem od uší k nosu. Solova hlava byla teď skloněná. V další vteřině se objevil Laddy, dosud v sedle.

Laddy vedl Blanka Diabla - utmáčeného, vyčerpaného, sotva nohama pletoucího - bez jezdce.

IX.

## PŘERUŠENÁ SIESTA

Nikdo neměl nikdy výmluvnějšího a krásnějšího pod-porovatele než Dick v Mercedes. Bylo poledne a v zahradě bylo

dušno. Bylo slyšet jen bzukot včel na květech a tichý hlahol melodického hlasu španělské dívky. Nell ležela v síti, ruce za hlavou. Vyhlížela opravdu odbojně.

Dick si chvílemi umiňoval, že bude také vzpurný. Belding držel již po nějakou dobu své lidi doma, a proto Dick neměl většinou nic na práci a, ačkoli se o to velice snažil, nedovedl se vyhýbat společnosti Nell. Tušil, že je mu nakloněna, ale nemohl ji nikdy zastihnout déle o samotě, aby se přesvědčil o oprávněnosti trýznivé naděje. Byla-li někdy o samotě, byla prchavá jako stín, rychlá jako blesk, tajemná jako Yaqui. Chtěl-li ji zastihnout v zahradě nebo zaskočit někde v koutku zahrady, vždycky mu unikla. Jindy, když by s ním mohla promluvit, držela se Nell stále při Mercedes. Věděl, že Mercedes na ni působí v jeho prospěch, ale přesto Nell mařila jejich záměry.

Poměr mezi Galeem a paní Beldingovou se podivně a nepochopitelně změnil. Chápal ji méně, než když si poprvé uvědomil její odpor k němu. Bylo-li něco takového vůbec možné, její odpor trval, a přece přitom jaksi podléhala nějakému vlivu, který byl skoro náklonností. Gale počínal ctít a milovat Nellinu matku. Ona dodávala potěchu a posilu nejen členům domácnosti, ale i všem obyvatelům Forlorn Riveru. V případě nesnází nebo nemoci se starala stejně o Indiána či Mexičana jako o Američana. A byla každému ošetřovatelkou, lékařem, smírcem, pomocnicí. Byla ušlechtilá a dobrá a ve Forlorn Riveru nebylo dítěte ani dospělého, který by ji nemiloval a nectil. Ale paní Beldingová nebyla šťastná. Starala se upřímně, ochotně a účinně o štěstí a blaho jiných, zbožňovala svou dceru s podivnou vroucností. Paní Beldingová se zřídka usmívala. V jejích očích bylo vždy cosi smutného, bolestného. Gale často uvažoval, nebyla-li v jejím životě nějaká další tragédie, mimo ztrátu otce v poušti. Snad to byl nerozřešený způsob této ztráty.

Paní Beldingová slyšela Galeovy kroky, když vešel do kuchyně, a vítala ho.

"Matko," počal Dick vážně. Nazýval ji tak Belding, říkal jí tak Laddy i Lash, avšak Dick ji tak oslovil poprvé.

Jedinou známkou překvapení paní Beldingové byl výraz jejích očí, které se setměly a zastínily návalem myšlenek.

"Miluji Nell," pokračoval Dick prostě, "a chtěl jsem vás poprosit, abyste se jí zeptala, jestli by nechtěla být mou že-nou."

Tvář paní Beldingové zbělela. Gale myslel, že snad omdlí, přiskočil k ní a uchopil ji za paži.

"Odpusťte mi. Počínal jsem si drsně... Avšak myslel jsem, že to již víte."

"Vím to již dávno," odpověděla paní Beldingová. Její hlas byl pevný a kromě blelosti nejevila žádnou známku vzrušení.

"Vy jste tedy - vy jste o tom ještě s Nell nemluvil?"

Dick se usmál. "Pokoušel jsem se najít příležitost, abych jí to řekl. Dosud se mi to nepodařilo. Avšak ona to ví. Taková věc se pozná. A také Mercedes jí to řekla. Já doufám, ba skoro věřím, že Nell je mi trochu nakloněna."

"To také již dávno vím," řekla paní Beldingová tiše, skoro jen šeptem. "Vy to víte!" zvolal Dick a zarděl se přemožen citem.

"Dicku, vy jste byl patrně slepý, že jste neviděl to, co my všichni. Myslím, že se to tak mělo stát. Jste statný chlapík.

Není žádný div, že vás miluje."

"Matko! Vy byste mi ji dala?"

Přitáhla ho ke světlu a pohleděla s podivnou, pronikavou silou do jeho očí. Gale si nikdy nepomyslel, že by oči ženy mohly obsahovat takový svět myšlenek a citů. Zdálo se, že je v nich všechna lahodnost života, ale také všechna jeho strast.

"Milujete ji?" tázala se.

"Celým srdcem."

"A chcete si ji vzít?"

"Ach, zda chci! Tak, jak chci žít a pracovat."

"Kdy si ji chcete vzít?"

"Jakže! - Hned, bude-li chtít. Zítří!" Dick se prudce, jásavě zasmál.

"Dicku Gale, vy si chcete vzít mou Nell? Milujete ji takovou, jaká je - její líbeznost - její dobrotu? Právě ji samu, .. s duší i tělem... Nic vás od ní neodvrátí - nic?"

"Drahá paní Beldingová, miluji Nell pro ni samu. Miluje-li mne, budu nejšťastnějším mužem na světě. Není nic na světě, co by mne mohlo od ní odvrátit."

"Ale co vaše rodina? Dicku, vy jste z hrdé rodiny! - Já tomu rozumím. Zнала jsem kdysi mladého muže, jako jste vy. Několik měsíců nemůže změnit hrdost - krev. Ani léta ji nezmění. Vy jste teď kovbojem. Milujete dobrodružství, di-voký život. To nebude dlouho trvat. Možná, že se někde usadíte jako rančer. Vím, že milujete západ. Ale Dicku, je tu vaše rodina..A

"Chcete-li znát vše o mé rodině, povím vám to," přerušil ji prudce Dick. "Netajím se ničím o ní ani o sobě. Mou bu-doucností a štěstím je štěstí Nellino. Nikdo jiný."

"Pak tedy, Dicku - mějte si ji. Bůh vám oběma požehnej."

Napjatá tvář paní Beldingové podlehla rychle změně a náhle se dala do pláče z podivné směsi štěstí a trpkosti.

"Nuže, matko!" Gale nemohl říct více. Nemohl pochopit onen duševní stav, tak se různící od obvyklé nálady paní Beldingové. Objal ji jednou rukou. V příštím okamžiku se vzpamatovala, políbila jej a tlačila ke dveřím.

"Nuže. Jděte jí to říct, Dicku ... A vezměte s sebou trochu odvahy!"

Gale šel zamyšleně do svého pokoje. Sliboval, že se přičiní o Nellino štěstí, bude-li mít možnost ji získat. Pak si vzpomněl na naději, kterou mu paní Beldingová dala. Nohy jej vedly bezděčně do zahrady. Krev v něm vřela, naděje stoupala, jeho duch jásal. Cítil, že dosud nikdy nevstoupil do zahrady s takovou rozhodností.

"A teď trochu odvahy!" řekl sám sobě. Jeho plánem bylo, že jeho veselé hvízdání a pružný krok vyruší dívky z odpočinku. Avšak ty ho neslyšely. Mercedes ležela pod stromem a její krásná tmavá hlava spočívala klidně na polštáři. Nell ležela v síti a spala. V jejím hlubokém spánku byla nenucenost a na tváři jí pohrával slabý úsměv. Náhle se jakási ošklivá zelená moucha snesla nad Nell. Dick přikročil k síti natažené pod stromem a mávnutím ruky dotěrnou mouchu

zahnal. Potom však již neměl sil se vzpřimít. Byl tak blízko u ní - sehnut nad jejím obličejem - tak blízko u jejích líbezných rtů. Tyto se právě rozdělily ve vyzývavém úsměvu snu. Tu již myslil, že neodolá, avšak Nell sebou hnula.

Ustoupil zpět a vzpřimil se, když otevřela oči. Byly ospalé, ale překvapené, když ho uviděla. Pak se ve vteřině úplně vzpamatovala, poděšena, nejistá.

"Jak - vy jste tu?" zeptala se zvolna.

"V životní velikosti!" odpověděl Dick s neobvyklou veselostí.

"Myslela jsem - něco se mi zdálo," řekla.

"Ano, bylo vidět, že máte nějaký hezký sen," odpověděl Dick. "Je mi tedy líto, že jsem vás probudil. Ale nevím ani, jak se to mohlo stát. Choval jsem se přece tak tiše. Ani Mercedes se neprobudila. Půjdu, nebudu rušit vaši siestu a vaše sny."

Avšak nehýbal se. Nell se na něj dívala zvědavým, zkoumavým zrakem.

"Dnes je krásný den, že?" dotazoval se Dick.

"Myslím, že je příliš horko."

Nelliny ospalé modré oči se poněkud více rozevřely. Nechápala, co se stalo s tímto mladým mužem. Dick byl plný radosti a snažil se všemožně, aby to na sobě nedal znát.

"Zdá se, že jste dnes podivuhodně šťastný."

"Ovšem, že jsem šťastný. Sbohem. Příjemné sny!"

Dick se obrátil a vyšel ze zahrady do dvora. Nell byla opravdu ospalá a až opět usne, on se zase vrátí. Chodil chvíli po dvoře. Blanco Sol se spokojeně pásl a chvílemi zdvihal hlavu a rozhlížel se. Jeho dlouhé uši se vzpřimily, když spatřil svého pána, a zařehotal. Avšak Dick, jakoby váben magnetickou silou, se vrátil tiše zpět do zahrady.

Nell byla opět pohroužena do spánku. Ležela bez hnutí, pohodlně, neznepokojována sny. Její vlasy na čele byly vlhké. Opět sebou hnula a pomalu se probouzela. Její oči se pootevřely, vlhké, zastíněné, nevnímající. Spočinuly chvíli na Dickovi, než se rozjasnily a začaly vnímat. Stál od ní dobrých deset stop.

"Vyrušil jsem vás opět z odpočinku," řekl. "Prosím, promiňte mi, již jdu."

Odešel, ale když již nemohl venku déle vydržet, vrátil se do zahrady.

Jakmile jeho pohled spočinul na Nellině obličeji, poznal, že spánek jen předstírá. Slabý růžový ruměnec vybledl. Teplý, ohnivý, zlatý odstín její pleti zmizel. Dick poklekl na kolena a sehnul se nad ní. Ačkoliv mu krev v tepnách vřela, jeho prsa se zvedala a jeho mysl byla ve víru pomyšlením na tento okamžik a jeho význam, přece se ovládal. V té chvíli bylo ze všeho-na světě nejdůležitější přesvědčit se, vydrží-li předstírat spánek a nechá se políbit. Cítila jistě jeho dech, neboť vlasy nad čelem se jím ohýbaly. Nahýbal se stále níž a níž. Byl však patrně k nevydržení pomalý, neboť jak se nahnul ještě níže, Nelliny oči se otevřely a on zachytil jejich letmý pohled, když odvrátila hlavu. Potom se slabým výkřikem vyskočila a utekla.

X.

## ROJAS

Po celé týdny nepřišla do Forlorn Riveru žádná zpráva od Jiřího Thornea. Gale tím byl znepokojen a uvažoval, nepříhodilo-li se mu něco vážného. Mercedesjevila pozvolné, vyčerpávající napětí.

Thorneova vojenská povinnost měla vypršet koncem ledna a nemohl-li pak být hned propuštěn, jistě by dostal aspoň dovolenou. Proto Gale s rostoucí úzkostí čekal a snažil se co nejvíce Mercedes utěšovat. První únorový den přinesl zprávy o činnosti povstalců a banditů v Casité i v okolí, ale od vojáka ani slova.

Mercedes byla smutná. Její oči byly velkými černými okny tragédie. Nell se zcela věnovala nešťastné dívce. Dick se pokoušel ji přesvědčit, že všechno dobře dopadne. Celá domácnost nemohla být laskavější k sestře nebo dceři. Ale jejich spojené úsilí nepomáhalo. Zdálo se, že Mercedes očekává s fatalistickou beznadějí poslední a vrcholné neštěstí. Mnohokrát již Gale prohlásil, že pojede do Casity a vyšetří, proč nedostávají zprávy od Thornea, avšak starší a moudřejší hlavy mírnily jeho prudkost. Belding neměl valné mínění o bezpečnosti cesty do Casity. Uprchlíci odtud přicházeli denně do Forlorn Riveru a bylo-li pravdivé vše, co vyprávěli, pak skutečná válka byla lepší než to, co se dělo na hranicích. Belding, hlídači a Yaqui měli radu. Indián byl Galeovi nejen věrným sluhou, ale byl také velmi užitečný Beldingovi. Yaqui měl veškerou moudrost svého kmene a bystrý důvtip. Jeho znalost Mexičanů byla jen nepatrně slabší než jeho nenávisť k nim. A Yaqui, který prováděl výzvědy na všech cestách, přinesl zprávy, které přiměly Beldinga, že se rozhodl počkat ještě několik dní, než vyšle někoho do Casity. Vymohl si od hlídačů a zvláště od Galea slib, že neodejdou bez jeho svolení.

Když se Gale vracel z této porady, setkal se s Nell. Od oné přerušené siesty se mu vyhýbala víc než obvykle a nanejvýš mu věnovala škádlivý úsměv z dálky. Tentokrát však vycítil, že na něj čekala. Když přišel až k ní, byl si tím jistý a velice ho to překvapilo.

"Dicku," začala spěšně. "Což tat'ka nepošle někoho, aby vyzvěděl, co se děje s Thorneem?"

"Ne, ještě ne. Soudí, že bude nejlépe ještě počkat. My všichni s ním souhlasíme. Je mi to líto. Ubohá Mercedes!"

"Věděla jsem to. Trápila jsem ho, aby poslal Laddyho, nebo třeba Yaquiho. Nechtěl. Dicku, Mercedes pomaloučku chřadne. Což nevidíte, co ji trápí? Je to víc než láska nebo strach. Je to nejistota - napětí. Což bychom se nemohli něco dovědět?"

"Nell, mám s ní soucit tak jako vy. Chtěl jsem jet do Ca-sity, ale Belding mě hned umlčel."

Nell přistoupila ke Galeovi a uchopila jej za ruku. V její tváři nebyla barva. V očích se zračilo velké rozčilení.

"Dicku, cožpak nemůžete vyklouznout bez tat'kova svolení? Nebojte se! Jedle do Casity a zjistěte, co se děje s Thorneem - aspoň vydal-li se kdy do Forlorn Riveru!"

"Ne, Nell, to neudělám."

"Bojíte se?"

To nebyla Nell Burtonová, kterou Gale znal.

"Ne, nebojím se," odpověděl Gale trochu podrážděně.

"Pojedete - kvůli mně?" Jako bleskem se její chování změnilo a opět byla těsně u něho, držela jeho ruku ve svých, s tváří bledou a celá byla sladce svůdná.

"Nell, nechci se Beldingovi protivit," namítal Gale. "Neporuším dané slovo."

"Jděte, Dicku, ne-li kvůli ubohé Mercedes, tedy kvůli mně, abyste se mí zavedl! Já - já - neztratíte nic, půjdete-li.

Myslím, že znám city Mercedes. Jediné slovíčko od Thornea nebo o něm ji zachrání. Vezměte Sola a jedte, Dicku. Která tlupa povstalců by vás dohonila na tomto koni? Hleďte, Dicku, kdybych já seděla na Solovi, nebála bych se ani celého povstaleckého vojska."

"Má drahá, zde nejde o bázeň. Je to mé slovo, má povinnost vůči Beldingovi."

"Vy jste řekl, že mě máte rád. Máte-li mě rád, půjdete... Vy mne nemáte rád!"

Gale mohl jen užasle pohlížet na tuto změněnou dívku.

"Dicku, poslyšte! Půjdete-li a přinesete-li nějakou zprávu o Thorneovi, která potěší Mercedes, budu - nu, dostanete odměnu."

"Nell!"

Její nebezpečná svůdnost byla právě tak ohromující jako její nově projevený rys povahy.

"Dicku, půjdete?"

"Ne - ne!" vykřikl Gale prudce a zápasil sám se sebou. "Nell Burtonová, řeknu vám tohle. Dostat odměnu, po níž toužím, by pro mě bylo nebem. Ale ani pro tuto odměnu neporuším slovo dané vašemu otci."

Vyhlížela jako vtělení dívčího posměchu a umíněné vášnivosti.

"Gracias, señor," odpověděla posměvačně. "Adios." Pak bleskem zmizela.

Gale ihned odešel do svého pokoje, rozrušený a rozčilený, a hned tak se z tohoto setkání nemohl vzpamatovat.

Příští ráno při snídani nebyla Nell u stolu. Paní Beldingové to připadalo poněkud neobvyklé, neboť volala do zahrady a pak do dvora. Potom šla do pokoje Mercedes. Avšak Nell nebyla ani tam.

"Zase ji něco posedlo," řekl Belding. "Nechtěla se mnou dnes ráno ani mluvit. Nechtě ji. Je dost rozmazlená a ještě abychom za ní běhali! Je stále hladová, bude tu jistě co nevidět."

Přes toto Beldingovo přesvědčení se Nell neobjevila. Když Belding s hlídači vyšli ven, Yaqui pojídal svou snídani na lavičce, kde obyčejně sedával.

"Yaqui - Lluvia de oro, si?" tázal se Belding a mával rukou k ohradě. Indiánovo krásné jméno pro Nell znamenalo "zlatý déšť" a Belding ho užil, když se ptal Yaquiho, jestli ji neviděl. Obdržel zápornou odpověď.

Asi po půl hodině, když Gale vycházel ze svého pokoje, spatřil Yaquiho, jak běží po cestě od polí. Galeovi to bylo divné. Yaqui běžel přímo k Beldingovi. V příštím okamžiku již Belding hřměl a svolával své hlídače. Gale byl u něho první, ale Laddy a Lash přiběhli hned za ním!

"Blanco Sol je pryč!" křičel Belding zuřivě.

"Pryč? Za bílého dne, když Indián hlídá?" dotazoval se Laddy.

"Stalo se to, když byl Yaqui u snídani. To je jisté. Yaqui jej právě předtím napájel."

"Lupiči!" zvolal Jim Lash.

"To ví jen Bůh. Yaqui tvrdí, že to nebyli lupiči."

"Snad Sol jen někam odběhl."

"Byl v ohradě uvázán."

"Pošlete Yaquiho, aby našel stopu koně, a přivedeme ho," řekl Laddy. "Jistě to není práce lupičů."

Gale nic neřekl, ale tušil své. Když zjistil, že jeho staré sedlo i s uzdou zmizelo z kolíku v kůlně, jeho tušení se změnilo v plné přesvědčení a zůstal na chvíli ztuhlý, bez vlády a beze slova.

"Hej, Dicku, neberte si to tak příliš k srdci," řekl Belding. "Vždyť Sola jistě najdeme, a nenajdeme-li, máme ještě jiné dobré koně."

"Nemyslím na Sola," odpověděl Dick.

Laddy vrhl ostrý pohled na Galea, luskl prsty a řekl:

"Ať mě vezme čert, že jsem si to také myslel!"

"Co zase máte, vy ztřeštěnci?" ptal se drsně Belding.

"Nell ujela na Solovi," řekl Dick.

Nastala užaslá pomlka a potom Belding řekl:

"Nuže, je-li na něm Nell, je vše v pořádku. Báť jsem se, že ztratíme koně."

"Beldingu, vy jste na špatné stopě," řekl Laddy potřásaje hlavou.

"Nell odjela do Casity," vybuchl Gale. "Jela tam, aby přinesla Mercedes nějakou zprávu o Thorneovi. Beldingu, nevrťte hlavou. Víím, že tam jela. Chtěla mě přimět, abych jel já, a zuřila, když jsem odmítl."

"Tomu nevěřím," odpověděl chraptivě Belding. "Nell je snad prudká, ale měla vždycky zdravý rozum."

"Tome, na to můžete vzít jed, že tam jela," řekl Laddy.

"Ach, ne! Jímé, co myslíte?" ptal se úzkostlivě Belding.

"Myslím, že Solova bílá hlava je obrácená přímo ke Casitě. A Nell umí jezdit. Ztrácíme jen čas."

To povzbudilo Beldinga k činu.

"Povídám, že se všichni mýlíte!" vykřikl a rozběhl se k ohradě. "Ona si jen trochu vyjela, jak to dělává. Ale pospěšte si. Přesvědčíte se. Dicku, jedle napříč údolím. Jímé, vezměte to nahoru a pak dolů po řece. Já se pustím na cestu k San

Felipe.

A vy, Laddy, vezměte Diabla a dejte se na cestu ke Casitě. Jela-li opravdu za Thorneem, dohoníte ji za nějakou hodinku.

"Jistě, že půjdu," odpověděl Laddy. "Ale, Beldingu, nejste-li docela blázen, nemáte k tomu daleko. Ten velký bílý ďábel Sola nechytí. Ani za hodinu, ani za den, ani za týden. A mi-moto, i kdyby vyjeli stejně, za nějaký čas ho vždycky Sol předhoni. A teď už má Sol celou hodinu náskok."

"Laddy, vy chcete říct, že Sol je rychlejší než Diablo?" zahřměl Belding se zrudlou tváří.

"Jistě. Právě to jsem chtěl říct."

"Sázím se - sázím se..."

"Maříme čas," přerušil jej břitce Laddy. "Můžete na to vsadit, chcete-li. Pojedu na vašem Blanku Diablovi, jak na něm dosud nikdo nejel, leda jednou, když zpropadeně lepší jezdec než já ho nemohl přimět, aby předběhl Sola."

.. Bez dalších slov muži osedlali koně a vyjeli, aniž čekali, až Yaqui přijde se zprávami, kterou cestou jel Blanco Sol. V rovném údolí, které Gale přejížděl sem a tam, se tato stopa ovšem ani neukázala. Když se Gale vrátil k domu, Belding a Lash již na něj čekali. O svém pátrání se ani nezminili, ale řekli, že Yaqui našel stopy Blanka Sola na cestě ke Casitě. Po krátké poradě se Belding rozhodl, že tam pošle Lashe s Laddym.

Pro Galea nastala neskutečně dlouhá doba takového napětí, že je stěží mohl snést. Divil se jen tomu, že si Nellina matka počínala dost klidně, a jediné tato okolnost mu pomáhala v jeho tísní.

Záhy zrána druhého dne Gale, který byl neustále na stráž a čekal, spatřil tři bílé koně a hnědouše, přijíždějící una-veně cestou od Casity. Slyšel známé řehtání Blanka Sola a prudce vyskočil radostí. Kůň byl bez jezdce. Náhlá Galeova radost pohasla, avšak vzpomínal se, když spatřil v náručí Jimma Lashe ochablou bílou postavu. Laddy pod-poroval jezdce, který měl na sobě vojenskou uniformu.

Gale vykřikl radostí a běžel do domu, aby tam ohlásil dobrou zprávu. Na všechno pamatující paní Beldingová jej zadržela, aby ji neběžel povědět také Mercedes. Pak spěchal ven do dvora, následován Beldingovými.

Lash podal Beldingovi do náruče otrhanou, cestou ušpiněnou bledou dívku.

Byla to skutečně kající se Nell. Pak uviděla Galea a mdle se na něj usmála.

"Ahoj, Dicku!"

"Nell!" Gale ji uchopil za ruku, tiskl ji pevně a nemohl promluvit ani slovo.

"Nemusíte mít starost o svého koně," řekla, když ji Belding nesl ke dveřím. "Ach, Dicku, Blanco Sol je nádherný!"

Gale se obrátil, aby uvítal svého přítele. Byl to však jen vyzábělý duch kavaleristy. Thorne byl patrně nemocný nebo raněný. Galeovo uvítání bylo také plné obav.

Thorne odpověděl mdlým úsměvem. Zdálo se, že každou chvíli spadne ze sedla. Gale ho spolu s Laddym drželi na koni, než se dostali do domu. Belding vyšel opět ven. Thorne se sešnul Dickovi do náručí. Avšak mohl dosud stát i jít.

"Nejsem raněn. Jsem jen slabý a zmořený," řekl. "Je tu Mercedes? Dovedte mne k ní."

"Bude jí dobře v tu chvíli, jak ho uvidí," tvrdil Belding a spolu s Galeem jej vedli k Mercedes do pokoje. Tam jej zanechali. A Gale cítil, že mu v uších zvoní přerývaným výkřikem radost dívky.

Když Belding s Galeem opět vyšli ven, hlídači ošetřovali unavené koně. Když se vrátil do domu, Jim Lash si klidně zapaloval dýmku a Laddy prohlásil, že ačkoliv má hlad jako pes, musí jim povědět, co se stalo.

"Jistě, Beldingu," začal Laddy, "bylo to šprýmovné, že by Diablo mohl chytit Blanka Sola. Já jsem aspoň div neumřel smíchy.

Nuže, jedu v Solově stopě celou cestu do Casity. Ne-spatřil jsem jediného povstalice ani lupiče, až jsem přijel do města. Vyzkoumal jsem, že Nell urazila tu cestu za pět hodin. Jel jsem přímo do tábora jezdeckta a přišel jsem tam právě, když prováděli a ošetřovali koně po nějaké dlouhé cestě.

Nějaký voják mě uvedl do domu důstojníka. Byla tam Nell, trochu bledá a moc unavená, řekla jenom: "Laddy!" Thorne tam byl také a vojenský doktor jej ošetřoval. Neptal jsem se na nic, protože jsem viděl, že všichni v tom stanu potřebují klid. Když jsem se přesvědčil, že je Nell v pořádku a Thorne není v nebezpečí, vyšel jsem ven.

Bylo tam tolik lidí, kteří mi chtěli povědět, co se stalo, že jsem si již myslel, že se to nikdy nedozvím. Ale dověděl jsem se to přece kousek po kousku. Stalo se to takhle.

Nell přijela s Blankem Solem úprkem do ležení a hned bylo kolem ní plno lidí. Řekla jim, kdo je, odkud přijíždí a co chce. Několik dní předtím, než Nell přijela, dostalo jezdecktvo zprávu o Thorneovi. Víte, Thorne odešel před nějakou dobou z tábora na dovolenou. Dělal tajnosti, jak říkali, a neřekl nikomu, kam jede.

Asi týden potom, co odešel z ležení, jim nějaký greaser řekl, že Rojas má v kůlně u svého ležení zajatce. Nikdo příliš nedbal, co ten greaser povídal. Ale za nějaký den se ukázalo, že Rojas z nějakého důvodu zadržel Thornea.

Když tato zpráva přišla, byl plukovník Weede náhodou v Nogales se štábem a velící důstojník, který zbyl v Casitě, nevěděl co dělat. Rojasovo ležení bylo za čarou v Mexiku a pustit se tam byla trochu vážná věc. Bylo to horší než rozprášit nějaké greaserské ležení. Tahle věc dělala starosti již mnohému plukovníkovi podél hranic. Thorneovi ka-marádi by byli šli hned vytáhnout ho z té bryndy, ale museli čekat na rozkazy.

Když se Nell dověděla, že Thornea bijí a moří v kůlně ani ne dvě míle za čarou, vzbouřila celý tábor jezdeckta. Řekla těm vojákům, že Rojas drží Thornea - mučí ho, aby mu řekl, kde je Mercedes. Řekla jim o Mercedes - jak je milá a hezká, jak jejího otce Rojas zavraždil, jak ji ten bandita honil, jak je utrápená a nemocná z toho, že neví, co se s jejím milým děje. A žádala kavaleristy, aby Thornea vysvobodili.

Z toho, co jsem slyšel, jsem poznal, že kavaleristi byli hned pro. Ale velící důstojník nechtěl podniknout nic bez vyšších rozkazů.

Tu si Nell popustila uzdu. Víte všichni, že Nellin jazyk je někdy jako trn choye. Dal bych kdovíco za to, kdybych ji mohl vidět, jak tu vojenskou chasu zpracovávala. Nell není nikdy tak hezká, jako když zuří. A tenhle její kousek nebyla žádná

dívčí posedlost, jak tomu Belding říká. Musela patrně pořádně řádit!

Dovedete si ji představit, jak sedí na Blanku Solovi a jak jí černají oči?"

Laddy si otřel zpcený obličej zaprášeným šátkem. Zářil nadšením a pokračoval ve svém vypravování.

"A hned přísahala, že půjde za Thorneem. Jestli prý kavaleristi nemohou jet s dívkou ze západu vysvobodit brat-ra Američana - ať prý zůstanou! Jeden muž, který dostal rozkaz, se pokusil zadržet Blanka Sola. A ten chlapík se za to dostal do nemocnice. Tu se kavaleristi rozběhli pro koně. Možná, že to byla Nellina lest - ženská chytrost. Ale já si myslím, že jak byla v ráži, byla by vedla Blanka Sola přímo do Rojasova ležení, které - zapomněl jsem říct - bylo docela v dohledu.

Netrvalo to dlouho a každý kavalerista v táboře věděl, co se děje. Jistě museli být zběsilí. Uháněli za Nell, až to hřmělo. Povídám, přál bych vám vidět tu ulici, kterou ten zástup koní prorazil v houští a v kaktusech. Vypadá to tam jako po divokém útěku-velkého stáda v poušti. Blanco Sol letěl první. A rovnou do Rojasova ležení! Rozumíte, vy seňorové? Bože všemohoucí! Co budu živ, nikdy mi nebude nic tak líto jako to, že jsem přišel pozdě a neviděl jsem již Nell a Sola v jejich nejlepším běhu!

Rojas a jeho lidé zmizeli bez jediného výstřelu. To není nic divného. Nikdo ani nevystřelil. Kavaleristi brzy našli Thornea a pospíšili s ním zpátky na půdu strýčka Sama. Thorne byl polonahý, samá modřina, hubený. Vyhlížel nemocně, když jsem ho poprvé spatřil. To bylo brzy po poledni. Dostal najíst a napít. Ale rychle se sebral a když přijel Jim, chtěl se hned vydat na cestu do Forlorn Riveru. A zrovna tak Nell. Museli jsme je oba přemlouvat a držet násilím, aby počkali alespoň do druhého večera.

A tak jsme se za soumraku odkradli. Thorne se nějaký čas držel a pak se najednou skutálel ze sedla. Zvedli jsme ho zase a Lash ho držel. Nell to vydržela až do rána."

Když Laddy ustal ve svém vyprávění, začal Belding cosi koktat a pak najednou vybuchl. Jeho mocné výkřiky byly nesouvislé. Bylo však zřejmé, že zlost, kterou měl vůči svéhlové dívce, byla zapomenuta. Gale stále mlčel.

"Myslím, že byste byli všichni překvapeni, kdybyste viděli Casitu," pokračoval Laddy. "Je napolo spálená a napolo-zbořená.

A povstalcům se vede dobře. Mluvílo se o jiném spolkovém vojsku, které je prý na cestě z Casa Grandes. Viděl jsem mnoho Američanů z vnitřního Mexika a při jejich vypravování vstávají vlasy na hlavě. Všichni měli pistole a zuřivě bojovali s greasery. Ale jistě byli rádi, když se dostali přes hranice."

"Laddy, to je zvláštní, že Rojas držel Thornea v zajetí a chtěl od něj vyzvědět, kde je ukrytá Mercedes," řekl Belding. "Jistěže. Každý si toho povšimne."

"Ten bandita je po ní jako ztřeštěný. To je to španělské na té věci," řekl Belding a jeho hlas duněl. "Rojas je peón. Byl otrokem hrdého Kastilce. Miluje Mercedes právě tak, jako ji nenávidí.

Když jsem byl dole v Durangu, poznal jsem takové šílené vášně peónů. Rojas chce tu dívku, jen aby ji měl, a pak by ji zabil. Je to zpropadeně podivné, hoši, a když máme Thornea zde, naše starosti teprve začínají."

Thornea uložili do postele v Galeově pokoji. Byl velmi slabý, ale stále držel ruku Mercedes a pohlížel na ni, jako by nevěřil svým očím. Přiměla ho, aby se najedl a napil. Potom se všemi silami, které mu ještě zbyly, bránil spáнку, ale nakonec mu podleh.

Pokud Dick mohl zjistit, jeho přítel nehnul prstem ani brvou po dvacet sedm hodin. Když se probudil, byl ještě bledý a slabý, ale byl to již zase bývalý Thorne.

"Hej, Dicku! Tedy se mi to přece jen nezdálo," řekl. "Vy jste zde a má drahá s pyšnými, tmavými očima - ona je tu také?"

"Jakpak by ne, vy pošetilý kavaleristo!"

"Hleďme, co se to s vámi stalo? Nejsou to jen ty šaty a trochu tmavé barvy na vaší tváři... Dicku, vy jste starší - vy jste docela jiný. Nemáte již tak hřmotnou postavu. U kozla, ale vyhlížíte opravdu pěkně!"

"Děkuji. Je mi líto, že vám tu poklonu nemohu zatím vrátit. Vy jste snad nejsešlejší, nejvíce hladem zmořený člověk, jakého jsem kdy viděl. Asi jste zažil zlé časy."

Temný a chmurný oheň zapudil štěstí v Thorneových očích.

"Dicku, nemluve o tom - nepřipomínejte mi toho ďábla Rojas! Ted' jsem tady. Za několik dní budu v pořádku."

Vešla Mercedes se zářící tváří. Poklekla vedle Thorneova lože a nikdo z nich obou neviděl Nell, která vešla s podnosem. Potom Gale a Nell vykonali mnoho zbytečné práce, aby přistavili malý stolek těsně k posteli. Mercedes na chvíli zapomněla, že její milý je hladem zmořený člověk. A vzpomněl si Thorne na to, pak toho nedbal. Drželi se za ruce a beze slova se na sebe dívali.

"Nell, myslel jsem že jsem na tom byl špatně," šeptal Dick. "Ale nejsem..."

"Pst! Je to krásné," odpověděla Nell jemně a snažila se vypudit Dicka z pokoje.

Dick však soudil, že musí zůstat aspoň tak dlouho, než řekne Thorneovi, že člověk v jeho stavu nemůže být živ jenom láskou.

Mercedes vyskočila rdíc se hezkým, kajícím způsobem.

"Ach, Mercedes - neodcházejte!" zvolal Thorne, když od-cházela ke dveřím.

"Señor Dick zde zůstane. On není tak špatný pro vás -jako já."

Pak se usmála a odešla.

"Dobrý Bože!" zvolal Thorne. "Jak ji miluji! Dicku, je nejkrásnější, nejpůvabnější, nejušlechtilejší..."

"Jiří, já sice sdílím vaše nadšení," řekl Dick suše, "ale Mercedes není jedinou dívkou na světě."

To byla zarážející zpráva a Thorneovi byla podivná z více příčin.

"Jiří," pokračoval Dick, "nevěšiml jste si snad náhodou té dívky, která vám zachránila život - která náhodou právě vám přinesla snídani?"

"Nell Burtonové! Ovšemže! Je to statečná, podivuhodná dívka a vyhlíží skutečně hezky."

"To je právě ta mladá dáma, na kterou se hodí ona blouznivá chvalořeč, kterou jste ze sebe před chvílí vypravil. Já - inu, nemyslete si, že jedině vy máte výsady na trhu lásky!"

"Dicku, myslíte to opravdu?"

"Jistěže, jak říká Laddy."

"To jsem rád, Dicku, z celého srdce rád. Bylo mi to divné, co vás vlastně tak změnilo. Nuže, hochu, vy stojíte tedy v jiné frontě... Zavolejte tu dámu a můžete se vsadit, že si ji dobře prohlédnu. Teď již vidím lépe."

"Snězte si napřed snidani. Tomu oslnění neujdete."

Thorne se vrhl na snidani, která zmizela jakoby kouzlem. Zatím mu Dick trochu vyprávěl o životě hlídače na hra-nicích.

"Nemusíte plýtvat svým dechem," řekl Thorne. "Myslím, že také dovedu vidět. Rád bych něco slyšel o té dívce."

"Nuže Laddy přísahá, že zevnějškem předčí vaši dívku."

"To není možné. To si musím s Laddym promluvit... Avšak ona musí být zázrak, neboť Dick Gale by se do ní nebyl zamiloval... Není to velkolepé, Dicku? Já jsem zde! Mercedes je živá a zdravá, v bezpečí! A vy máte také dívku! Ach! Nemám v kapse jediný dolar. Čert vzal toho malého černého greasera! On se zmocnil dopisů od Mercedes. Měl jste ho vidět, jak se marně pokoušel je číst. On je prostě po ní posedlý, Dicku. Snesl bych ještě ztrátu peněz a ostatních věcí - ale ty krásné, obdivuhodné dopisy - jsou pryč!"

"Máte za to dívku. Belding pro vás také něco najde. Bu-doucnost se na vás usmívá, starý příteli. Jen kdyby to povstání bylo již u konce!"

"Dicku, vy budete dvakrát mým spasitelem... A teď poslyšte. Chci se s Mercedes hned oženit. Je tu nějaký padre?"

"Ano, ale bylo by moudré prozradit některému Me-xičanovi, i když je to kněz, že Mercedes se skrývá ve Forlorn Riveru?"

"Oni se to stejně brzy dovědí."

Gale byl nucen to uznat.

"Nejprve se s ní ožením a pak přikročím k řešení svého problému. Pošlete pro kněze, Dicku. A požádejte své přátele, aby mi byli svědky při obřadu."

K Dickově velkému překvapení Belding ani Lady nic ne-namítali proti tomu, aby byl do domu přiveden padre, a tím bylo aspoň jednomu Mexičanovi prozrazeno, kde se Mercedes zdržuje.

Gale přivolal kněze, malého, vyzáblého, bázlivého mužíka, starého a bez zájmu i bez bystrosti. Patrně oddal Mercedes s Thorneem tím, že odříkal svůj růženec, nebo zahuhlal nějakou modlitbu.

Zásluhou paní Beldingové nebyl obřad příliš veselý. Dohlížela, aby se Thorne příliš nerozčiloval. Gale si povšiml její neobvyklé bledosti a zvláštní hloubky a lahodnosti jejího hlasu.

"Matko, proč dělat ze svatby pohřeb?" protestoval Bel-ding. "Ve Forlorn Riveru nemáme často příležitost k veselí. Vy jste přece znamenitým doktorem. Což nevidíte, že Thorneovi chybí jen ta dívka? Zítra mu bude dobře."

"Jiří, až budete v pořádku, přidáme vám něco k dnešním gratulacím," řekl Gale.

"To určitě přidáme," dodal Laddy.

A tak ponechali se žerty a úsměvy pár o samotě.

Belding se zasmál na účet své dobré ženy, neboť Thorne se nedal udržet v posteli a po jediném dni se tak sebral a byl tak hladový, že jeho přátelé měli velkou radost a Mercedes zářila. Thorne si označil svůj podíl sto šedesáti akrů půdy sousedící s pozemky Beldinga i hlídačů. Těchto pět dílců tvořilo všechnu potřebnou půdu pro jejich plány a v případě úspěchu jejich zavodňovacích plánů zamýšleli zvětšit své pozemky zakoupením další půdy dole v údolí. Asi sto rodin se nedávno přistěhovalo do Forlorn Riveru a stále přicházely nové. A Belding již viděl, jak se v budoucnosti celé Oltářní údolí zelená farmami.

Únorové noci byly chladné a hřejivý oheň nadmíru příjemný. Členové Beldingovy domácnosti se obvykle scházeli v obývacím pokoji, kde hořící polena vesele praskala v otevřeném krbu. Beldingovým potěšením, mimo koně, byly šachy a byl ochoten je hrát kdykoliv. Onoho večera hrál s Laddym, který nikdy žádnou partii nevyhrál, ale nikdy se pokusů o to nevzdával. Paní Beldingová něco šila a chvílemi pohlížela zamyšleně do ohně. Jim Lash kouřil svou dýmku a hrál si s kočkou na klíně. Thorne a Mercedes seděli u stolu s tužkou a papírem a on se snažil, jak nejlépe mohl, aby alespoň na chvíli dovedl odvrátit svou pozornost od krásného, oduševnělého obličeje své ženy, aby se mohl učít číst a psát španělsky. Gale a Nell seděli v koutku a dívali se do jasného ohně.

Zaznělo zaklepání na dveře. Bylo to snad obvyčejné zak-lepání, neboť nevyrušilo ženy. Avšak pro Beldinga a jeho hlídače mělo nějaký zvláštní význam.

"Kdo je to? tázal se Belding, odsunul zvolna svou židli a pohlížel na Laddyho.

"Yaqui," odpověděl hlídač.

"Vejděte!" volal Belding.

Dveře se otevřely a malý, silný Indián vstoupil. Držel ručnici a kráčel s působivou důstojností.

"Co si přejete, Yaqui? tázal se Belding a opakoval svou otázku španělsky.

"Señora Dicka," odvětil Indián.

Gale vyskočil a vyšel s Yaquim ven. Cítil, jak mu Indián pevně uchopil paži a nechal se bez řeči odvést. Yaquiho přítomnost znamenala vždycky něco chmurného a teď jeho počínání věštilo katastrofu. Když vyšli na výšinu, Indián ukázal na plochu poušť za řekou, kde řada ohňů jasně svítila v temnotě.

"Lupiči!" zvolal Gale.

Pak vybídl Yaquiho, aby dával dobrý pozor, a rychle si pospíšil do domu, vyvolal muže ven a oznámil jim, že povstaleci nebo lupiči táboří právě u hranic.

Laddy neřekl ani slovo., Belding zaklel a uhodil svým doutníkem o zem.

"Věděl jsem, že to bylo příliš hezké, než aby to vydrželo... Dicku, zůstaňte tu s Jimem, Laddy a já se na to podíváme. Dick se vrátil do pokoje. Ženy byly poplašené a nedaly se oklamat. Proto Dick jen řekl, že Yaqui spatřil nějaká světla v poušti a že to snad budou ohně. Belding se vrátil teprve po delší době a sám. Prohlásil, že se chce poradit s muži, a poslal paní Beldingovou a dívky do jejich pokojů.

"Laddy odjel na výzvědy, abychom věděli, jaká je to tlupa a kolik jich je," řekl Belding.

"Myslím, že kdyby to byli lupiči se zlými úmysly, neviděli bychom ohně," poznamenal Jim klidně.

"Bylo by marné posílat pro jezdecko," řekl Gale. "Ať z toho bude cokoli, skončí to dříve, než by vojáci dostali zprávu, natož nežli by přišli."

"Čert to vzal, chlapci! Nečekám útok na Forlorn River." Vybuchl Belding. "Nevěřím, že by to bylo možné. Ti povstalečtí lupiči mají přece také trochu rozumu. Nebudou si přece kazit svou hru a nepoštvou si na sebe vojsko Států přes hranice od Yumy až k El Paso. Ale jak říká Jim, kdyby chtěli krást koně nebo dobytek, nerozdělávali by ohně. Bo-jím, se, aby to nebyl Rojas.

Thorne zbledl.

"Pomyslel jsem nato hned. Je-li tomu tak, bude to hrozné pro Mercedes i pro mne. Ale Rojas se nikdy mé ženy nedotkne. Nebudu-li moci jej zabít, usmrtím ji!... Beldingu, je to krušné - to nebezpečí, které jsme uvalili na vaši rodinu. Lituji..."

"Nechtě takových řečí," odpověděl Belding drsně. "Dobrá, je-li to Rojas, pak si počíná na lupiče trochu divně.

Nezbývá nám než čekat. Když je Laddy a Yaqui venku, nemůžeme být překvapeni. Hledme na situaci co nejlépe, pokud se nedovíme něco bližšího. A to bude asi teprve zítra."

Ženy v domě si snad trochu oné noci pospaly, ale muži vůbec ne. Nadešlo studené a šedé ráno dne 19. února.

Snídaně byla hotova dříve než obvykle a v celém domě vládla atmosféra potlačovaného rozčilení z čekání. Jinak se však dělaly obvyklé ranní práce jako v jiné dny. Laddy přišel hladový a prokřehlý a řekl, že Mexičané zůstávají v ležení.

Asi hodinu po východu slunce přiběhl Yaqui se zprávou, že část povstalců přechází řeku.

"To ještě nemůže znamenat boj," prohlásil Belding. "Ale jděte do domu, hoši, a připravte se. Půjdu jim vstříc."

"Žeňte, je odtud, jako byste měl celou rotu vojáků za zády," řekl Laddy. "Nepovolte jim ani o píď. Jsme na tom špatně a čím více strachu jim naženeme, tím lépe pro nás."

"Beldingu, vy jste úředníkem Spojených států. Projev autority na Mexičany velice působí. Poznal jsem to často v táboře," řekl Thorne.

Hlídači s Yaquim a s Thorneem se usadili u oken obyčejného pokoje. Ručnice, menší zbraně a bedničky s náboji byly rozloženy na stolech a na -sedadlech u oken. Žádná síla oblehatelů nemohla přemoci odpor, jakého byli schopni Belding a jeho lidé.

"Už jdou, hoši," volal Gale od svého okna. "Povstalečtí lupiči jsou tady, Laddy."

"Jistěže. Je to pěkná společnost hlupáků!"

"Myslím, že je jich v té tlupě asi tucet," poznamenal klidný Lash. "A jaké mají pěkné koně! Kde, u čerta, berou takové koně?"

"Vidíte někdo Rojase?" šeptal Thorne.

"Je to příliš daleko a není dobře vidět," řekl Gale.

Jezdci stanuli u ohrad. Jeli a nejevili žádné známky nepřátelství. Byli však plně ozbrojeni. Belding jim vykročil vstříc.

Bylo patrné, že vůdce s ním chce vyjednávat, ale Belding nechtěl nic slyšet. Vrtěl hlavou, rozháněl se rukama, chodil sem a tam a jeho silný, hněvivý hlas bylo slyšet až v domě. Poté ustoupila skupina povstalců ke břehu řeky za bílý sloup, který označoval hraniční čáru, a tam se opět za-stavili. Belding zůstal stát u ohrad a pozoroval je. Potom je-den jezdec dojel k ohradám, zastavil se a podával něco Beldingovi. Pak uháněl zase ke svým druhům.

Belding pohlédl na to, co držel v ruce, zavrtěl hlavou a rychle se obrátil k domovu. Dlouhými kroky vešel do světnice, v ruce držel kus ušpiněného papíru.

"Nedovedu to přečíst a ani o to nestojím," řekl divoce.

"Beldingu, jistě nebude na škodu, přečteme-li to," odpověděl Laddy. "Chceme vědět něco o těch greaserech."

Žádný z nich nedovedl přeložit zkomolenou čmáraninu.

"Určitě to přečte Mercedes," řekl Laddy.

Thorne otevřel dveře a zavolal ji. Přišla do světnice sle-dována Nell a paní Beldingovou. Patrně si byly všechny tři vědomy kritické situace.

"Má drahá, chceme, abyste nám přečetla, co je napsáno na tomto papíru," řekl jí Thorne! "Poslali to sem povstalci a my se obáváme, že obsahuje špatné zprávy."

Mercedes pohlédla rychle na papír a omdlela v Thorneově náručí. Odněl ji na pohovku a spolu s Nell a paní Beldingovou ji počali křísit.

Belding pohlédl na své hlídače.

"Laddy, to je jistě Rojas. Kolik lidí má tam venku?"

"Možná, že dvacet. Víc ne."

"Můžeme vypráskat dvakrát tak veliké hejno greaserů."

"Také myslím. Ale nebylo by moudré začínat boj, když se mu můžeme vyhnout."

"Co navrhujete?"

"Zdržíme greasery až do tmy. Potom Laddy, já a Thorne vezmeme Mercedes a dáme se s ní na cestu do Yumy."

"Takovou hroznou cestou se ženou! Jíme, zapomněl jste, kolik set mužů zahynulo na té Ďábelské cestě?"

"Myslím, že jsem nic nezapomněl," odpověděl Jim. "Prameny jsou teď plné. Je tráva, můžeme to dokázat za šest dní."

"Je to tři sta mil!"

"Beldingu, Jimův nápad je dost rozumný," vložil se do toho Laddy. "Bůh ví, že je to snad naše jediná možnost, kromě boje."

"Ale připusťme, že zdržíme Rojas a že se dostanete s Mercedes bezpečně odtud. Copak na to Rojas hned nepřijde? A co potom udělá s těmi, kteří tu zůstanou?"

"Myslím, že na to přijde až za dne," odpověděl Jim. "Ale, Tome, tady se do ničeho nepustí. Bude potřebovat čas, konečně a lidi k honbě za námi. Víte, já počítám s tím, že ten ztřeštěný greaser je tou dívkou posedlý. Myslím, že se pokusí napadnout nás zde, aby ji dostal. Ale je příliš chytrý, než aby s vámi bojoval pro nic. Rojas je snad posedlý po ženských, ale bojí se Států. Věřte mi, že jak ráno objeví stopu, zmizí odtud. Myslím, že budeme-li mít deset hodin náskok, budeme moci pohodlně cestovat."

Belding chodil po světnici sem a tam. Jim a Laddy spolu šeptali. Gale přistoupil k oknu a vyhlédl ven na vzdálenou skupinu banditů a pak spočinul zrakem na Mercedes. Nabyla již vědomí a její oči se zdály větší a černější vzhledem k bledosti jejího obličeje. Thorne ji držel za ruce a ženy se snažily ji uklidnit. Nikdo kromě Galea si nevšiml Yaquiho v pozadí, jak pohlíží na španělskou dívku. Gale jej po-zoroval a cítil, že na něj nikdy nezapomene. Krása Mercedes mu nikdy nepřipadala tak neobyčejná, tak vábná jako teď, když byla bez vlády. Gale nevěděl, je-li Indiánův pohled připoután jejím půvabem, její bezmocností nebo její hrůzou. Yaqui viděl Mercedes jen několikrát a pokaždé byl jako očarován. Měl snad tento Indián radost z jejího trápení, protože jeho nenávisť k Mexičanům byla tak mocná? Avšak cosi na Yaquim Galea přesvědčovalo, že jeho domněnka je klamná.

Belding k sobě zavolal své hlídače a potom také Thornea.

"Poslyšte," řekl vážně. "Jdu ven a promluví s Rojasem. Pokusím se ho přivést k rozumu. Řeknu mu, aby si dvakrát rozvážil, než bude prolévat krev na půdě strýčka Sama. Řeknu mu, že teď honí manželku Američana! Budu získávat čas. Prohlédne-li mou hru - bude také dobře... Až se setmí, pak vy čtyři, Laddy, Jim, Dick a Thorne, vezmete Mercedes a mé nejlepší bělouše a za Yaquiho vedení pojedete Oltárním údolím na cestu a pak se dáte k Yumě. Chci ze dvou důvodů, abyste si vzali bělouše - abyste je zachránili a zachránili také sebe. Rozumíte? Kdyby vás měl Rojas pronásledovat na mých koních, mohl by vás dohonit. Také můžete vzít větší náklady než na malé koně. Ti velcí také pojedou-rychleji a dojedou dále při troše trávy i vody. Chci, abyste vzali s sebou Indiána, protože v tomto případě vám bude darem nebes. Kdyby vás snad předhonili, zabloudili nebo měli obejít cestu, pomyslete, co to znamená mít Yaquiho s sebou! Zná Sonoru, jak ji žádný greaser nezná.. Dovede vás ukrýt, umí najít vodu a trávu tam, kde byste to měli za naprosto nemožné. Ten Indián je věrný. Má splatit dluh a on jej splatí, rozumíte? Až budete pryč, ukryji Nell tak, že ji Rojas nenajde, i kdyby hledal sebevíc. A potom, myslím, že si budu moci sednout a čekat bez větších starostí."

Hlídači schvalovali Beldingův plán a Thorne se zajíkal ve své snaze vyjádřit svou vděčnost.

"Dobrá, pokusíme se o to," dokončil Belding. "A teď jdu ven vyvolat Rojas a jeho bandu... Hleďte, bylo by snad dobré, kdybych aspoň věděl, co na tom papíru píše."

Thorne přistoupil ke své manželce.

"Mercedes, máme plán, jak Rojas oklamat. Řekla byste nám, co psal?"

"Rojas přísahal - při všech svatých a svaté Panně - že nebudu-li mu vydána - do dvaceti čtyř hodin - vypálí vesnici - pobije muže - odveče ženy - nabodá děti na kaktusové trny!"

"Při všech svatých a svaté Panně!" opakoval Laddy. Zasmál se mrazivým, rezavým, příšerným smíchem - výz-namným a hrozným.

Poté Yaqui ze sebe vyrazil podivný výkřik. Gale slyšel tento výkřik již jednou a nyní si vzpomněl, že to bylo u Papagoské studně.

"Pohleďte na Indiána!" zašeptal Belding chrltivě. "Ať mě vezme čert, nemyslím-li, že rozuměl každému slovu Mercedes. A pánové, dostane-li se někdy blízko k seňoru Rojasovi, bude mít nějaký aztécký vražedný nůž pěknou práci!"

Yaqui přistoupil těsně k Mercedes a stál vedle ní, jak se opírala o svého manžela. Zdálo se, že ji něco donutilo pohlédnout Indiánovi do očí. Avšak ona patrně viděla nebo uhodla, co jini neviděli, neboť mu poté podala svou chvějící se ruku. Yaqui ji uchopil, položil si ji zvláštním pohybem k hrudi a sklonil hlavu.

Belding vyšel ven a hlídači opět zaujali postavení u zá-padního okna. Každý má své vlastní chmurné myšlenky, soudil Gale. Pozvolný oheň se rozléval jeho žilami. Viděl, jak Belding stanul a zamával rukou. Potom povstalci vsedli na koně a přijížděli rychle po cestě, tentokrát se drželi vedle sebe.

Nebylo známo, kde se zdržoval Rojas poprvé, ale teď jej bylo dobře vidět. Byla to nastrojená, skoro švihácká postava. Gale si nepovšiml podrobně bílého sombrera, čer-veného šátku, sametového kabátce ani jiné podrobnosti hejskova obleku. Ale jejich povšechný, celkový účinek mu živě připomínal jeho první setkání s banditou. Rojas seskočil z koně a patrně naslouchal. Nejevil však již ono rozčilení, jaké Gale pozoroval onoho večera v Del Sol. Jeho chování bylo zjevně také nápadné Laddymu a Lashovi, neboť bylo neobvyklé u Mexičana nalézajícího se pod tlakem citů. Belding dělal posunky, mocně klátil hlavou a mluvil patrně celým tělem, jakož i jazykem. Bylo vidět, jak Rojas odpovídá,, a pak bylo zřejmé, že se rozmluva stává trapnou a obtížnou. Konečně byla uzavřena jakási vzájemná dohoda. Rojas vsedl na koně a odjel se svými lidmi, kdežto Belding se vracel těžkým krokem do domu.

Když vešel do dveří, leskly se mu oči a jeho ruce byly zaťaté v pěst.

"Můžete mě pověsit, nejsem-li z toho blázen!" vybuchl. "Vyšel jsem usmířit malého vraha s rukama potřísněnými krví. Začal jsem se svým balamucením a šlo mi to dost dobře, ale zapomněl jsem se zmínit, že Mercedes je Thorneovou ženou. A co byste mysli? Rojas přísahal, že miluje Mercedes, přísahal, že se s ní hned zde ve Forlorn Riveru ožení - přísahal, že zanechá lupičství a zabíjení a že s ní odejde z Mexika. Má dost zlata i skvostů. Přísahal, že nedostane-li ji, pak mu již na ničem nezáleží. Že prý bez ní zemře... A teď přijde ta divná věc. Já mu věřím! Byl chladný jako led a uvnitř

v něm bouřilo peklo. Nikdy jsem neviděl takového greasera. Dělal jsem, jako bych byl velice dojatý. Mluvili jsme spolu přátelsky, ačkoli jsem rozuměl sotva polovině toho, co říkal, a myslím, že mi rozuměl ještě méně. A nakonec, aniž jsem sám o tom začal, dal mi den na rozmyšlenou a pak prý budeme vyjednávat znovu."

"To máme štěstí!" zvolal Laddy.

"Myslím, že Rojas bude dost chytrý, aby rozestavil své hlídky po těch několika cestách, které vedou z Forlorn Riveru," poznamenal Jim.

"To nám nemusí dělat starosti. Potřebujeme jen, aby nastala tma," odpověděl Belding. "Yaqui se proplíží ven. Máme-li nějaké štěstí, je to ten Indián... A teď, hoši, dejte hlavy dohromady. Vezměte osm koní, nejlepší z mého stáda. Musíte vzít všechno, co je potřeba na dlouhou cestu. Pa-matujte, že Yaqui vás třeba zavede do některého divokého údolí Sonory, aby Rojasovi uklouzl. Můžete se dostat do Yumy za šest dní, ale třeba také za šest neděl. Náklad nesmí být těžký - malý náklad k sedlu, větší na volné koně. Možná, že budete muset podniknout těžký zápas. Laddy, vezměte si zbraň. Dick si vezme svou remingtonku. Všichni musíte mít dobré pistole.

Zbytek dne rychle minul. Dick mohl sotva s Nell promluvit a po celou tu dobu, kdy vybíral, uvažoval a chystal své malé zavazadlo, cítil tupou bolest v srdci. Gale spatřil, jak bílí koně míjejí jeho dveře jako duchové. Dokonce i Blanco Diablo šel zcela tiše, což bylo zásluhou Yaquiho. Gale vyšel ven osedlat Blanka Sola. Kůň třel svým hebkým nosem o jeho rameno. Gale se vrátil do světnice.

Nezbývalo mu již nic než čekat a rozloučit se. Mercedes přišla oblečená v kožené holínky a kabát, vyhlížela jako malý kovbojský výrostek a její tmavé oči se leskly.

Gale zatáhl Nell do stínu světnice. Třásla se a přitiskla se k němu. Byla docela jiná než ona plachá dívka, která se mu tak dlouho vzdalovala. Stiskl ji do náruče.

"Drahá, odejdu... A možná, že se nikdy ..."

"Dicku, ne - neříkejte to," zavzlykala Nell a položila hlavu na jeho prsa.

"Možná, že se nikdy nevrátím," pokračoval pevně. "Miluji vás a miloval jsem vás od prvního okamžiku, kdy jsem vás spatřil. Máte mne trochu ráda?"

"Drahý Dicku, srdce mi puká," mluvila Nell přerývaně, tisknouc se k němu.

"Mohlo by také pukat srdce pro Mercedes či pro Laddyho a Jima. Chci slyšet něco o sobě. Něco, nač bych mohl vzpomínat na dlouhých pochodech, u osamělých ohňů ležení. Něco, co by mi vzpružovalo mysl. Ach, Nell, ne-dovedete si představit to ticho tam venku, ten hrozný svět pisku a kamení!... Milujete mne?"

"Ano, ano! Nikdy jsem to nevěděla tak jako teď. Moc vás miluji! Dicku, budu se držet v bezpečí a budu čekat - a dou-fat a modlit se za váš návrat."

"Vrátím-li se - ne - až se vrátím, vdáte se za mne?"

"Já - ach, ano!" zašeptala a vrátila mu polibek.

"Já jsem zbabělý sobec," zvolala Nell. "Je to tak krásné od vás všech. Měla bych se z toho radovat, ale nemohu... Bojujte, Dicku, musíte-li. Bojujte za onu krásnou pronásle-dovanou dívku. Budu vás milovat tím více... Sbohem!"

Gale se od ní násilně odtrhl. Slyšel Beldingův tichý hlas.

"Yaqui říká, že je nejlépe vyjet brzo. Důvěřujte mu, Laddy. Pamatujte, co pravím - Yaqui je darem nebes."

Všichni již byli venku v bledém šeru pod stromy. Yaqui vsedl na Diabla, Mercedes vyzdvihli na Mujer, Thorne vyskočil na Reinu.

Jim Lash seděl již na svém koni, bílém jako ostatní, který však neměl jméno. Laddy vsedl na hřebce Forrese a držel dlouhé ohlávky dvou nákladních koní. Nakonec jel Gale na Solovi.

Gale pohlédl ještě jednou ke dveřím. Nell stála na světle, její vlasy se leskly, tvář měla popelavou, oči, tmavé, rty rozevřené, paže pozvednuté. Tento líbezný a smutný obraz se krutými obrysy vryl do Galeova srdce. Zamával rukou a pak rychle skočil do sedla.

Blanco Sol vykročil.

Před Galeem se táhla řada pohybujících se koní, bílá proti tmavým stínům. Nemohl vidět předvoj této řady, sotva slyšel slabý dupot koní. Nevál vítr. Vlevo za řekou zářilo několik ohňů. Studená noc, tichá a tajemná, jako by se nad Galem zavířela. Zíral bystrými očima do prázdné, chvějící se černé roviny s chmurným předsevzetím, které jako by ho kouzlem přepadalo v otevřené poušti.

XI.

## PŘES KAKTUSY A LÁVU

Blanco Sol nejevil touhu sehnout hlavu k trávě, která jemně šustila u jeho nohou. Gale cítil vnímavou, skorem lidskou bdělost koně. Sol znal právě tak jako jeho pán po-vahu tohoto útěku. Na rohu pole se Yaqui zastavil a celá řada bílých koní pomalu splynula v souvislou hmotu. Zde vedla cesta dolů k řece. Ohně ležení byly tak blízko, že bylo vidět pohybující se jasný plamen a tmavé postavy přecházející před ním. Yaqui sklouzl ze sedla. Přejel rukou nos Blanka Diabla a tiše k němu promluvil, což opakoval u dalšího koně. Gale již dávno přestal zkoumat podivné In-diánovo chování. Mnohé z jeho počínání nebylo snadné vysvětlit ani pochopit. Gale nikdy neviděl, aby koně stáli tak tiše jako v tomto případě. Zdálo se, jako by koně byli proniknuti Indiánovým duchem.

Yaqui zmizel mezi stíny tak tiše, jako by sám byl stínem. Tma jej pohltila. Dal se směrem rovnoběžným s cestou. Gale uvažoval, nemínil-li snad Indián vést svou řadu koní mimo povstalecké hlídky. Laddy měl hlavu hluboce sehnutou a ucho obrácené k cestě. Gale naslouchal a pos-tupem času slyšel stále bystřeji. Slyšel dech Blanka Sola; slyšel tlukot vlastního srdce. Pak následovaly dlouhé, tiché chvíle.

Yaqui se objevil, stejně jako zmizel. Zdálo se, že je jako stín. Avšak byl zde. Dal se po cestě vedl Blanka Diabla. Opět se

bílá řada pozvolna natáhla. Gale jel opět vzadu. Svah porostlý řídkým křovím se mírně skláněl k hlubokému, širokému údolí Forlorn Riveru. Blanco Sol se náhle vyhnul na několik stop z cesty. Gale rozeznal tři předměty - bílé sombrero, pokrývku a Mexičana ležícího obličejem k zemi. Yaqui se připlížil k této hlídce jako tichý vánek smrti. Galeovi se zdálo, že se Indián dal přes bledou rovinu písečného řečiště, z něhož vyvstávaly šedé kameny a kde bylo vidět tmavou linii protějšního břehu. Avšak Indián zmizel a bylo nemožné říct, pustil-li se tou či onou cestou. Míjel čas. Koně drželi-hlavy vzhůru, pohlíželi k svítivým ohňům a naslouchali. Hodina minula a Galeovi se zdálo, že ohluchl ke každému zvuku. Poušť byla právě tak tichá jako černá. A opět přišla ona podivná změna v Galeově slu-chovém napětí a tenkrát to nebyl zvuk bezejmenný. Snad to bylo zasténání větru nebo zaskučení vzdáleného vlka, ale Galeovi se zdálo, že to byl smrtelný výkřik jiné hlídky. Blanco Sol se zachvěl na celém těle a Gale si byl jist, že zvuk nebyl jen zdáním. Ona jistota ujasnila v Galeově mysli způsob Indiánova postupu. Yaqui ovládal koně i hlídače. Thorne a Mercedes byli jako pod vlivem kouzla. Indiánovo podivné ticho, pocit tajemnosti a moci, která z něho vyzařovala, vše, co na něm bylo nepochopitelné, bylo zdůrazněno ve světle jeho pomalé, jisté a nelitostné čin-nosti. Ovládal-li jiné, působil na Galea ještě silněji - udával ráz jeho myšlenek - předpovídal divokou a hroznou budoucnost tohoto útěku. Byla-li v Rojasovi soustředěna veškerá nenávist a vášně peóna - po tisíciletí utlačeného otroka - byla v Yaquim veškerá temnota, krutost, bílá, sluncem vypálená krev, zuřivost a tragédie pouště.

Náhle se vynořil Indián ze tmy. Vsedl na Diabla a pustil se přes řeku. Kmitající se ohně zapadly za západní břeh. Yaqui zavedl průvod do vrbov a tam nastalo slabé šustění listů. Gale hleděl bedlivě na cestu a po chvíli spatřil na bledém, písku pod kaktusem do pokrývky zabalenou postavu, nataženou, karabinu držící v jedné ruce a dosud doutnající cigaretu ve druhé.

Průvod bílých koní minul ohně ležení ve vzdálenosti pěti set yardů, takže bylo jasné vidět tmavé, ^pohybující se postavy. Tiché kroky v písku, jemné, kovové zvonění ocele o trny, tichý, pravidelný dech koní - toť všechn hluk pů-sobený prchajícími. Světla chvílemi mizela, slábla, pohasínala, a konečně zmizela. Beldingovi rychle a neúnavní oří byli již venku. Otvírala se před nimi poušť. Rojas a jeho povstanci zůstali vzadu, jedli a bezstarostně pili. Belding asi naslouchá. Bude již vědět, že unikli. Řekne to asi Nell a pak ji někde bezpečně skryje. Stejně, jako se smířil s podivnou a fatalistickou předpovědí útrap, úzkostí a proléváním krve na této cestě pouští, tak Gale věřil v konečné osvobození a štěstí Mercedes a ve svůj návrat k dívce, která mu byla dražší než život.

Studené svítání přechalo před růžovým sluncem, když Yaqui zastavil průvod u Papagoské studně. Koně byli odve-deni k vodě a potom dolů do údolí k trávě. Náklad z nich složili a odepnuli sedla. Mercedes byla unavená, ale šťastná.

Pohled na ni rozehrál Galeovu krev. Stín obav byl dosud v jejich očích, ale již mizel. Svítala v nich naděje a odvaha. Jim Lash poznamenal, jak obratně ošálili povstalce.

"Jistě za námi přijdou," odvětil Laddy.

Rozdělní oheň, vařili a jedli. Yaqui promluvil jediné slovo: "Spát." Byly rozestřeny pokrývky. Mercedes upadla do hlubokého spánku s hlavou na Thorneovem rameni. Oba hlídači podřimovali u ohně. Gale měl hlídku s Yaquim. Slunce počínalo stoupat a ostrý chlad svítání mizel. Gale vystoupil na skalní stěnu nad břehem údolí a tam byl na stráž; měl rozhled na celé míle zpět.

Yaqui držel koně pohromadě a vodil je po místech porostlých trávou. Po třech hodinách je odvedl k vodě. Když se vrátil, Gale sestoupil do svého stanoviště hlídači začali pracovat. Mercedes se probudila; brzy poté se vydali k západu a jejich dlouhé stíny postupovaly před nimi. Údolí se rozšířilo v plochou popust', zeleň začala přecházet v šed' a potom, šedá v červenou. Yaqui přizpůsobil krok svého koně povaze půdy a ostatní následovali jeho příkladu.

Yaqui byl jediným z uprchlíků, který se nikdy neohlédl zpět. Nejvíce se ohlížela Mercedes. Gale cítil, co ji k tomu nutí. Ale bylo to marné vyhlížení. Tisíce obláčků bílého a žlutého prachu vyvstávalo na části pouště za nimi a každý z nich mohl být způsoben kopyty koní. Gale byl přesvědčen, že kdyby se Yaqui ohlédl ke studni a k svítivé pláni za ní, nebylo by to bez příčiny. Avšak když slunce pozbylo síly a vítr se poněkud usadil, Yaqui pozoroval z vyšších bodů cesty dlouho a pečlivě západ. Do západu slunce nebylo daleko, a tam v lysém, kropenatém údolí byla Kojotská studně, jediný pramen mezi Papagoskou studní a oázou Sonoyta. Gale ji pozoroval kukátkem a řekl Yaquimu, že tam není vidět kouř ani jiné známky života; přesto však Indián upíral své sokolí oči na vzdálená místa a dlouho je pozoroval. Bylo to, jako by zrak nemohl poznat, co mu ohlašovaly um nebo chytrost, intuice, nebo pud.

Za chvíli našel Yaqui na chráněném místě, kde větrem poháněný písek nezasypal stopu, otisky kopyt. Gale soudil, že stopy jsou den nebo dva dny staré. Laddy řekl, že jsou ani ne den staré. Indián vrtěl hlavou.

Další postup byl zastaven. Yaqui se pustil k jihu a po-stupoval pomalu, stoupal na vrchol vyčnívající výšiny. Tam sedl na koně a čekal. Nikdo se jej na nic nedotazoval. Thorne postupně podléhal umlčujícímu vlivu pouště. Promluvil několikrát na Galea a chvílemi zašeptal něco Mer-cedes.

Slunce zapadalo, až se soumrak snesl na údolí. Tma se blížila a jasné vrcholky bledly. Koně dupali, chtěli již vykročit.

"Málo!" zvolal Yaqui.

Neukazoval rukou, ale jeho sokolí hlava byla natažena kupředu a jeho pronikavé oči upíraly se na temné místo, kde byla Kojotská studně.

"Jíme, vidíte něco?" tázal se Laddy.

"Ne, ale myslím, že on vidí."

Tma rychle houstla, až noc zastínila nejhlubší části údolí.

Tu se Laddy náhle vzpřímil, obrátil se ke svému koni a něco tiše mluvil.

"Myslím si to také," řekl Lash a jeho klidný, dobromyslný tón nebyl najednou již zřejmý. Jeho hlas byl drsný.

Galeovy oči teprve potom zpozorovaly drobné body světla, které se právě počaly nejasně jevit ve tmě.

"Laddy! Ohně?" tázal se rychle.

"Tak jistě, jako že jste se narodil, hochu."

"Kolik?"

Laddy neodpověděl, avšak Yaqui zvedl ruku s roz-taženými prsty. Pět táborových ohňů! Silná tlupa povstalců nebo lupičů tábořila u Kojotské studně!

Yaqui seděl na koni chvíli nepohnutě jako z kamene a jeho tvář byla bez pohnutí. Pak natáhl pravou paži k Bezejmenným horám a zavrtěl hlavou. Učinil týž významný posunek směrem k oáze Sonoyta.

Jeho chování bylo rozhodné, ba tvrdé. Laddy je nebral v pochybnost a podobně ani Lash. Avšak oba hlídači váhali a jevíli zvláštní, skoro nevrlý odpor, který Gale nikdy u nich nepozoroval. Lupiči sice něco znamenali, Rojas také, ale tato širá, holá a bezvodá poušť plná kaktusů a lávy, poušť Sonora, dělala i nejstatečnější srdce. Gale sám pocíťoval obavy.

"Ach, kam to jde?" zvolala Mercedes. Její břítký hlas jako by byl zrušil očarování.

"Yaqui jde domů," odpověděl Laddy mírně. "A uvážím-li naše nesnáze, myslím, že bychom měli děkovat Bohu, že on zná cestu."

Vsedli na koně a sjížděli po svahu ke tmícímu se jihu.

Teprve když noční pouť byla zastavena stěnou kaktusů, Indián stanul, aby rozbili ležení nasucho: nebyla voda, tráva pro koně, ani oheň k vaření. Mercedes to snášela podi-vuhodně, avšak usnula skoro ihned, jakmile uhasila žízeň.

Thorne ji uložil a přikryl ji. Muži se najedli a napili. Ze všech koní jedině Blanco Diablo jevil netrpělivost, Blanco Sol lízal Galeovu ruku a trpělivě stál. Již častokrát odpočíval v noci bez pití. Yaqui vyzýval opět muže, aby se uložili ke spánku. Laddy řekl, že převezme první stráž, ale ze způsobu, jak In-dián zavrtěl hlavou a usadil se na kámen, bylo zjevné, že bude-li Laddy bdít, bude mít společníka.

Když se probudil, panoval již kolem něho čilý ruch. Den ještě nenastával a vzduch byl mrazivě studený. Yaqui sebral někde otep dřeva, kterou užili k zahřátí a k uvaření snídaně. Mercedes vzbudili teprve v poslední chvíli.

Jitro svítalo, když prchající byli již v sedle. Octli se v tr-nité houštině kaktusů, ale ačkoli postupovali klikatě, vedl je Yaqui neustále k jihu. Bylo podivuhodné, jak prováděl Blanka Diabla úzkými uličkami mezi trním, šetřil koně i sebe.

Ostatní byli bodáni, trháni a zadržováni. Cesta vedla plochým, písčitým průsmykem mezi nízkými horskými hřbety. Den byl suchý a horký. Průsmykem vál vonný vítr. Na kaktusech zářily rudé a žluté květy.

Po deseti mílech cesty dospěli ke konci průsmyku. Yaqui, nezabloudil-li, nebyl si alespoň jist. Jeho sokolí oči hledaly a zkoumaly, až se konečně ustálily k jihozápadu, kam obrátil svého koně. Velké, rýhované kaktusy, padesát až šedesát stop vysoké, zvedaly své sloupovité tvary a jejich rozvětvení a točené linie dodávaly poušti půvab. Cestu činily obtížnou jen nízké, křovinaté druhy kaktusů. Avšak i tyto trnité druhy byly krásné.

V poledne Yaqui zastavil průvod. Místo odpočinku zvolil podle kaktusů bisnagi. Důvod toho se brzy ukázal. Dlouhým, těžkým nožem seřízl vrcholky těchto rostlin soud-kovitého tvaru, vybral z nich vlhkou kaši a kamenem roztloukl hlouběji se nalézající pastu ve šťavnatou hmotu. Když pak pevnou látku odstranil, zbylo tam vždy trochu vody, sladké, studené vody, o níž se lidé i koně dychtivě dělili. Tak přiměl i nejuťočnější rostliny pouště, že sloužily jejich potřebám. Cesta dál byla rychlejší, přímější. Lesklé trny se zachy-covaly a trhaly kůži, šaty i tělo. Koně se vzpínali, frkali, vyhazovali, skákali - ale museli kupředu. Jedině Blanco Sol nepotřeboval pobízení ani ostruhy. Mercedes zakolísala v sedle. Thorne jí dal napít, omyl jí obličej, podporoval ji a pak ji předal Laddymu, který vzal dívku k sobě na široký hřbet Blanka Torrese. Asi uprostřed odpoledne také Thorne zakolísal v sedle a pak kdykoli to bylo možné, Gale jej pod-poroval mocnou paží, aby se udržel v sedle.

Obrovitě kaktusy počínaly být obrovitými jen podle jména. Byly stále tenčí, zakrslejší a většinou to byly jen prosté sloupce. Postupně i jiné druhy kaktusů jevíly známky tvrdšího boje o život a písčité prostory byly stále rozsáh-lejší. Potom se však ukazovala na bledě šedobílé stoupa-jícím svahu obávaná, lesknoucí se choya.

Prchající vešli do pustého, vypáleného světa. Potom písčitá poušť ustoupila popelu. Koně zapadli až po kotníky.

Jemný, dusivý prach se zvedal za každým koněm a lidé kašlali a koně frkali. Velké, kulaté pahorky vystávaly hladce, pravidelně, zbarveny, jako kdyby zapadající slunce svítlo na holý, modročerný povrch. Ale slunce bylo již teď za pahorky. Mezi nimi se táhly proudy lávy. Jezdci postupo-vali po úzkém pruhu mezi úbočím pahorku a svislou rozervanou stěnou. Zdálo se, že tato rudá láva tudy tekla a ztuhla teprve včera. Byla ostře rozervaná, nejasné rezavé barvy a na jejímrozeklaném povrchu všude rostla Choda s bílými ostny.

Soumrak opět přepadl cestující. Ale Gale ještě viděl, jak se úzký průchod rozevřel v širý, hluboký prostor, kde mdlá barva byla vystřídána šedou barvou sukovitých, zakrsklých mesquitů. Blanco Sol s nejbystřejším čichem ze všech zařičel radostně na uvítanou vodě. Jiní koně mu odpovídali a všichni zrychlili krok. Také Gale ucítil příjemné, chladné vlhko.

Yaqui odbočil za roh lávové stěny. Řada bílých koní zah-nula za ním.

Příští den již Yaqui neúnavně poháněl koně kupředu. Volil cestu mezi písčínami popele, které omezovaly výhled do okolního kraje. Yaqui se teď ubíral přímo na západ. Gale soudil, že Indián pojede po úbočí širé sopečné pláně, plné ostrých kamenů, která tvořila západní polovici pouště Sonora a prostírala se až ke Kalifornskému zálivu. Postup byl pomalý, ale nevyčerpával jezdce ani koně.

V onen den, kdy se změnil spíše způsob než Indiánův cíl, bylo možné také u ostatních členů výpravy pozorovat jemný rozdíl. Galea opustila ona skličující obava, Jim nabyl opětovnou bývalou dobromyslnost, jako by jen hlídkoval po hranicích. Laddy nebyl již tak zamlklý a jeho zachmuřenost se změnila ve chladné, bezstarostné vzezření. Thorneova nálada se podobala posměšnému vzdoru. Největší změnu pozoroval však Gale u Mercedes. Zdálo se, že to není ani ona, kterou předešlý den opustily síly. Byla sice unavená a rozbolavělá, seděla v sedle ze strany a často bylo nutné jí pomáhat a popřát odpočinku. Avšak našla jakýsi pramen síly a její duševní stav nebyl již takový jako dříve. Břemeno strachu jako by z ní spadlo. Gale u ní pozoroval tutěž změnu, jaká se udala vždy také s ním, kdykoli strávil několik dní v poušti. Na Mercedes i na něm, jakož i na všech ostat-ních se projevoval vliv ducha pouště. Mimo to Yaquiho zvláštní vliv vyvolával v nich ducha primitivnosti. Třicet mil dosti pohodlné cesty přivedlo prchající k jinému prameni, malému,

okrouhlé kotlině pod příkrým břehem lávy. Byla tam nízká tráva pro koně, ale nebylo tam dříví k topení. Onoho večera bylo mezi muži mnoho domněnek, pochybností a přesvědčení. Avšak Indián, který jediné mohl říct, kde jsou, kam spěchají a jakou naději mají na uniknutí, za-chovával mlčení. Gale převzal první hlídku, Laddy půlnoční a Lash ranní. Rozbřeskl se růžový a nádherný den, ledově studený. Bylo nutné chopit se nějaké práce, aby zkrehlé ruce i nohy byly poslušnější. Mercedes podali jídlo, dokud byla ještě v pokrývkách. Růžová barva svítání byla na jejich lících a obdivuhodná jasnost světla pouště v jejich očích. Thorneovy oči se za ní stále obracely. Hlídači ji pozorovali. Yaqui na ni pohlédl jen zřídka; ale když tak učinil, zdálo se, že jeho podivná, strnulá a nevyzpytatelná tvář se již stahuje k úsměvu. Avšak nestalo se tak nikdy. Gale sám byl překvapen, jak často se jeho pohled obrací za štíhlou, temnou, krásnou Španělkou. Dělo se tak pro její krásu?

Významnou předzvěstí tohoto dne bylo, že Yaqui vzal ze zavazadel pokrývku a roztřhal ji na pruhy, aby jimi obvázal nohy koní. Ještě významnější bylo, že Yaqui nesedl na Blanka Diabla. Mercedes měla jet, ale ostatní měli jít pěšky. Indián je zavedl do šedého úvalu mezi rozervanými proudy lávy. Gale upozoroval neurčitý, bledý stín bývalé cesty. Zblízka ji nebylo možné poznat bylo nutné dívat se dále před sebe, aby se poznalo, že tady v dávných dobách vedla cesta. Yaqui zavedl Blanka Diabla do této strouhy a pak počal nejlopotnější, nejobtížnější a nejohroženější úsek. Když dospěli na vrchol lávového řečiště, Gale viděl kolem sebe široou rudočernou plochu, rozervanou v milióny hřebenů a brázd, pahorků, hrází a výběžků a stoupající do dálky až k velkému rozeklanému úbočí v dáli svítily modře zamžené štíty. Potřeboval veškerou energii a pozornost k tomu, aby udržel sebe i koně na nohou. Šel ve stopách ostatních koní. Rozpadávající se povrch lávy byl nejdrsnějším, nejobtížnějším, nejbídnějším, nejkrutějším a nejpotměšilejším druhem půdy pro cestování.

Láva byla sice zvětřalá, ale její hrany a hroty byly jako oštěpy. Byla drsná, noha po ní klouzala jako po ledu. Prchající mohli postupovat jen pomalu. Opatrně, drob-nými kroky, podle četných záhybů cesty. Ta se tak kroutila, a vinula, že v poledne byli jen malý kus cesty po svahu vzhůru.

Byla to obtížná cesta pro ně a ještě obtížnější pro koně. Blanco Diabla vypovídal již Yaquimu poslušnost. Vyhazo-val, kopal, kousal. Bylo nutné jej přes mnohá místa táhnout a pobízet bitím. Kůň Mercedes ji skoro shodil, a proto ji usa-dila na Blanka Sola. Bělouš sice vyjadřoval svůj odpor frkáním, ale uposlechl Galeova přísného pobízení, sehnul svou ušlechtilou hlavu a hledal trpělivě v lávě místa, kde by se jeho nohy udržely.

Láva působila sice Galeovi loptné nesnáze, ale ještě obtížnější byla choya. Gale již skoro věřil tomu, co slýchal od cestovatelů v poušti - že totiž choya je pohyblivou rostli-nou a skáče proti člověku i zvířeti. Jisté bylo, že nebyl-li po-zorný, byl zachycen ostnatými ostny i skrze kožené holínky. Bolest při bodnutí těmito trny byla skoro nesnesitelná. Byla to bolest naprosto zvláštní. Štípalo to, páliło jako kopřiva, mrazilo krev. Zasažená ruka nebo noha na chvíli vypovídaly službu. Bylo nutné zatnout zuby, aby člověk bolestí nekřičel. Při bodnutí vystával pot na těle a žaludek se obracel.

Jakkoli choya byla zlá pro člověka, byla ještě horší pro zvíře. Pilovité bodnutí tímto jedovatým kaktusem bylo jedinou věcí, které Bianco Sol nesnesl. Onoho dne nežli nesl Mercedes, často divoce zafřkal a pak stál, třásl se, když Gale dbal pečlivě o to, aby se jej choya ani nedotkla.

Odpoledne minulo stejně jako dopoledne v neustálém stoupání po této opuštěné cestě; Gale viděl mnoho studánek, většinou vyschlých; v některých byla voda, ale většinou byly jenom nádržkami, které byly plné jen po období dešťů. Malé, ošklivé chomáčky křovin rostly u těchto studánek; také kaktus obecný. Tráva tam nebyla, jediné choya v této tvrdé půdě prospívala. Tma zastihla družinu, když skládali zavazadla u tůňky ležící hluboko pod převislým svahem lávy. Byl to krušný den. Koně se dosyta napili a pak stáli trpělivě se svěšenými hlavami. Hlad a žízeň byly zahnány a teplý oheň potěšil unavené a utýrané poutníky. Yaqui řekl: "Spát!" A tak minula další noc.

Následujícího rána asi deset mil nahoru po pozvolném svahu lávy, byla Galeova pozornost odvrácena od smut-ného vyhledávání méně drsných míst cesty.

"Dicku, proč se Yaqui ohlíží?" tázala se Mercedes.

Gale byl překvapen.

"Copak se ohlíží?"

"Každou chvíli," odvětila Mercedes.

Gale byl vzadu za ostatními koňmi, aby Mercedes měla výhodu poněkud proražené cesty. Yaqui vedl Blanka Diabla a zahýbal právě kolem díry. Gale se obrátil, aby se ohlédl, poprvé za několik dní. Rozsáhlá nížina pouště pod nimi se podobala širokému pruhu červeně, zeleně a šedi a za nimi čnely purpurovitě štíty hor. Gale věděl bezpečně, že Rojas je pronásleduje, ale bylo by pošetilostí hledat jej v tomto ohromném prostoru.

Yaqui je vedl a Gale náhle spatřil, jak se zastavil, obrátil a pohlížel zpět. Laddy udělal totéž a pak také Jim a Thorne. Gale se nemohl přemoci. Potom častěji zastavil Blanka Sola a díval se chvíli zpět. Měl své kukátko, ale nechtěl ho užít.

"Rojas jde za námi," řekla Mercedes.

Gale na ni pohlédl. Dívala se zpět na barevný svah a cosi, snad onen pevný, sokolí pohled jejích nádherných očí, mu připomínalo Yaquiho.

V následující hodině se Yaqui častokrát ohlédl a jeho druhové také. Bylo právě poledne, když se Yaqui zastavil k odpočinku. Zvolené místo byl hřbet lávy, skoro mys, vzhledem k jeho podobě. Koně se seskupili v hlouček a svěřili hlavy. Hlídači již chtěli sejmut zavazadla a sedla, když je Yaqui zadržel.

Upřel, lesknoucí se pohled na mírný svah, ale zdálo se, že nehledí daleko.

Náhle vyrazil ze sebe svůj zvláštní výkřik, jež Gale po-važoval za bezděčný, nebo snad byl nějakým kmenovým znamením či vyjádřením nějakého citu. Yaqui ukázal dolů po svahu - celé jeho tělo označovalo směr. Celá jeho bytost jako by byla oživila a pak zkameněla. Význam byl zcela jasný, a přece jeho výraz tváře se nezměnil. Gale nepo-zoroval nikdy, že by Indiánova tvář změnila svůj tvrdý, bron-zově rudý klid. Podobala se barvou, křemenitou tuhostí a celým

rázem lávě, na níž stál.

"Jistě něco vidí," řekl Laddy. "Ale moje oči na to nestačí."

"Myslím, že se na svoje také nemohu spolehnout," odpověděl Jim. "Zdá se mi, jako by se tam dole pohyboval nějaký ne-jasný pruh."

Thorne se díval upřeně dolů, stál vedle Mercedes, která seděla bez hnutí obrácená ke svahu. Gale zíral a zíral. Taž ho bolely oči. Pak vyňal ze schránky na Solově sedle kukátko.

Zdalo se mu, že na lávě není nic než nesčetné kopečky choye svítící na slunci. Gale pohyboval zvolna kukátkem. Náhle se v přiblíženém zorném poli ukázala bílá a černá řada koní a mužů. Beze slova podal kukátko Laddymu. Hlí-dač se díval a cosi bručel.

"Jsou na lávě patnáct mil odtud vzdušnou čarou," řekl potom. "Jíme, jistě jsou dvakrát dál, uvážíme-li, jaká je ces-ta." Jim se také podíval a řekl: "Myslím, že jsme o den a noc před nimi."

"Je to Rojas?" vybuchl Thorne.

"Ano, Thorne. Je to Rojas a asi dvanáct lidí," odpověděl Gale, dívaje se na Mercedes.

Byla zcela změněná, Byla-li její krása obdivuhodná v její bezmocnosti a slabosti, teď, když pohlížela dolů s bílou tváří a plamenným zrakem, překonávala vše.

Gale zhluboka a zdlouha vydechl. Ovládla jej veškerou silou nálada, která u něho vždy předcházela pronásle-dování, zápas a krev na této chmurné poušti. Viděl, jak na Thorneově obličeji vyvstaly tmavé žíly, a jeho zuby byly vyceněny jako u vrčícího vlka. V příštím okamžiku Yaqui pozdvihl ruku, ne zaťatou v pěst, nýbrž ztuhle zahnutou jako spár orla, a zamával jí zvláštním, pomalým posunkem, výhružným a děsivým.

Byla to žena, která pohnula hlubinami duše těchto mužů. A jejich vášeň zabíjet a zachraňovat byla předstižena jediné onou divokou nenávistí, která přesto byla láskou, oním nezbadatelným vzrušením peónského otroka. Gale nad ním žasl a celá jeho bytost byla chladná a napjatá. Boj předpověděný Beldingem byl blízký. Rojas postupoval lehce a rychle. Dostihoval je. Zaplatil svým lidem zlatem, přehnanými sliby.

Yaqui se již neohlížel. Ani Mercedes se již neohlížela. Ale ostatní se dívali, až přišla chvíle, kdy Gale viděl šinoucí se čáru pronásledovatelů pouhýma očima. -Přímá čára nad nimi značila okraj planiny. Průvod se plahočil stále vpřed a vzhůru, ačkoli postupoval jen velmi pomalu. Konečně dospěl Yaqui k okraji. Stál, ruku napřaženou proti obloze. A jeho velký kůň, oslnivě bílý ve světle slunce, s hlavou bujně a pyšně pozdvíženou, hřívou a ohonem ve větru vlajícím, tvořil nádherný obraz. Potom všichni pohlíželi dolů na rudý svah.

Avšak tam již houstly stíny a nebylo již vidět onu pohy-bující se čáru.

Yaqui vsedl na Blanka Diabla a odjížděl. Ostatní jej následovali. Yaqui nalezl cestu, kde jeho kůň mohl jít rych-lým krokem.

Tato poměrně pohodlná cesta trvala však jen asi hodinu. Potom je Yaqui zavedl do končiny kráterů. Některé byly mělké, jiné hluboké a všechny byly ohnivě rudé. Yaqui ob-jížděl těsně tyto propasti, rozevírající se do rovného povrchu svisle dolů, ale zřejmě se stále držel svého směru.

Plán měla teď značný sklon k západu. Gale si povšiml ponenáhlého vlnění a čeření oceánu lávy směrem k jihu. Nerovný svah na západ bránil širšímu výhledu, až prchající náhle vyšli z rozervaného průsmyku, kde se jim zjevil nád-herný, ohromující pohled.

Stáli na vysokém bodu západního svahu pláně. Obrovské pruhy proudů lávy valily se dolů po svahu a mizely ve zvlněných písečnách. Tyto písečiny pak lemovaly zdánlivě nekonečný záliv modrého moře. Byl to Kalifornský záliv. Za zálivem vyvstávaly mlhavé, vysoké hory a nad nimi viselo slunce pokrývající celou tuto pustou říši záplavou chmurného, příšerného světla.

Gale a snad i ostatní byli překvapeni, když jejich vůdce vedl Blanka Diabla na hladkou ušlapanou cestu podél kraje onoho hrozného kráteru. Gale pohlédl dolů do rudé propasti. Podobala se peklu. Zde byl Yaqui doma. Gale viděl, jak se zastavil a pohlížel přes rudou poustinu do zálivu.

Gale usoudil, že někde u tohoto pekelného jícnu chce Yaqui konečně zůstat, a jeden pohled do jeho podivných, nevyzpytatelných očí vyvolal v něm představu chystané zkázy pronásledujícího Rojase.

XII.

## PEKELNÝ JÍCEN

Cesta vedla podél obrovské trhliny v boku kráteru a pak stále dolů do bludiště stěn.

Náhle Gale užasl: za rohem se trhlina v lávě rozšířila v údolí. Zelené, jemné a krásné vůči okolní palčivé červení. Blanco Sol zařičel - ucítil vodu. Potom spatřil Gale velkou stinnou studnu. Bylo patrné, že v době dešť-ů vtékala do údolí voda. Půdu tvořil jemný písek, v němž převládala červenavý nádech.

"To jsem blázen!" zvolal Laddy. "To je krásné místo! Zde jsme mohli být již dávno. Hoši, viděl jsem tu skutečnou starou původní horskou ovci, co tomu říkáte?"

"Myslím, že je to Yaquiho loviště," odpověděl Lash. "Ta cesta, po níž jsme sešli, musí být několik let stará. Je vyšlapaná hluboko ve tvrdé lávě."

"Belding měl s tím Indiánem pravdu. Vidím už, že Rojas skončí někde u této pekelné propasti."

Utábořili se na rovném místě. Yaqui odvedl koně k vodě a pak je pustil volně do údolí. Unavená a zachmuřená skupina lidí zasedla k jídlu. Napjaté očekávání se účinky rovnalo únavě dlouhé jízdy. Mercedes byla klidná, ale její velké, tmavé oči svítily v bledé tváři. Yaqui ji pozoroval. Ostatní se na ni dívali s nevyslovenou hrdostí. Potom ji Thorne zabalil do pokrývek a zdalo se, že najednou usnula. Soumrak houstl.

Na Yaquim se jen těžko poznalo, co zamýšlí. Ale již dlouhý pohled na něho stačil, aby uspokojil i Thornea. Byl opřen o

hromadu dříví, jež nasbíral, a jeho chmurný pohled byl obrácen do ohně.

Hlídači a Thorne však spolu tiše mluvili. Bylo naprosto nemožné, aby Rojas a jeho lidé dospěli ke studni před polednem příštího dne. Do té doby se mohli prchající snadno dohodnout na způsobu obrany. Muži vážně uvažovali o tom, jak a kde by se měli bránit. Laddy soudil, že Yaqui najde nějaké nedobytné postavení, které by současně bylo pastí pro pronásledovatele. Zkoumali všechny možnosti a jakkoli byli unaveni, stále o tom mluvili.

"To je mi divné, že se Rojas tak drží naší stopy," řekl Thorne. "Sledoval nás do této hrozné pouště. Ztratí lidi, koně a snad i život. Je to bandita a zde nezíská žádné zlato. Dostane-li se vůbec odtud, bude to možné jen za hrozných útrap. A to všechno jen pro ubohou, bezmocnou ženu - jen pro ženu! Proboha, to nechápu!"

"Jistě, jen pro ženu," odpověděl Laddy pokyvuje vážně hlavou.

Nastalo dlouhé ticho a muži se dívali do ohně. Snad každý z nich přemýšlel o Rojasově lásce nebo nenávisti.

"Spát," řekl Yaqui.

Thorne se zabalil do pokrývky vedle Mercedes. Pak si hlídači jeden po druhém natáhli nohy k ohni. Gale nemohl usnout. Jeho oči byly znavené, ale nevydržel je mít zavřené. Jeho tělo vyžadovalo odpočinek, ale nemohl ležet klidně. Ticho bylo naprosté, podobalo se tichu smrti. Yaqui seděl jako socha vytesaná z lávy. Ostatní leželi natažení. Budou snad někteří z nich příští noc takto ležet navždy?

Usedl a díval se opět do ohně. V bledém kouři se vznášela Nellina líbezná tvář jako duch - zářila, svítila a usmívala se ve žhoucím uhlí. Svítily tam ještě jiné tváře - jeho sestry, jeho matky.

Gale povstal a kráčet stinnou úžinou mezi stromy. Když se vracel, připojil se k němu Yaqui. Gale tím nebyl překvapen. Byl zvyklý na tuto podivnou indiánovu ochranu. Avšak v té chvíli, snad následkem svých dráždivých myšlenek, navzájem si odporujících vlivů lásky a lítosti a hluboké žhavé předtuchy života a smrti, chtěl prozkoumat Yaquiho blíže. Indián byl neproniknutelný, mlčenlivý, zvláštní. Tento divoch kráčet tiše vedle něho, bez pohledu, bez dotknutí, beze slova jeho domov byl zrušeno, jeho lid odvezen do otroctví, jeho žena a děti od něho do smrti odloučeny. Jakou cenu měl život pro Yaquiho? Co nosil v srdci? Gale nenalézal odpovědi na tyto otázky. Avšak rozdíl mezi nimi a Yaquim, jenž nejasně stanovil jako rozdíl mezi divochem a civilizovaným člověkem, zmizel z jeho mysli navždy. Yaqui snad byl přesvědčen, že je Galeovi povinen splátkou dluhu, a při svém přísném a ušlechtilém smyslu pro čest měl v úmyslu jej splatit. Avšak to nebylo to, co Gale vycítil v Yaquiho mlčenlivé přítomnosti. Gale cítil, že zde je divoch a běloch připoután svazkem, který nebyl o nic méně bratrský proto, že byl těžko pochopitelný.

Před svítáním se podařilo Galeovi usnout. Pak nastalo ráno, slunce bylo ještě skryto za vyvýšeninami pláně. Koně přiběhli údolím vzhůru a frkali, chtěli pít. Po rychlé snídani byla zavazadla ukryta na místě a koním bylo dovoleno pobíhat a pást se podle vůle. Byly naplněny polní láhve, připraven malý vak s potravinami a příkrývky svázané do balíku. Pak se Yaqui obrátil k příkrému svahu lávy.

Pustil se cestou vzhůru po pravém boku trhliny. Bylo nutné vést Mercedes po hraně sotva stopu široké a na ní rostoucí choya ještě ztěžovala cestu. Konečně zastavil In-dián na úzké plošině hladké lávy a ostatní se plahočili opa-trně a s velkou námahou k jeho postavení.

Na konci této plošiny byl výklenek, mělká jeskyně, jejíž podlaha byla pokryta jakousi prstí. Laddy řekl, že to místo bylo po mnoho let útlukem horských ovcí. Yaqui rozprostřel na zem pokrývky, položil tam polní láhev a vak s potravou; pak pokorným posunkem, ale přec posunkem náčelníka, vyzval Mercedes, aby tam vstoupila. V tomto nepřístupném koutku měla být Mercedes ukryta. Muži měli jít dále na pro-tější kraj a hájit cestu vedoucí ke studni.

Gale si povšiml tohoto místa. Bylo to nejdivočejší a nej-drsnější místo, na něž kdy vkročil. Jenom ovce mohla vylézt po stěně vzhůru nebo po příkrém svahu lávy dolů.

Laddy vybral nejmenší pistoli a dal ji Mercedes.

"Jistě je lépe jít až ke krajnosti a být vždy připraven," řekl prostě. "Možná, že ji nebudete vůbec potřebovat. Ale stane-li se to..."

Ustal a jeho mlčení bylo významné. Mercedes mu odpověděla statečným a neoblomným pohledem očí. Thorne byl jediný, jehož duševní síla byla ořesena Jeho rozloučení s Mercedes bylo srdečné, ale spěšné. Potom spolu s hlídači opatrně kráčet po stopách Yaquiho.

vystoupili až na okraj. Když došli k trhlíně a přišli k místu, kde byla nejužší, ukazoval Yaqui svým počínáním, že se chystá ji přeskocit. Laddy ho zadržel. Pak šli dále po kraji, až došli k několika lávkám z lávy, které přetínaly trhlínu. Yaqui mávl rukou napravo, kde na rozervaném svahu kráteru bylo děr, trhlín a úkrytů pro sto lidí. Yaqui stoupal po cestě vzhůru, kde za chvíli jeho tmavá postava stála nehnutě proti obloze. Hlídači a Thorne si zvolili hlubokou jámu, z níž vedlo několik příkopů, dosti hlubokých pro úkryt. Podle Laddyho to místo bylo jako jediné, ne snad tak kryté, ale zato tam nerostla choya. Zde muži odložili ručnice, pistole i těžké patronové pásy, usedli a čekali.

Jejich místo bylo blízko u stěny a asi pět set yardů od protějšího kraje, který byl teď značně níže. Thorne ukázal na místo, kde soudil, že je Mercedes ukryta; Laddy ukazoval jiné místo, a Lash opět jiné. Gale hledal choyu, kterou viděl pod plošinou, u níž byl úkryt Mercedes, a když ji našel, os-tatní popírali, že by to byla ona. Gale vyňal své kukátko a poznal, že se nemýlí. Všichni se shodovali v tom, že Yaqui ukryl Mercedes tak, že by ji ani oko supa nenašlo.

Jim Lash vlezl do malého pruhu stínu a trávil tam klidně čas. Laddy byl neklidný, netrpělivý a bdělý; každou chvíli se zvedl, aby přehlédl daleký svah, a pak se podíval napravo, kde nahoře na okraji stála tmavá postava Yaquiho. Thorne mlčel; bouřila v něm těžká, posupná zuřivost. Gale se ze všech sil snažil, aby se nezabýval nastávajícími událostmi.

Zatím mýjely hodiny. Laddy objevil, že Yaqui zmizel ze svého vyvýšeného místa. Jim Lash vylezl ze stinného příkopu a vstal, aby si připnul svůj patronový pás. Jeho úzké šedé oči se zvolna posunovaly od výšin lávy dolů po svahu, zastavily se v pochybnostech a pak se obrátily, aby přehlédly celý širý východní svah pláně.

"Myslím, že mé oči slábnou," řekl. "Možná, že je to tím proklatým rudým žářem. Co to asi je, ty pohybuující se tečky támhle?"

"Horské ovce," odpověděl Laddy.

"Podívejte se ještě, Laddy! Dicku, myslím, že byste měl prohlédnout ten svah kukátkem."

Dick si upravil kukátko a počal prohledávat svah lávy. Po chvíli se kukátko zastavilo.

"Vidím asi tucet malých zvířat hnědé barvy. Vyhlízejí jako ovce. Ale nerozeznám horskou ovci od antilopy."

"Jistě jsou to horské ovce," řekl Laddy.

"Jestliže zamíříte k východu a prohlédnete to místo pod dlouhou stěnou lávy, uvidíte, co já," dodal Jim.

Kukátko se zvedalo a kroužilo, okamžik kolísalo, pak se ustálilo. Nastalo bezdeché ticho.

"Čtrnáct koní - dva s nákladem, někteří s jezdci, jíní bez jezdců, a kulhají," mluvil pomalu Gale.

Yaqui se objevil daleko na cestě, přicházel rychle. Vtom spatřil hlídače, zastavil se, mával rukou a ukazoval. Pak zmizel, jako by ho pohltila láva.

"Půjčte mi to kukátko," řekl Jim Lash. "Vidím všechno červeně, povídám vám ... Ačkoli jsou moje oči slabé, viděly to dobře. Rojas a jeho lidé opustili cestu."

"Jíme, snad nechcete říct, že se pustili po tom hrozném svahu?" tázal se Laddy.

"Jistěže. Jsou tam, jdou stále blíž."

"Možná, že je Rojas blázen, ale podobá se mu to..."

"Laddy, ať mne čert, jestli ta tlupa nezmizela. Docela se ztratili! Jsou pryč!"

"Jistě jsou někde za břehem, nebo sešli do nějaké díry," hádal Laddy. "Za chvíli se zase objeví. Dívejte se dobře hoši, myslím, že Rojas rozdělí své lidi."

Minuly celé minuty, ale na svahu se nic nepohnulo. Každý muž si našel místo pro výhled. Pozorovatelé dbali, aby byli kryti; dívali se buď štěrbinou, nebo za kamenem a omezený rozsah jejich úkrytu je držel pohromadě. Laddyho hučení přešlo v bručení a pak náhle nápadně umkl. Chvillemi pohlíželi hlídači zvědavě na Galea. Avšak ani kukátko, ani pouhé oči nezachytily jediný na lávě se pohy-bující předmět. Tak minula hodina zdlouhavého, stále se stupňujícího napětí.

"Je to všechno divné jako Yaqui," prohodil Laddy. A zmizení Rojasovy tlupy, dlouhé čekání v tichu, neblahá jistota, že se neviditelní nepřátelé blíží, dodávala situaci konečný ráz, který ji činil jaksi tajemnou.

"Myslím, že ti greaserové mají nějaký plán," odpověděl Jim. "Možná, že jsme Rojase podceňovali ... Kdyby se už aspoň něco dělo!"

Že již i Lash počínal jevit neklid, svědčilo o tom, že se všech počínal zmocňovat pocit neskutečnosti.

"Hoši, podívejte se dobře!"" zvolal náhle Lash. "Tam dole nalevo - snad tři sta yardů. Nejdřív jsem myslel, že je to ovce. Ale je to Yaqui! Leze rychle jako ještěrka! Vidíte ho?"

Trvalo to chvíli, nežli Jimovi druhové Indiána našli. Plížil se jako had neuvěřitelnou rychlostí. Chvillemi se zastavil, pozdvihl hlavu a rozhlížel se. Byl přímo u velkého ko-touče lávy, který se zvedal nad ostatní na svahu. Tento pa-horek byl čtvrt míle od stanoviště hlídačů.

"Jistě míří k tomu pahorku," řekl Laddy. Jde teď pomalu. Hledte, zastavil se. Leze nahoru - ne, klečí ... Co to je, u čerta?"

"Laddy, podívejte se na svah toho hřebene lávy," ostře zvolal Jim. "Myslím, že Rojas a jeho banda. Nevidím žádné koně. Budu pozorovat Yaquiho a řeknu vám, co jeho počínání znamená."

Gale viděl Rojase a jeho lidi jasně a zřetelně, jako by se jich byl téměř mohl dotknout. Plahočili se po drsné lávě vzhůru pěšky. Byli plně ozbrojeni.

"Jsou už teď skoro nahoře," pravil Gale. "Hledte! Zastavili se na vrcholu. Vidím Rojase. Vyhlíží divoce. U čerta hoši, Indián! Je to Papago. Bývalý Beldingův pastevec! Ten In-dián něco ukazuje sem - a teď dolů. Ukazuje Rojasovi směr cesty."

"Hoši, Yaqui má už tu bandu na dostřel," řekl Jim rychle. "Zvedá ručnici ... Bože, jak je pomalý! Míří na někoho. Na koho, nevím, ale myslím, že si vybere Rojase."

"Ten Yaqui umí střílet. Vezme si na mušku Rojase," dodal Gale.

"Rojase - ano, ano!" volal Thorne v napětí.

"Co vás to napadá!" vpadl Laddyho hlas posměšně. "Pánové, můžete na to vsadit, že Yaqui zabije toho Indiána. Ten zrádce zná všechny ovčí stezky. Ukazuje je Rojasovi..."

Zazněl ostrý výstřel.

"Laddy měl pravdu," volal Gale. "Papago je zasažen - ruka mu klesla... Již padá!"

Zaznělo více výstřelů. Bylo vidět, jak Yaqui stojí zpřímá a střílí po prchajících Mexičanech. Pokud Gale mohl vidět, žádná další kule nezasáhla cíl. Rojas a jeho lidé zmizeli za vyvýšeninou. Potom Yaqui pomalu ustoupil ze svého místa. Neprchal, ani se neskrýval. Bylo zřejmé, že pozorně hledá pronásledovatele mezi balvany. Pak se obrátil a šel přímo k postavení hlídačů, asi sto kroků od něho odbočil stranou a zmizel v puklině. Bylo jasné, že chce dostat pronásle-dovatele na dostřel.

"Jistě, Jíme, vaše přání se vám vyplnilo," řekl Laddy. "A já děkuji Bohu za to, že máme Yaquiho! Ten Papago by nás byl přivedl do záhuby. Již tak je možné, že řekl Rojasovi víc než dost, takže se z toho budeme potit."

"On měl příležitost zabít Rojase!" zvolal s výrazem zkla-mání vášnivý Thorne. "A on jí nevyužil! On jí nevyužil!"

Jedině Laddy byl schopen odpovědět na zoufalý výkřik kavalerysty.

"Poslechněte, synu," řekl a jeho hlas zněl jasně. "My všichni známe vaše city. A kdybych se dostal k tomu výstřelu já, nebyl bych si za nic na světě vybral toho rudocha. Byl bych jistě zabil Rojase. Tak to dělá běloch. Ale Yaqui byl v právu. Jenom Indián tak mohl učinit. Můžete na to vzít jed, že živý Papago znamenal pro nás velké nebezpečí. Byl by je vedl přímo k úkrytu Mercedes a pak bychom museli opustit kryté postavení, abychom to vybojo-vali... Vzpomenete-li na Yaquiho nenávisť ke greaserům, a přesto se vzdal výstřelu na jednoho z nich - inu, nevím, jak bych to řekl, ale mé sombrero letí na pozdrav Indiánovi!"

"Myslím si to také a myslím, že tanec je již zahájen," do-dal "Lash a jeho dřívější nervózní netrpělivost, u něho tak

neobvyklá, zmizela. Byl usměvavě klidný a jeho hlas zněl skoro lichotivě. Poklepával na zámek své winchestrovky a mluvil: "Indián již zahájil ples. Vyberte si každý svého tanečníka, pánové, připravte se k tanci."

Nastalo vyčkávání a podle kolmějšího směru paprsků slunce a podle ubývání malého stínu, vrhaného kaktusy, usoudil Gale, že bylo dlouhé. Ale zdálo se krátké. Čtyři muži leželi pod polokruhovou vyvýšeninou lávy. Gale byl nahoře a co nejdál vpravo, a byl proto nejlépe kryt proti možné palbě z vyšších hřbetů-okraje kráteru, asi tři sta yardů vzdáleného. Od něho dále byl Jim, dobře ukrytý v puklině. Postavení Thornea a Laddyho bylo skoro nekryté. Dívali se bedlivě přes nerovnou hradbu svého úkrytu.

Muži čekali a čekali. Gale nepozoroval netrpělivost ani u Thornea.

Náhle bylo mrtvé ticho roztrženo výstřelem, jasným a bodavým, dosti blízkým. Byl to výstřel z ručnice, ne z karabiny. Skoro ihned následoval výkřik - byl tak tenký, tak vysoký, tak rozdílný od každého jiného výkřiku. Byl to bezděčný lidský výkřik smrti.

"Yaqui si vybral dalšího," řekl Jim Lash lakonicky.

Karabiny počaly bouchat. Výstřely následovaly rychle za sebou a zněly lehce jako ostré plácnutí. Gale vyhlédl přes okraj svého úkrytu. Nad rozervanou lávou plynuly lehké bělavé obláčky, jaké vznikají z bezdýmného prachu. Pak spatřil Gale okrouhlé plošky, tmavé proti rudému pozadí, a před ně vyskakovaly malé ohnivé jazyky. Laddyho zbraň počala praskat svým krásným, mocným zvukem. Také Thorne střílel, ale poněkud ztřeštěně, jak si Gale pomyslel. Potom Jim Lash vystrčil svou winchestrovku a Gale slyšel, jak si mezi jednotlivými výstřely prozpěvuje. Také Gale se vmísil do boje; nebyl si jist, trefil-li některý z oněch kulatých, vyskakujících předmětů, na něž mířil, ale počínal být jistý sám sebou.

Vtom se sneslo na postavení hlídačů krupobití ocelových kulek. Ty, které narazily na lávu, odsyčely zpět do kráteru, ty, které prolétly choyou, vydaly zvuk podobající se ostrému trhání hedvábné látky. Úlomky kaktusů zasahovaly Galea do obličeje a on se obával letících trnů více než letících kulek.

"Jen pokračujte, hoši!" zvolal Laddy slézaje dolů, aby znovu nabíl ručnici. "Ale šetřete svými náboji. Greaserové se proti nám rozdělili; jedni jdou dolů pod Yaquiho, druzí lezou sem na onen vysoký hřbet. Až se tam dostanou, ať mne čert vezme, nebude-li nám horko. Nemáme tu všichni dost místa k úkrytu."

Laddy se pozvedl, aby se podíval přes okraj. Výstřely se ozývaly porůznu a všechny přicházely zdola. Osmělen, pozdvihl se Laddy výše. Výstřel zepředu, trhavý zvuk kule letící choyou, plesknutí čehosi Laddymu do tváře a hvízdání ocelového náboje letícího vzhůru - tyto neoddělitelné zvuky zachytilo Galeovo citlivé ucho.

Se zakletím se Laddy skutálel do kotliny. Na jeho tváři bylo vidět velkou šedou skvrnu, z níž prýštila krev. Gale cítil tísnivou jistotu vážného poranění: "Laddy! Laddy!"

"Nejsem postřelen. To jen ten prokletý kaktus. Kulka mi jej hodila do tváře. Vytáhněte mi ty trny!"

Podlouhlá šiška s dlouhými trny byla pevně zabodnuta v Laddyho líci. Krev mu tekla po tváři a po krku. Opatrně, aby se sám nepopíchal, snažil se Gale vytáhnout kaktusové trny. Seděly tak pevně, jako by byly přibity. To bylo právě nejhorší vlastností těchto osinatých trnů; jakmile se jednou zabodly, držely tak, jako se tyto zvláštní rostliny drží svého života na poušti. Laddy se počal svíjet a pot se na jeho tváři mísil s krví. Klel a zuřil a jeho zmitání znemožňovalo Galeovi jeho úkol.

"Vstrčte pod to nůž a vytrhněte to!" křičel chraptivě Laddy.

Gale vsunul dlouhou čepel mezi zabodnuté trny, a mocným šubnutím vytrhl choyu.

Bylo slyšet množství výstřelů z jiné strany a hned nato ocelové kulky narazily na lávu kolem Galea. Jeho první myšlenkou, když slyšel bzučet a hvízdát projektily ve vzduchu, bylo, že výstřely pocházejí shora. Zvedl oči a spatřil několik bílých a tmavých klubíček na vyvýšenině lávy. Dříve tam nebyly. Pak spatřil malé, bledé, vyskakující ohnivé jazyky. Jak se spustil dolů, slyšel zřetelně, jak kulka zasáhla Laddyho. V téže okamžiku se mu zdálo, že Thorne vykřikl, a slyšel, jak se Lashovy boty rychle škrábou stranou.

Laddy padl, drže stále svou pušku. Gale jej zatáhl do úkrytu svého postavení a obával se na něj podívat. Zvedl těžkou zbraň. Jakousi zuřivou silou uchopil ručnici s chladným a smrtícím úmyslem mířil a vystřelil. První greaser se přitiskl k zemi, pustil karabinu, která s rachotem padala dolů, a pak zalezl za okraj. Druhý a třetí zapadli rychle zpět. Čtvrtý přepadl přes okraj lávy. Tmavá paže po něm sáhla, zachytila jej za botu a snažila se vytáhnout ho nahoru. Bylo to marné.

Bandita rozhodil prudce rukama, sklouzl po příkrém svahu, převalil se přes okraj a padal dolů mimo dohled.

Gale pozoroval obrys vyvýšeniny proti obloze. Nic se nepohnulo. Když jej přešla zuřivost, Gale se bál ohlédnout po svých družích a chladné mrazení mu opět sevřelo prsa.

"Jistě - jsem prokletě rád, že ti greaserové nemají kulky s měkkým nosem," protahoval klidný hlas slova.

Gale se bleskurychle obrátil.

"Laddy! Myslil jsem již, že je po vás," zvolal Gale a hlas se mu zlomil.

"Kulky moc nedbám. Ale ta choya mi vzala odvahu, na to můžete vzít jed, Dicku, ta díra je hezky vysoko, že?"

Kabát měl u krku rozhalen a na pravém rameni pod klíční kostí byla malá díra, která právě počínala krváčet.

"Ano, je to vysoko, Laddy," odpověděl Gale radostně. "Proletěla docela čistě!"

Roztrhl kapesník na dva díly, sbalil je, přitiskl je na rány a převázal Laddyho šátkem.

"Jistě je to šprýmovné, když koule proletí člověkem a neublíží mu," řekl Laddy. "Ucítil jsem zavanutí větru, pak klepnutí do prsou a svalil jsem se. Inu, tak je to s malým kalibrem s ocelovými kulkami. Kdybych se takhle byl seznámil s typem 0.405!"

"Laddy - bojím se, že je po Thorneovi," šeptal Gale. "Leží támhle v té puklině. Vůbec se nehýbe."

"Rozmýšlel jsem se, mám-li vám to říct. Dicku, byl asi těžce zraněn, víte, padl tak chabě a zvadle."

"Lady, možná není mrtev," odpověděl Gale. Zavolal nahlas na svého přítele. Nedostal ovšem žádnou odpověď.

Laddy se zvedl, pohlédl bystře na vyvýšeninu a přeběhl rychle vzdálenost. Bylo asi dvanáct kroků k puklině v lávě, do

níž Thorne padl po hlavě. Laddy se sehnul a poklekl, takže Gale viděl jen jeho hlavu. Pak se zdvihl, drže oběma rukama kavaléristu, táhl jej do krytého koutka, který jedině poskytoval ochranu. Sotva se tam ocitl, praskla karabina a kule udeřila do křemenné lávy s hvízdodem a pak odletěla do vzduchu.

Thorne byl buď mrtev, nebo v bezvědomí a Gale se staženým hrdlem a se stísňeným srdcem pomýšlel na to první. Ne tak Laddy, který zkoumal krvavou ránu na Thorneově skrání a pak mu prohlížel prsa.

"Je živ a není těžce raněn. Zasáhla ho jen odražená kulka. Povídám vám, že není moc raněn. Ohmatal jsem mu lebku prstem. Nemá v ní díru. Omyjete ho a obvažte ... Dicku, podívejte se na Thornea, a já zatím..."

Jeho větu ukončil prudký výstřel a on se pak zasmál poněkud nepříjemným smíchem.

"Jistě, greasere, tohle je kulka pro tebe. Dovoluji si věřit, že dovedeš ocenit mou zbraň, ježto neděláš žádný rámus."

Gale shledal, že Thorneova rána nemusí být osudná, ačkoli byla dost vážná. Gale ji omyl a obvázal a položil kavaléristu ke svahu, s hlavou do výše, aby zmenšil možnost krváčení.

Když se Gale vztyčil, Laddy něco bručel a položil ručnici vlevo. V dále se pohybovala po svahu nějaká postava. Laddy si upravil winchestrovku a počal střílet. Těžká ručnice povyskočila po každé ráně a její odraz trhl vždycky Laddyho ramenem. Gale viděl, jak kulky dopadají na lávu za utíka-jícím Mexičanem, vedle něho a před ním, vyražejíce z ní obláčky prachu. Při šesté ráně se skutálel mimo dohled, buď zasažen, nebo zahnán do úkrytu.

"Poslechněte! Jim a Yaqui mají tam dole živo. Odplížím se tam. Zůstaňte zde a hleďte jedním okem tam nahoru a druhým za mnou." Laddy přešel přes jámu, slezl do hluboké pukliny, do níž padl Thorne, a pak šel sehnoutě. Za chvíli zmizel.

Gale, jemuž vysoký břeh již nepůsobil velké starosti, obracel svou pozornost většinou k místu, k němuž mířil Laddy. Střílení tam bylo nepravděelné a lehké rány karabin počtem převyšovaly ostré rány ručnic v poměru pěti ku jedné. Gale si povšiml, že již po jistou dobu neslyšel výstřely z Lashovy automatické zbraně, které bylo snadné rozeznat. Pak nastala dlouhá přestávka. Náhle roztrhla ticho rána - prask - prask - prask. Galeovi se zdálo, že slyší výkřiky. Pak se ozvalo několik pleskavých výstřelů ještě dál dole na cestě. Galea se zmocňovala obava, že by snad Rojas a někteří z jeho bandy mohli jít přímo ke studni. Z toho útluku by bylo nesnadno vypudit i jen docela málo lidí.

V bitvě nastala opět přestávka. Gale se odvážil vstát a ukryt za choyami přehlédl kukátkem tři čtvrtiny lávového kruhu. V dálce spatřil koně, ale žádné jezdce. Pod ním na svahu podél okraje kráteru a cesty byla láva. Gale nabýval opět nadějí. Zdálo se, že den mu bude příznivý. Po chvíli Thorne nabyl částečně vědomí a obrátil na sebe Galeovu pozornost. Kavalérista se několikrát pohnul a sténal žádal o vodu a pak volal Mercedes. Gale ho silou držel a po chvíli se Thorne opět uklidnil.

Galea se zmocnila nálada zlé předtuchy a nadcháze-jícího neštěstí. Bránil se tomuto pocitu, jako by to byl hmotný nepřítel.

Náhle jej drsný, protáhlý křik zvedl na nohy. V dálce, kde se okraje kráteru svíraly v hlubokou trhlinu, spatřil pohybu-jící se postavy. Byly tři. Dvě hbitě běžely přes most z lávy.

Třetí kulhala daleko za nimi. Byl to Laddy. Zdálo se, že je vážně raněn. Opíral se o těžkou ručnici, ale nemohl ji jaksi unést. Výkřiky pocházely od něho. Volal na Yaquiho.

Galeovo srdce se na okamžik zastavilo. Teď tedy nad-cházela katastrofa! Stěží se odvážil přehlédnout trhlinu kukátkem. Obě utíkající postavy se zastavily - obrátily se a střílely na Laddyho. Gale poznal předního muže - malého, silného, křiklavě nastrojeného - Rojas. Paže bandity byla napřažená. Vyskočily obláčky bílého kouře a zazněly výstřely. Když Laddy padl, Rojas odhodil svou pistolí a s di-vokým výkřikem se hnul přes lávu. Jeho druh ho následoval.

Nával vášně, zprvu horký jako oheň, potom studený jako led proběhl Galem, když spatřil, že Rojas míří po cestě k úkrytu Mercedes. Malý bandita jako by měl v nohou jistotu horské ovce. Druhý Mexičan nebyl tak jistý ani rychlý.

Vracel se. Gale slyšel prudké zašteknutí výstřelu. Laddy klečel. Vystřelil opět a opět. Vracející se bandita jako by byl narazil na nějakou neviditelnou překážku, pak padl mrtvě, bez ži-vota. Rojas běžel kupředu nedbaje obláčků prachu vyskakujících ze země kolem něho. Yaqui, vysoko nad Laddym, střílel také po banditovi. Pak byly obě ručnice vystřeleny. Rojas se obrátil u vysokého výstupu u cesty. Zamával vyzývavě rukou a jeho jásavý výkřik zaletěl slabě až ke Galeovým uším. Bylo něm cosi odhodlaného, chlub-ného. Potom stoupal dále po cestě.

Laddy pustil pušku, povstal jen s pistolí v ruce a klopýtal k mostu z lávy. Nežli jej přešel, Yaqui uháněl dolů po svahu a jedním nádherným skokem přiskočil trhlinu. Běžel přes cestu a zmizel nahoře v lávě. Rojas neviděl ten náhlý, prudký Indiánův tah.

Gale trpce cítil, že jim nemůže pomoci. Mohl se jen dívat. Vzpomínal s obavami, kam se poděl Lash. Ve chvíli, až Rojas vystoupí ven z trhlín a výstupků lávy, bude možné za-sáhnout jej dálku. Jeho postup byl teď pomalý. Ale mířil přímo k úkrytu Mercedes. Co jej tam vedlo - orlí oko, nenávisť či pud? Proč šel stále vpřed, když věděl, že po této cestě není pro něho návrat? Laddy postupoval pomalu, těžce, klopýtavě; ale byl nesmířitelný. Jenom smrt jej mohla teď zastavit. Rojas to asi věděl. Gale chvílemi zahlédl tem-nou postavu Yaquiho, plížícího se podle vyššího okraje kráteru.

Laddy klopýtal po cestě, chvílemi lezl po čtyřech. Yaqui se rychle blížil; zdálo se, že má křídla, skákal z útesu na útes; jistota jeho nohou byla obdivuhodná.

Po celou tu nekonečnou dobu čekání Gale přemítal, co má Rojas v úmyslu. Neměl teď již zbraň. Smrt byla za ním, pod ním, před ním, a ačkoli o tom třeba nevěděl, i nad ním. Nezaklopýtl - neudělal jediný chybný krok po úzké, křemenité cestě. Když dospěl k nižšímu konci ploché skaliny, Galeova palčivá nejistota se změnila v jistotu. Rojas viděl Mercedes. Bylo to neuvěřitelné, ale Gale tomu věřil. Poklekl na jedno koleno počal střílet, až vystřelil všechny náboje v ručnici. Obláčky prachu Rojas nepřiměly, aby se ohlédl.

Když Gale počal znovu nabíjet, byl vyděšen tichým Thorneovým stenem. Kavalérista zatím nabyl vědomí. Pozvedl se napolo a ukazoval třesoucí se rukou k protější skále. Jeho rozšířené oči byly pevně upřeny na Rojas. Chtěl něco promluvit, ale jazyk mu vypovídal službu.

Gale se ztuhle otočil, upíral svou poslední slabou nadějí na to, že Mercedes se bude sama bránit. Měla pistolí.

Nepochyboval o tom, že jí užije.

Rojas vstoupil na plošinu. Zastavil se. Sehnul se. Bylo to počínání pardála. Bylo zřejmé, že vidí Mercedes v jeskyni. Pak zazněly slabé výstřely, odrážející se ozvěnou. Rojas padl. Ale právě když chtěl Gale vykřiknout ve ztřeštěné ra-dosti, bandita vyskočil. Pohyboval se příliš rychle, příliš mrštně, než aby byl raněn těžce. Štíhlá, temná postava vy-běhla z jeskyně. Mercedes! Opřela se o stěnu. Gale spatřil bílý obláček - uslyšel výstřel. Ale bandita k ní skočil. Mercedes běžela, ne aby mu unikla, nýbrž přímo k propasti. Její úmysl byl zřejmý. Ale Rojas jí zaskočil cestu, právě když se blížila k okraji. Pak zazněl přes kráter pronikavý výkřik. Výkřik zoufalství.

Gale zavřel oči. Nemohl se již na to déle dívat.

Thorne opakoval výkřik dívky. Gale se ohlédl právě včas, že mohl vyskočit a zachytit kavaléristu, když vrávoral k příkrému svahu. A tam, když jej Gale táhl zpět, oba upadli. Gale sice zachránil svého přítele, ale padl mezi kaktusy. Vytáhl ruce plné lesklých trnů.

"Proboha, Gale, střelte! Střelte! Zabijte ji! Což nevidíte, že Rojas..."

Thorne omdlel. Gale stál na okamžik omámen, se zdvi-ženými rukama a ohlédl se od Thornea přes kráter. Rojas neusmrtil Mercedes. Zápasil s ní. Mercedes bojovala di-voce, jako vlčice chycená do pasti. Trhala a škubala sebou. Rojasův úmysl byl zřejmý.

Gale stiskl spoušť. Kule vyrazila oblak rudého prachu těsně u zápasící dvojice. Gale vystřelil opět doufal, že za-sáhne Rojase. Kule dopadla moc vysoko. Potřetí, počtvrté, popáté štěkla remingtonka - marně! Ručnice vypadla z Galeových rozbořaných rukou.

Jak zřejmý byl úmysl toho padoucha! Gale se snažil zavřít oči, ale nedokázal to. Přál si šíleně, aby oslepl - aby omdlel jako Thorne.

Mercedes slábla, zdálo se, že podléhá.

Náhle tmavá postava doslova spadla po stěně za plošinou, kde Rojas zápasil s dívkou. Dopadla tvrdě, ale hned se zase vzpřímila.

"Yaqui!" vykřikl Gale a zamával svými krvácejícími rukama, až mu krev postříkala obličej. Pak zmlkl. Nemohl mluvit. Indián se nahnul nad Rojasem a mrštil jím ke stěně. Mercedes klesla a ležela bez hnutí. Když Rojas vstal, stál Indián mezi ním a jediným východem z plošiny. Rojas couval zpátky po zužující se cestičce na skalní stěně. Couval vyděšeně pomalu zpět.

Teprve v té chvíli Gale zpozoroval bílý odlesk nože v ruce Yaquiho. Rojas se obrátil a dal se na útěk. Zahnul kolem rohu stěny, kde byla chůze již na pováženou. Yaqui jej pomalu následoval. Jeho postava byla tmavá a děsivá. Rojas postupoval stále podle stěny. Držel se teď těsně u ní, snad doufal, že obejde stěnu nebo že někde přeleze. Vylezl tak daleko, kam až bylo možné, a tam se zachytil; měl pod sebou propast.

Yaqui se blížil jako pomalý tmavý stín zkázy. Byl opět jen divoch a byl to pro něho asi slavný okamžik. Gale po-zoroval, že vzhledl vzhůru k mocným oblým stěnám kráteru, a pak pohleděl dolů do hlubiny.

Gale zaslechl divoký, zvláštní výkřik Yaquiho.

Potom Indián přistoupil až k Rojasovi a sehnul se nad ním. Jak pomalé byly jeho pohyby. Což to Yaqui nikdy neukončí? Zakvílení doletělo přes kráter ke Galeovým uším.

Rojas, padl dolů. Bílá choya jej zachytila na svých ocelových bodácích. Jak dlouho tam seděl ohromený Gale a pozoroval Rojase zmltajícího se a svíjejícího se v křečovitém šílenství! Zdálo se, že bandita touží po otálející smrti. Když se vyprostil, zřítíl se dolů do purpurové hlubiny kráteru.

XIII.

## ZMĚNY VE FORLORN RIVERU

Prvního března přibýlo do Casity spolkové vojsko a usa-dilo se tam. Po krátké, rozhodné potyčce byli povstalci rozprášeni v malé hloučky a zahnáni na východ podle hranice k Nogales.

Bylo však osudem Forlorn Riveru, že se bývalý ospalý život neměl již navrátit. Beldingovy předpovědi se vyplnily. Onen roztroušený příliv lidí hledajících domov byl jen předchůdcem skutečné záplavy Oltářního údolí. Uprchlíci z Mexika a z Casity rozšířili zprávy, že ve Forlorn Riveru je hojnost vody, dříví, trávy i pozemků; a jakoby kouzlem vy-rostly bílé stany a červené domy z vepřovic a svítily na slunci.

Belding byl šťasten, jak již dlouho ne. Věřil, že zlé časy Forlorn Riveru spolu s netečností a nedostatkem podnikavosti patří již úplné minulosti. Najal dva spolehlivé Mexičany, aby jezdili podél hranic, a sám rozhodl, že se věnuje hospodářství a svým zavodňovacím a hornickým plánům. Každé ráno očekával zprávy, které by mu zvěsto-valy, že Yaqui dovedl svou družinu bezpečně přes poušť.

Belding byl člověk prostoduchý, spíše se věnující práci než přemýšlení. Jeho manželka byla pro něj stále tajem-stvím. Nell mu byla stále slunečním světlem, ale jako sluncem ovládaná poušť podléhala i ona náhlým změnám, zvláštním, bouřlivým, svévolným. Beldingovi stačilo, že jeho žena je v šťastnější náladě a viděl, jak Nell snivě otáčí prstenem na prsteníku levé ruky a pohlíží stále k západu. Belding byl ve své náklonnosti srdečný, ale nedával ji okázale najevo. Byl-li v jeho povaze jakýsi viditelný cit, nacházel průchodu ve vzpomínkách na Blanka Diabla; toužil po tom, opět jej uvidět. Často ustával v práci, pohlížel přes poušť k západu. Vzpomněl-li na své hlídače, na Thornea a Mercedes, vzpomněl také vždy na svého koně. Vzpomínal, zda Blanko Diablo právě běží, kráčí nebo odpočívá; podařilo-li se Yaquimu nalézt vodu a trávu.

V březnu se počínaly dny oteplovat. Od hlídačů nedošly vůbec zprávy.

Mezi mnohými novými změnami, které se udaly ve Forlorn Riveru, bylo také zřízení poštovního úřadu a vystavění pivnice. Belding se přičinil ze všech sil o zřízení pošty, ale nelíbila se mu myšlenka zřízení salónu pro Forlorn River.

Bylo to však nevyhnutelné zlo. Belding se až dosud stavěl proti zřízení závodu pro destilaci nápoje z kaktusů ve své malé pohraniční osadě. Do Forlorn Riveru přišlo mnoho Američanů - horníků, kovbojů, prospektorů, psanců a jiných lidí podezřelého rázu; a pro tyto lidi se salón, který byl zároveň hostincem, stal hlavním stanovištěm. Belding spolu s Carterem a jinými původními usedlíky uznával pro Forlorn River potřebu šerifa.

Jednou ráno na začátku Belding cestou z domu k ohradám spatřil Nell jedoucí na Blanko Josém rychlostí, která ho překvapila. Nedala se ani oklikou, aby zajela k bráně, nýbrž přeskočila s Josém čtyři stopy vysoký drátěný plot a vjela hlučně do dvora.

"Nell jistě zase něco posedlo," řekl si Belding. "Měla tu již dávno být."

Blanco José byl jako ostatní bělouši velký a těžký a jeho kopyta hřměla jako hrom. Nell jej zadržela sklouzla lehce dolů. Beldingovi stačilo jediné mrknutí okem, aby poznal, že je dopálena.

"Nell, copak se stalo?" tázal se.

"To vám neřeknu," odpověděla a vedla Josého k ohradě.

Belding šel pomalu za ní. Červen z jejích tváří zmizela a on užasl, když spatřil, že se jí v očích třpytí slzy. Bylo nanejvýš jisté, že Nell nebyla tentokrát "posedlá". Sňal Josému sedlo a pověsil je v kolně. Když se vrátil k ohradě, Nell měla hlavu opřenou o kůl a plakala. Objal ji svou silnou paží a čekal.

"Taťko, nechci, abyste si o mne myslel, že jsem - dítě," řekla. "Byla jsem potupena."

"Věděl jsem, že se stalo něco neobvyklého. Myslím, že by bylo lépe, kdybys mi to řekla."

"Taťko, řeknu vám to, slíbíte-li mi, že to neřeknete matce, že tam nepůjdete s pistolí a že to nikdy nepovíte Dickovi."

Belding mlčel. Nerad hned něco sliboval.

"Dobrá, slibuji, že to neřeknu matce," řekl potom "a pro-tože tu stojíš živá a zdravá, myslím, že tam nepůjdu s pis-tolí, až je to, kdo chce. Ale neslíbím, že zatajím Dickovi něco, co by třeba měl vědět."

"Taťko, co by udělal Dick, kdyby - kdyby tu byl a já mu řekla, že - že jsem byla těžce uražena?"

"Myslím, že to záleží na okolnostech. Víš, že Dick dělá většinou to, co si přeješ. Ale nezadržíš ho - nikdo ho nezadrží - má-li důvod, aby jako muž něco vykonal. Vzpomeň si, co udělal s Rojaselem ... Nell, pověz mi, co se stalo."

"Jednou," začala, "jsem šla domů a před pivnicí byl zástup lidí. Bylo tam několik mladíků a nebyli-li opilí, byli jistě aspoň hrubí. Nikdy jsem je předtím neviděla, ale mys-lím, že byli z té hornické společnosti, která byla zahánána ze Sonory povstalci. Avšak tito mladíci byli Američané.

Rozestavěli se přes chodník a smáli se na mne. Musila jsem se vyhnout do ulice. Jeden z nich, nejzdvořilejší, šel za mnou. Byl to velký člověk, s červeným obličejem, vy-poulenýma očima a drzým pohledem. Šel vedle mne a počal na mne mluvit. Dala jsem se na útěk. A jak jsem běžela, slyšela jsem, že jeho druhové se mi posmívají.

A dnes, jsem se setkala s týmiž lidmi. Měli měřičské nástroje a něco vyměřovali. Vzpomněla jsem na Dicka, jak si vždycky prával, aby měl nástroje pro vyměření svého zavodňovacího plánu, a byla jsem velmi překvapena, že tito cizinci tam vyměřují - a to právě na Laddyho pozemcích. Zastavila jsem a ptala se těch inženýrů, co tam dělají. Jejich vůdce, drzý člověk, který tehdy šel za mnou, byl velmi potěšen, že jsem je oslovila. Naparoval se - počínal si příliš přátelsky, tak si nikdy nepředstavuji džentlmena. Řekl, že jej těší, že mi může oznámit svůj úmysl zavodnit celé Oltářní údolí. Taťko, to mne dohrálo. To byl Dickův plán, jeho objev a ti měřiči byli na Laddyho pozemku.

Řekla jsem mu tedy, že se nalézá na soukromém pozemku a že učiní lépe, uklidí-li se odtud. Zdálo se, že úžasem zapomněl na své zamilované spády. Byla pro něj novinka, že půda v okolí byla již zabrána.

Řekl cosi, že tu nikde nejsou známky, že by půda byla již zabrána, a pak se náhle o této věci úplně přestal bavit. Počal opět dělat zamilovaného. Uchopila jsem Josea za uzdu, než jsem mohla vydechnout, řekl mi, že jsem broskvička, že se jmenuje Chase, a že mu patří zlaté doly v Mexiku. Řekl toho ještě víc, ale když mi řekl miláčku, popadl mne vztek.

Trhla jsem uzdou a řekla jsem mu, aby pustil. On však nepustil a koulel na mne ty své oči. Patrně si myslel, že je neodolatelný. Byl si jist svým úspěchem. Nuže, taťko, sty-dím se teď za to, že mne popadla zuřivost. Uhodila jsem ho bičíkem přes tvář. José vyskočil a povalil pana Chasea do písku.

"Nell, potrestala jsi dostatečně toho chlapíka. Ale takové věci se mi nelíbí. Nejsou to způsoby západu. Myslím, že příště nebude již tak prudký. Kdo byl zasažen Blankem Josém, bude si to dlouho pamatovat. Kdyby to býval Blanco Diablo, strojili bychom panu Chaseovi pohřeb."

"Díky Bohu, že to nebyl on! Lituji toho teď, taťko! Možná, že se tomu člověku něco stalo. Ale co jsem mohla dělat? Zapomeňme na to a já budu podruhé opatrnější, až pojedu ven Forlorn Riveru?"

"Nevím, Nell," odpověděl Belding zamyšleně. Dělá mi to starosti. Vyhlíží to hezky pro Forlorn River, ale špatně pro Dickovy plány zavodnění údolí. Pane na nebi, to bych nerad viděl, aby někdo v té věci Dicka předešel!"

"Ne, ne, nepřenecháme Dickova práva nikomu." prohlásila Nell.

"Kde jsem byl, že o těch měřičích nic nevím?" bručel Belding.

Belding se přesvědčil, že byl skutečně posledním ze všech důležitějších lidí ve Forlorn Riveru, který se dozvěděl o příchodu Bena Chasea a syna, majitelů dolů a pod-nikatelů v Sonoře. Byli s množstvím horníků obléháni povstalci, a konečně zahánáni ze svého majetku. Jejich majetek nebyl zničen, ale držen jako výkupné. Chaseové zatím, do rozhodnutí věci, sebrali, co mohli, a uchýlili se za hra-nice. Ben Chas potřeboval jen jediný den, aby poznal možnosti Oltářního údolí, a za tři dny se již jeho lidé pustili do práce.

Druhý den si Belding vyšel do údolí, aby vše sám viděl. Mexičané s chvatem stavěli domy z vepřovic na Laddyho sto šedesáti akrech, na pozemcích Dicka Galea, Jim a Lashe a Thornea. Někteří lidé vyměřovali dno údolí a řeky. To Beldingovi stačilo. Vrátil se domů a vydal se pak do ležení oněch vetřelců.

Celé okolí Forlorn Riveru připomínalo Beldingovi rychlý růst nově objevených zlatokopeckých táborů. Stany stály všude; hrubé domky z prken rostly jako houby po dešti. To vše bylo pro Beldinga nové a překvapující; hledět práce a nestarát se o poslouchání vesnických klepů. Když zamířil k sídlu Chaseovy důlní společnosti, zmocňovala se ho

pos-tupně zlost.

Přistoupil k velkému stanu; před ním byla napjata střecha z plachtoviny a pod ní sedělo několik" mužů bez kabátu. Pokušovali a mluvili spolu.

"Jmenuju se Belding. Rád bych mluvil s panem Chasem" řekl drsně.

Jakkoli pomalu chápal a byl zaujat plně svými city, zpo-zoroval zřejmě, že jeho příchod muže polekal. Jeden z nich, drsný člověk s ostrými rysy v tváři, úskočnými očima a bílými vlasy, vstal a podával mu ruku.

"Já jsem Chase senior," řekl. "Můj syn Radford Chase je tu někde také. Vy jste Belding, pohraniční inspektor, že? Chtěl jsem vás již navštívit."

"Ano, já jsem inspektor," odpověděl Belding, jako by neviděl podávanou ruku, "a rád bych věděl, co to znamená, že si osvojujete díly vykolíkované půdy, která patří mým hlídačům?"

"Díly půdy?" opakoval pomalu Chase. "My jsme se ujali jen nezabrané půdy."

"To je lež. Viděli jste přece kůly."

"Inu, pane Beldingu, pokud jde o to, myslím, že moji lidé tam viděli nějakou okolkovanou půdu. Ale my uznáváme jenom právoplatně zabranou půdu. Myslí-li si vaši hlídači, že uvedli půdu ve svůj majetek pouhým zaražením několika kůlů do země, pak se velice mylí. Právoplatný usedlík musí vystavět dům a po určitou dobu na svém pozemku bydlet, jak stanoví zákon, a pak teprve se stává půda jeho ma-jetkem."

Tento důvod byl nevyvratitelný a Belding to věděl.

"Jak stanoví zákon!" zvolal Belding. "Pak musíte doznat, že jste se neprávem zmocnil našeho majetku."

"Pane Beldingu, já jsem prostý člověk a hledím si svého. Přišel jsem sem. Vidím, že tu jsou pozemky, které nepatří nikomu. Zarazil jsem kůly, vymezil obsazení, začal stavět. Zdá se mi, že vaši hlídači zapomněli na jistá opatření. To je pro ně nešťastná okolnost. Jsem odhodlán držet svůj díl a hájit všechny usedlíky, kteří pro mne pracují. Nelíbí-li se vám to, můžete svou věc přednést v Tucsonu. Zákon je na mé straně."

"Zákon? Hledíte, na těchto jihozápadních hranicích neznáme jiný zákon kromě slova muže a pistole."

"Pak shledáte, že zákony Spojených Států sem přišly spolu s Benem Chasem" odpověděl Chase lusknuv prsty. Byl stále ještě mírný, přímý, ale jeho maska spadla.

"Vy nejste ze západu?" tázal se Belding.

"Ne, jsem z Illinois."

"Myslí jsem si hned, že vás nevychoval západ. Znáám lidi vašeho druhu. Mohl jste na texaských hranicích vydržet dlouho; ale nevím, jak to dopadne s vámi zde. Vy jste z těch nenasytů, pokud jde o půdu i vodu, kteří se začínají rozlézat po západě. Pane Chase, západu by se dařilo lépe a trval by déle, kdyby lidé jako vy odtud byli vyhnáni."

"Vy mne odtud nevyženete."

"To není tak jisté. Počkejte, až se vrátí moji hlídači. Ne-myslím, že by bylo možno obžalovat vás proto, že jste ukradl myšlenku a plán jiného, ale tyto čtyři díly jste jistě ukradl. Možná, že by stál zákon při vás. Ale u nás hraničářů platí duch, nikoli litera zákona."

"Hledíte, Beldingu, myslím, že na věc nepohlížíte správně. Chci toto údolí přivést k rozkvětu. Učiníte lépe, půjdete-li se mnou. Chci vám učinit návrh."

"Nemám s vámi co jednat."

Belding vyšel prudce z ležení a odebral se domů. Nell jej potkala a chtěla se ho patrně vyptávat, ale jediný pohled na jeho obličej potvrdil její obavy. Obrátila se mlčky. Belding poznal, že je bezmocný vůči Chaseovi, a nesl těžce zkázu Dickových i vlastních nadějí.

XIV.

ZTRACENÝ SYN

Čas míjel. Obyvatelstva Forlorn Riveru rychle přibývalo. Belding, který byl dříve hlavou obce, shledal, že pozbyl důležitosti. I kdyby si to přál, neměl hlas ve volbě poštmistra, šerifa a několika úředníků. Chaseové rozdělili své práce mezi Forlorn River a mexické zlaté doly, které jim byty vráceny. Cesty pouští mezi těmito dvěma místy pod-nikali automobilem.

Belding nebyl již tak čilý, jako býval. Ztratil citlivost, za-stal stále méně práce. Jeho zlost proti uchvatitelům se zvyšovala tou mírou, jak si uvědomoval svou bezmocnost proti takovým lidem. Byli to podnikatelé, lidé s obchodními zájmy a mocnými vlivy v jihozápadě. Čím více vykonali pro Forlorn River, tím měl on jaksi méně důvodů ke stížnosti.

Po celý den slýchal těžké, dunivé rány a spousty kamení sypajícího se ze skal nahoře v údolí. To Chaseovi lidé vy-hazovali dynamitem skály v úzkém kaňonu. Stavěli hráz právě tam, jak to zamýšlel Gale. Když bylo lámání skal skončeno, Belding pocítil úlevu. Nakonec se smířil s osu-dem. Ale nemohl snést Galeovu ztrátu.

Mimoto měl Belding jiné strasti a starosti. Duben nadešel a o hlídačích stále nepřišly žádné zprávy. Z Casity došly neurčité zprávy o lupičích v obvodu Sonoyty. Když přijeli mexičtí hlídači, jeden z nich oznámil, že se setkal v oáze s prospektory. Přišli právě od Ďábelské cesty, mluvili o hrozném horku a suchu tam panujícím, ale nepozorovali ani stopu po Yaquiho družině.

To vysvětluje vše," prohlásil Belding. "Yaqui se vůbec nepustil do Sonoyty. Zabočil k Ďáblově cestě a mám strach, že hlídači, Mercedes, Thorne i koně zabloudili v poušti."

Musel to oznámit Nell, což byla těžká zkouška.

Paní Beldingova jej poslouchala a dlouho mlčela držíc poděšenou Nell v náruči. Potom však vyvracela jeho přesvědčení s klidnou silou, tak charakteristickou pro její usuzování.

"Pak tedy Rojas dohonil hlídače u Papagorské studně nebo u Tanků," soudil Belding.

"Víte dobře, že jen zázrakem by mohl Rojas nebo někdo jiný dohonit ty bělouše. Kde je vaše důvěra? Yaqui jel na Diablovi. Dick jel na Solovi. A pak jsou tam i ostatní koně. Nikdo je nemohl dohonit ani chytit. Zázraky se nedějí."

"Dobrá, matko," řekl Belding. Dovedla ho vždy potěšit a teď se chytil i stébka. "Nejsem teď nějak ve své kůži, rozumíte? Řekněte nám, co o tom myslíte? Říkáte vždycky, že cítíte věci, i když o nich nic nevíte."

"Mohu říct o málo víc, než jste řekl vy sám onoho večera, když odjížděli. Řekl jste Laddymu, aby důvěřoval Yaquimu, že on je darem nebes. Možná, že se pustil na jih do nějakého divokého údolí. Možná, že tam zavedl Rojas do pastí. Najde vodu a travu, kde by ji žádný Mexičan ani Američan nenašel."

"Ale, matko, odešli již před sedmi týdny. Sedm neděl na poušti!"

"A jak tam žijí Yaquiové?" tázala se.

Belding na to nedovedl odpovědět, ale naděje v něm ožila. Důvěřoval své ženě.

"Před lety, kdy jsem hledala svého otce, dověděla jsem se všelicos o onom kraji," pravila paní Beldingová. "Nikdy nemůžete říct, jak dlouho může člověk žít na poušti. Nej-horší, nejhroznější a nejnepřístupnější místa mívají často své skryté oázy. Můj otec byl ve svých pozdějších letech prospektorem. To mi bylo vždy divné, neboť nedbal nikdy příliš o zlato a o peníze. Dověděla jsem se, že často odešel do pouště na celé týdny, ba na celé měsíce. Pak přišel čas, kdy se již nenavrátil. Bylo to léta před tím, než jsem přišla na jihozápadní hranice a slyšela o něm. Ani potom jsem se dlouho nevzdávala naděje, že se ještě vrátí. Teď vím, že zabloudil. Ale nemyslím si to o Yaquim a jeho družině. Yaqui uklouzl Rojasovi nebo ho zaskočil v nějaké pasti. To vyžadovalo třeba mnoho času a dlouhou cestu. Ten Indián je tak moudrý, že se nevydá nazpět teď po vyschlé cestě. Přemluví hlídače a bude čekat. Myslím, že to vše jistě vím, a proto budu statečná a trpělivá, milá Nell. Dick Gale se vrátí."

"Ach, matko!" zvolala Nell. "Nevzdám se naděje, pokud mám vás."

Nell, která dosud jen zamyšleně seděla a pohlížela k západu nebo podnikla divoké vyjíždky, oddala se nyní trpělivému čekání, smutnému sice, ale ne chmurnému. Pomáhala matce více než jindy; byla Beldingovou útěchou; zapojila se do věci rostoucí osady. Belding, který již takřka podléhal strastem, vzpomínal se tak, že byl opět na pohled bývalý Belding. Jedině on sám však věděl, že jeho humor je nucený a že pozvolný oheň zlosti, kterou cítil vůči Chaseovým, vzrůstá v plamen nenávisti.

Belding přesvědčoval sám sebe, že kdyby Ben Chase a jeho syn Radford byli velikými také jiným způsobem než schopností provádět velké podniky, byl by se s nimi ještě snesl. Avšak otec byl hrabivý, chamtivý, tvrdý, bezcitný; u syna se ještě k těmto vlastnostem pojila zpupná panovačnost, jakož i náklonnost k pití a ke kartám. Tito muži přinášeli rozvoj do údolí, to bylo jisté, a tlupa chudých Mexičanů a mnohých Američanů z toho měla prospěch; přesto Chaseové postupovali tak, že bylo zřejmé, že dbají jen o sebe.

Belding se vydal do Casity s několika svými plnokrevnými bělouši a odeslal je rančérům a pěstitelům koní v Texasu. Potom, když už byl u dráhy a měl právě kdy, vydal se do Tusconu. Zde se dověděl několik zajímavých podrobností o Chaseových. Měli ve městě kancelář a vlivné přátele v Capitolu. Byli to mocní lidé v rychle vzrůstajících financích západu. Měli účast v Jižní pacifické dráze a v blízké budoucnosti se měla stavět odbočka ze San Felipe do Forlorn Riveru. Tyto podrobnosti o finanční moci Chaseových byly bezvýznamné v porovnání s tím, co se dotýkalo přímo Beldinga. Jeho postavení bylo potají pod-rýváno. Byly vzbuzovány pochybnosti o jeho schopnostech vykonávat inspektora přistěhovalectví. Belding poznal, že to je jen začátek. Chaseové si umínili vypudit jej z Forlorn Riveru; ale postupovali pomalu, snad aby postupovali jistěji. Belding se vrátil domů přemožen zlostí. Ale ovládal se. Poprvé ve svém životě se něčeho bál. Měl na starosti ženu a Nell; a starý zákon západu odešel navždy.

"Taťko, je tu v kraji nový Rojas," poznamenala Nell po vyřízeném přivítání a obvyklých otázkách a odpovědích.

Beldingovo zvolání přerušil Nellin smích. Mluvila vážně, s jakýmsi zábavným pohrdáním.

"Pan Radford Chase!"

"Ale Nell, co..." vykřikl Belding.

"Chtěla jsem vás jen poškádlit."

"Hm! Hleď, děvenko, již pouhé jméno Chase působí, že vidím všechno červeně. Musíš-li mne škádlit, čiň tak jiným způsobem."

"Nell, pověz mi o tom raději, ať je to odbyto," řekla paní Beldingová klidně.

"Slíbil jste mi jednou, taťko, že nepůjdete tam dolů s pis-tolí, že ano?"

"Ano, to vím," odpověděl Belding.

"Slíbíte mi to zase?" tázala se vesele. Byla to opět Nell se šelmovskými očima, plnými šprýmů a čertovin.

"Ano," odpověděl Belding; a věděl, proč jeho hlas byl slabý.

"Nuže, kdybyste nebyl takový starý slepý dobrák, byl byste již dávno viděl, jak pan Radford Chase za mnou běhal. Z počátku to bylo jen nepříjemné, a nechtěla jsem vám přidělovat starost. Ale v posledních dvou týdnech, kdy jste byl pryč, bylo mi to víc než nepříjemné. Po tom dnu, co jsem udeřila pana Chasea bičíkem, vyhledával každou příležitost, aby se se mnou setkal. Potkávala jsem jej, ať jsem šla kamkoli. Posílal mi dopisy tak často, až mne omr-zelo vracet mu je. Když jste odjel, nebyl snad ani smlejší, ale měl více příležitostí. Nemohla jsem být neustále doma. Bylo to opatřování věcí pro maminku, nemocní, moje nedělní škola a kdožví co ještě. Pan Chase na mne číhal, kdykoli jsem vyšla. Pracuje-li ještě, nevím věru, kdy to dělá, leda snad když spím. Chodil stále za mnou, až mi bylo méně nepříjemné nechat ho, aby se dosyta vymluvil. Vyznával mi lásku. Prosil mne, abych si ho vzala. Řekla jsem mu, že jsem zasnoubená. Řekl, že to není žádná překážka. Řekla jsem mu na to, že je blázen."

Když mne příště potkal, pravil, že mi musí věc vysvětlit. Vykládal mi, že jsem věrná muži, který, jak každý na hranicích ví, zabloudil v poušti. To - to mne zabolalo. Možná snad je to pravda. Někdy se mi zdá, že je to hrozná pravda. Od té doby jsem se raději držela doma, abych se té bolesti vyhnula."

Ale, taťko, něco takového jako dívka držící se těsně u matky a v domě pana Chasea nezastaví. Myslím, že se zbláznil. Aspoň je to vytrvalý blázen. Chtěla bych s ním mít soucit, protože mi přísahá, že mne miluje, a snad je to i pravda, ale jsem nervózní. Nemohu již ani spát. Bojím se v noci do svého pokoje. Odstěhovala jsem se k matce. On se tu stále

kolem potlouká. Drzoun! Nemá naprosto žádný smysl pro slušnost. Podplácí naše služebnictvo. Leze nám až do zahrady. Vymýšlí si nejsměšnější výmluvy. Trápí tím matku až k smrti. Připadám si jako ubohý králík, na kterého číhá pes u díry. A neodvažuji se vystrčit ani hlavu."

Beldingovi připadala tato věc jaksi šprýmovná, a tak se dal do smíchu. Nezasmál se tak již dlouhou dobu. Avšak zarazil se při pohledu na překvapení a úzkost Nellinu. Objal ji.

"Nevšímej si toho, milá holčičko! Jsem starý medvěd. Ale rozesmálo mne to. Myslím si, že pan Radford Chase je na tom skutečně zle ... Nell, je to zas ta stará písnička. Chlapci za tebou běhají. Máš hezkou tvářičku, Nell. Jak draho musí ženy jako ty a Mercedes platit za svou krásu! Byl bych zatra... mnohem raději ošklivý."

"Já bych také byla raději taková, jen - jen kdyby mne potom Dick měl také rád."

"To by neměl, na to můžeš vzít jed, jak říká Laddy ...

Nuže, jak teď dopadnu toho ztřeštěného Romea někde u domu, já mu ... já mu ..."

"Taťko, slíbil jste mi něco."

"Čert to vzal, Nell! Slíbil jsem jen, že na něj nepůjdu s pistolí. Nic jiného. Já toho chlapa odtud jen vystrčím, rozumíš, pěkně polehoučku. To ostatní ponechám na Dicku Galeovi!"

"Ach, taťko!" zvolala Nell a přitiskla se k němu vážně, polekaně, a přece ještě nějak jinak.

Poslyš, Nell. Dosud bylo obvykle po tvém. Matka dělá, co ti na očích vidí, a mne si otáčíš kolem malíčku. Ale s Dickem ti to tak nepůjde. Máš něžné srdce; neprohlédneš počinání toho psa Chasea. Ale až se Dick vrátí, připrav se, že se v ležení Chaseových strhne bouřka. On na to přijde.

A přál bych ti z plna srdce být při tom, až Dick zatočí s panem Radfordem, jako zatočil s Rojasem!"

Belding si dával dobrý pozor na mladého Chasea a za několik dní se dověděl, že syn i otec odjeli na jednu ze svých častých cest do Casa Grandes, v jehož okolí byly je-jich doly.

Duben rychle míjel a brzy ustoupil květnu. Jednoho rána byl Belding odvolán od jakési práce v zahradě hučením automobilu a pak zvoláním: "Halo!" Vyšel ven a spatřil tam vůz, který znal z Casity. Šofér mu byl poněkud povědomý, ale tři osoby uvnitř v šedých pláštích a závojích neznal vůbec. Nežli došel k silnici, poznal, že dvě z nich jsou ženy a třetí muž. V té chvíli vynořovaly se jejich obličeje ze za-prašených závojů. Belding spatřil staršího hubeného neznámého muže s bledou tváří; pak tmavookou ženu, jejíž vlas prokvétal bíle pod závojem; a dívku nádherné postavy, jejíž tvář mu ihned připomněla Dicka Galea.

"Bydlí zde pan Tom Belding, inspektor přistěhovalectví?" tázal se pán zdvořile.

"Já jsem Belding a už také vím, kdo jste," volal Belding v srdečném úžase a podával mu svou velkou ruku. "Vy jste tatínek Dicka Galea. Jsem rád, že vás poznávám."

"Děkuji vám. Ano, jsem Dickův otec a zde, pane Beldingu - Dickova matka a jeho sestra Elsie."

Belding tiskl ruce dámám, které zjevně jevily jakýsi nepokoj.

"Pane Beldingu, vydal jsem se na západ, abych vyhledal svého ztraceného syna," řekl pan Gale. "Dopisy jeho sestry zůstávaly bez odpovědi. Neslyšeli jsme o něm již celé měsíce. Je dosud u vás?"

"Inu, teď právě ne, je mi velice líto," počal Belding, a jeho pomalá mysl horečně pracovala. "Dick je právě teď pryč a trvá do již dost dlouho. Očekávám ho zpět každým dnem ... Nepůjdete dále? Jste celí zaprášení, zničení horkem a unavení. Rozumí se. Že se u nás zdržíte. Máme dost velký dům. Musíte tu zůstat, než se Dick vrátí. Nu, myslím, že to nebude dlouho trvat Horlivě vedl Galeovy do obývacího pokoje a představil je svým srdečným způsobem užaslé paní Beldingové a Nell. Na několik okamžiků byla jeho žena i dcera zaražena. Belding se nepamatoval, že by je pár návštěvníků kdy vyvedlo z rovnováhy.

Když byli Galeovi uvedeni do svých pokojů, paní Beldingová nabyla opět na okamžik ztracenou rovnováhu; ale Nell přiběhla zpět, divočejší než laň a rozčilená, což pro ni bylo nezvyklé,

"Ach, Dickova matka, jeho sestra!" šeptala. Belding si povšimnul vynechání otce v Nellině zvolání.

"Jeho matka!" pokračovala Nell. "Ach, já to věděla! Dic-kova rodina je hrdá, bohatá; Myslíla jsem, že omdlím, když se na mne podívala. Dick jí nenapsal, že je - že je se mnou zasnouben. Nosím jeho prsten. Byl to prsten jeho matky, jak mi řekl. Nesejmu jej - nemohu jej sejmout. A bojím se... Ale sestra - ach, ta, ta je příjemná a milá - ale také hrdá. Když se na mne podívala, cítila jsem teplo po celém těle. Byla bych ji tak ráda políbila. Vypadá jako Dick, když k nám poprvé přišel. Ale on se změnil. Oni ho sotva poznají ... A musela jsem hrozně vypadat, právě teď, když jsem měla vyhlížet co nejlépe!"

Nell celá bez dechu odběhla, aby se upravila. Belding zahlédl tvář své ženy, když odcházela, a zpozoroval na ní zvláštní smutný, úzkostlivý výraz. Pak tam zůstal Belding sedět sám, přemítal o stísněnosti své ženy a dcery. Nemohl to pochopit. Ženy podléhají tolik citu. Belding měl radost z toho, že má u sebe Dickovu rodinu; a pro tu chvíli žádná jiná myšlenky nekalila jeho mysl.

Po čase se Galeovi vrátili do světnice. Vyhlíželi zcela ji-nak bez šedých plášťů a závojů. Belding si povšiml jejich vybranosti a elegance. Pan Gale se zdál být vážný, starostmi přetížený, laskavý člověk, churavý na těle i na duchu. Poznával, že pan Gale je muž těšící se plné vážnosti. Před paní Galeovou Belding poněkud ztrácel odvahu, ale nedovedl říct, proč: Dívka byla právě taková, jako býval Dick.

Také jejich způsob řeči připomínal Beldingovi Dicka. Mluvíli o cestě na hranice, o ošklivé a rozbité Casitě, o horku, prachu a kaktusech po cestě. Po chvíli vstoupila Nell, teď klidná a půvabná v bílých šatech, s rudou růží na prsou. Belding na ni nebyl nikdy tak pyšný. Viděl, že chce udělat na Dickovu rodinu dobrý dojem, a počínal tušit, jaká muka to musí pro ni být. Belding soudil, že čím dříve budou Galeovi vědět, že Dick si má vzít Nell, tím lépe bude pro všechny, zvláště pak pro Nell. V rozmluvě, která se pak rozředla, hledal příležitost, aby mohl povědět tuto důleži-tou novinu, byl však nucen stále odpovídat na otázky o svém postavení na hranicích, o tom, jakým místem je Forlorn River, proč je tu tolik stanů atd., takže se k tomu ani ne-dostal.

"Je to zajímavé, velmi zajímavé," pravil pan Gale. "Musíte mi někdy vypravovat o západu. Je to pro mne nové. Jsem překvapen, užaslý ... Avšak, pane Beldingu, nejraději bych slyšel něco o svém synovi. Měl jsem o něj velké starosti, které mi na zdraví nepřidaly. Nebudu vám tajit, pane, že jsme měli spolu spor. Smál jsem se jeho hrozbám. Odešel z domova. A teď vidím, že jsem Richarda neznal. Plísnil jsem ho neprávem. Již po celý rok jsme nevěděli, co dělá, a teď již skoro půl roku jsme o něm vůbec neslyšeli. Bojím se jen, nejdou-li již pozdě. Neměl jsem ho dojit nechat k tomu, aby se potloukal po tomto divokém kraji tak dlouho. Ale doufám, ačkoli jsem tomu skoro nevěřil, že snad najde sám sebe. A teď se bojím, aby ..."

Pan Gale se odmlčel a bílá ruka, kterou významně pozvedl, se mu trochu třásla.

Belding nebyl tak nechápavý, jednalo-li se o muže. Viděl, jak se mají věci mezi Dickem Galeem a jeho otcem.

"Inu, pane Gale, je jisté, že většina mladíků z východu se tu zkazí," řekl bez obalu.

"O tom jsem slyšel," odpověděl pan Gale a stín rozhostil se na jeho ustarané tváři.

"Utrácení peníze, potom zpronevěřují dobytek a pak začnou pít kořalku."

"Ano," řekl pan Gale.

"Nakonec začnou hrát karty a přijdou o místo," pokračoval Belding.

"Začnou se potloukat po světě, až jsou z nich dokonalí tuláci, a jsou pak zničení nadobro. Ale povídám vám, Dick Gale se nijak nezkažil!"

Sotva Belding začal vypravovat příběhy Dicka Galea, hned poznával, že nikdy v životě neměl tak napjaté a po-zorné posluchače. Byli celí užaslí, a když vypravování skončilo, seděli tu s bledými tvářemi a nemohli úžasem promluvit. Dickovy příhody v Casitě, jeho zachránění Mer-cedes, jeho život pohraničního hlídače při Beldingově vypravování neztratily ani malebnosti, ani ducha odvahy, ani ušlechtilosti. Zamlčel jen nynější pochyby o Dickově bezpečnosti.

Dickova sestra se vzpomínala první.

"Ach, otče!" zvolala. "Byla jsem vždy přesvědčena, že Dick je pravý muž!"

Pan Gale vstal nejistě ze své židle. Jeho slabost teď byla bolestně zřejmá.

"Pane Beldingu, chcete tím říci, že můj syn - Richard Gale - vykonal všechno, co jste nám tu vyprávěl?" tázal se nedůvěřivě.

"Ovšemže," odpověděl Belding.

"Marto, slyšíte?" obrátil se pan Gale ke své manželce. Ta nemohla pohnutím odpovědět.

"A je teď hlídačem - jezdí, bojuje, spí na písku, vaří si sám jídlo?"

"Inu, jakpak by ne!" zvolal Belding.

"Ošetřuje svého koně, a vlastníma rukama?"

Tato otázka zdála se být vrcholem podivné dychtivosti pana Galea po pravdě.

Zmínka o koni rozproudila v Beldingovi krev.

"Zdali Dick Gale ošetřuje své koně? Povídám vám, není tolik lidí tak milovaných, jako je Dickův bělouš. Je to Blanco Sol, pane Gale. To je mexické jméno pro Bílé slunce. Počkejte, až uvidíte Blanco Sol! Kromě jednoho hřebce je to nejbělejší, největší, nejsilnější, nejrychlejší, nejnadhernější kůň na celém jihozápadě!"

"On tedy miluje svého koně! Pane Beldingu, vy pravíte, že Richard u vás pracuje. Mohu se ptát, za jaký plat?"

"Dostává čtyřicet dolarů, celé zaopatření a všechny potřeby," odvětil Belding pyšně.

"Čtyřicet dolarů?" opakoval otec. "Denně nebo týdně?"

"Měsíčně, to se rozumí," řekl Belding, poněkud zaražen.

"Čtyřicet dolarů měsíčně pro mladíka, který utratil pět set za tutéž dobu, když byl v koleji, a který to dotáhl na tisíce, když z ní vyšel!"

Pan Gale se poprvé zasmál. Byt to smích člověka, který by rád věřil tomu, co slyšel, ale netroufá si věřit.

"A co dělá s tolika penězi - penězi vydělaným nebezpečím, lopatou, potem a krví? Čtyřicet dolarů měsíčně!"

"Ukládá si je," řekl Belding.

Bylo vidět, že tohle je přece pro otce Dicka Galea příliš silné; zíral vyjeveně na svou ženu v takovém úžasu, že nebyl schopen slova. Dickova sestra tleskala rukama jako malé dítě.

Belding viděl, že je příhodný okamžik.

"Ovšem že je ukládá. Dick je zasnouben zde s Nell. Moje nevlastní dcera, Nell Burtonová."

"Ach, tatko!" zakoktala Nell a povstala, bílá jako její šaty.

Bylo zajímavé sledovat, jak Dickova matka a sestra také vstaly a obrátily se k Nell tmavými, hrdými, zkoumavými zraky. Belding si nejasně uvědomil, že provedl nějakou hloupost. Nellina bledá, prosebná tvář mu sevřela srdce. Co vlastně provedl? Tato Dickova rodina se musí přece jednou dovědět o jeho poměru k Nell.

Vtom Elsie Galeová přistoupila těsně k Nell.

"Slečno Burtonová, jste opravdu Richardovou snoubenkou?"

Nelliny chvějící se rty se chystaly k odpovědi, ale nevyslovily ji. Zvedla ruku, ukazujíc prsten, který jí dal Dick. Slečna Galeová jej ihned poznala a její odpověď na to byla vřelá, milá, laskavá.

"Jsem velmi ráda," řekla a políbila Nell.

"Slečno Burtonová, dovídáme se tu podivuhodné věci o Richardovi," dodal pan Gale vážným hlasem. "Přispěla-li jste k tomu, že se z něho stal muž, nechť vám Bůh žehná! Matko, ještě jsme ho nenašli, ale myslím, že jsme našli již jeho tajemství. Považovali jsme jej za ztraceného. Avšak zde je jeho dívka!"

Teprve teď se změnila hrdost a povznesenost paní Galeové ve výraz směsi zármutku a radosti. Rozevřela náruč. Nell se do ní se zvláštním dušeným výkřikem vrhla.

XV.

## UVÁZNUTÍ V POUŠTI

Daleko od Forlorn Riveru seděl Dick Gale a ohromen pohlížel dolů do purpurových hlubin, v nichž Rojas našel smrt. Yaqui stál bez hnutí na příkré rudé stěně lávy, od níž odřízl držíciho se banditu. Mercedes ležela tiše tam, kdy klesla. Přes hlubinu zalehl ke Galeově uchu Indiánův podivný, divoký výkřik.

Potom prázdné, kamenné ticho zahalovalo velkou propast a její kolmé lávové stěny. Slunce zapadalo.

Pohyb Yaquiho zrušil kouzlo. Indián se vracel k plošině. Nepohyboval se již s takovou křepkostí a bezpečnou volností. Klouzal, lezl, vlekl se, často odpočíval, pak se bral opět kupředu. Byl asi poraněn. Konečně dostihl plošinu, kde ležela Mercedes; Gale vyskočil.

Rychle se obrátil k místu, kde ležel Thorne. Kavalerista právě nabýval vědomí. Gale běžel pro polní láhev, omyl mu obličej a dal mu napít. Bylo těžké snášet pohled Thorneových očí.

"Thorne! Dopadlo to dobře, vše je v pořádku!" volal pronikavě Gale. "Mercedes je v bezpečí! Yaqui ji zachránil! Rojas již nežije! Yaqui skočil ze skály a shodil toho banditu do propasti. Odřízl ho od stěny, Thorne!"

Pro Thornea to byla zázračně posilující slova. Temná hrůza zmizela z jeho očí; počaly se šířit a lesknout. Zvedl se, nejistě, ale bez cizí pomoci, a díval se přes kráter. Yaqui právě došel k Mercedes a nahýbal se nad ní. Pohnula sebou. Yaqui jí pomohl na nohy. Byla slabá, nemohla se udržet na nohou. Pohlédla přes kráter a zamávala rukou. Nebyla raněna. Thorne zvedl obě paže nad hlavu a z jeho rtů se vydral výkřik. Yaqui mával také a Gale v tom poznal naléhavé znamení.

Sebral spěšně polní láhev a ručnice a objal Thornea kolem těla.

"Pojďme, starý brachu. Můžete jít? Opřete se o mne a budeme brzo odtud. Nedívejte se na druhou stranu. Hledte, kam stoupáte. Do tmy nám nezbyvá mnoho času. Thorne, bojím se, že snad bude po Jimovi! A když jsem na-posledy viděl Laddyho, byl těžce raněn."

Gale byl skvěle naladěný. Zdálo se mu, že dokáže všechno. Když sešli z lávy na cestu, neměl již s Thorneem tolik obtíží.

"Poslyšte, Thorne, co je to?" tázal se Gale, když přišli na místo, kde cesta vedla drsnými puklinami v lávě. Ticho bylo přerušováno zvláštním, skoro neuvěřitelným zvukem. Nějaký hlas si tam bručel: 'Roztoč dámu, roztoč, roztoč dámu, roztoč! Všichni do kola; roztoč dámu, roztoč!'

"Halo, Jime," volal Gale. "Kde jste?" Myslil jsem, že jste mrtví. Jak jsem rád, že vás vidím! Jime, jste raněn?"

Jim Lash stál na cestě a opíral se o svou ručnici, již pa-trně využíval jako berly. Na levé noze těsně nad kolenem měl pevně obvázaný šátek. Noha mu chabě visela a vlekl jí za sebou.

"Myslím, že to nebude nic zlého," odvětil Jim. "Ale bolí to jako čert."

"Laddy! Kde je Laddy?"

"Je támhle za puklinou. Chtěl jsem se k němu dostat. Měli jsme to zde dole hezky horké a těžké. Laddy byl postřelen, když se snažil nadběhnout Rojasovi ... Dicku, viděl jste, jak Yaqui napadl Rojas?"

"Jak by ne!" zvolal Gale pochmurně.

"Jen ten konec mne zadržel, že jsem neskočil přímo přes okraj dolů. Jak vidíte, byl jsem blíže úkrytu Mercedes než vy. Když vyrazil Rojas se svým posledním greaserem, Laddy šel za nimi, ale já jsem nemohl. Laddy usmrtil Rojasova muže a pak padl sám. Ale vstal zas a padl. A tak to dělal, až padl nadobro. Myslím, že nemáme mnoho naděje, že ho stihneme živého kulky zastavit. Potil jsem krev, když s ním Mercedes zápasila na skále! A pak ten konec! Thorne, nepřišel jste o to?"

"Ba ano, byl jsem bez sebe," odvětil kavalerista.

"To je hanba. Byla to největší podívaná, jakou jsem kdy viděl! Thorne, kráčíte už docela dost hezky! Dicku, je vážně poraněn?"

"Ne, není. Pořádný úder do lebky a rána na kůži," odpověděl Dick. "Počkejte, Jime, pomohu vám."

Krok za krokem svedl Gale oba raněné muže po nerovném svahu a pak přes úzký lávový můstek nad trhlinou. Zde je vyzval, aby si odpočinuli, zatímco on půjde hle-dat Laddyho. Gale našel tohoto hlídače nataženého s tváří k zemi, jeho zkrvavená ruka držela pistolí. Gale si již myslel, že je mrtvý. Když ho však prohlédl, shledal, že dosud žije, ačkoli měl mnoho ran. Gale jej zvedl a odnesl k ostatním.

"Žije," řekl a položil hlídače na zem. "Dělejte s ním, co můžete. Zastavte mu krvácení. Víte, že Laddy má tuhý život jako kaktus. Pospíším pro Mercedes a pro Yaquiho!"

Jako hbitá, lehkonohá horská ovce běžel Gale po cestě. V první části cesty běžel rychleji nežli prve Rojas. Konečně našel Mercedes a Yaquiho. Mercedes se vrhla Dickovi do náruče a vtom ji opustila síla, ovšem ne odvaha.

"Mercedes, již jste v bezpečí Thorne je také v bezpečí. Již je všechno v pořádku."

"Rojas!" zašeptala.

"Mrtví! Na dně kráteru! Je to Yaquiho pomsta, Mercedes."

Slyšel, jak dívka zašeptala jméno svaté Panny. Pak ji zvedl do náruče.

"Pojďme, Yaqui."

Indián zasténal. Držel jednu ruku přitisknutou ke krva-vému místu na rameni. Gale naň bystře pohlédl. Yaqui byl sice nevyzpytatelný jako vždy, a přece Gale poznal, že oně rány nepřikládá velkou váhu. Indián šel za ním.

Gale nesl Mercedes k ostatním. Jim Lash, ač se sám sotva hýbal, ošetřoval Laddyho. Thorne se mu snažil pomáhat.

Laddy byl sice při vědomí, ale byl celý zsinálý. Uvítání Mercedes s Thorneem bylo klidné - až příliš klidné, jak si Gale pomyslel. Avšak i on sám byl teď klidný. Laddy se na něj usmál a byl by jistě promluvil, kdyby mohl. Pak se ke skupině připojil Yaqui a jeho pronikavé oči tékaly z oso-by na osobu; nejdéle prodlély na Laddym.

"Dicku, přemýšlí, jak to bude," řekl Jim chabě. "Za chvíli zůstane všechno na vás a na Mercedes. Já budu také v koncích... Myslí, že na to stačíte - nejlépe bude, přinesete-li pokrývky, vodu, potraviny a palivo. Laddy má naději jedné

ku stu. O něj se postarejte nejdřív. Užijte horké slané vody. Mám-li zlomenou nohu, narovnejte ji, jak to dovedete." Lashův hlas zanikl v chraptivém šepotu; klidně se položil, natáhl celé tělo, kromě raněné nohy. Gale ji prohlédl, přesvědčil se, že žádná kost není zlomená, a pak vstal a chystal se vydat dolů.

"Mercedes, držte Thorneovi hlavu nahoře.

V té chvíli si Yaqui patrně dokončil obvaz raněného ramene a vydal se za Galeem. Někteří bělouši byli u vody. Blanco Sol zvětřil Galea, zaričel a přiběhl k němu. V údolí již panoval soumrak. Gale spěšně vyhledal potřebné věci, sbalil je do plachtoviny a vydal se na zpáteční cestu.

Cesta byla úzká, nadmíru příkrá a místy vedla nad propastí. Galeovo břímě nebylo těžké, ale objemné a nepohodlné. Gale poznal, že musí počkat na Yaquiho, aby jej vedl. Indiánovy oči viděly v noci jako ve dne. Gale se lopotil vpřed, nesl velký balík, narážel jím na skály a zmítal se pod ním; a ačkoli výstup po svahu nebyl ani příliš dlouhý, zdál se nekonečný. Konečně vyšli nahoru a byli brzy u Mercedes a u raněných mužů.

Gale se dal do práce. Yaqui udržoval oheň a ohříval vodu, Mercedes pak pomáhala Galeovi. Gale shledal, že Laddy má mnoho ran, avšak žádná z nich nezasáhla nej-důležitější orgány. Bylo ovšem zřejmé, že skoro vykrvácel. Po dobu Galeova ošetřování byl stále v bezvědomí. Podle tvrzení Jima Lashe měl Laddy jednu naději ze sta; Gale však usoudil, že je to jedna z tisíce. Vykonal pro hlídače vše, co mohl, vsunul pod něho pokrývku a pak jej přikryl a obrátil se k Lashovi.

Jim se probral z omámení. Rozplesklá kulka mu vyrvala v noze velkou díru. Gale si po prohlídce nebyl jist, nezasáhla-li kost, ale na noze nebyla žádná zlomenina patrná. Při přiložení obkladu s horkou slanou vodou Jim sténal bolestí. Gale jej obvázal, položil vedle Laddyho a obrátil se ke kavaleristovi. Thorne byl velmi slabý a sotva při vědomí. Na hlavě měl hlubokou ránu až na kost. Když ho ošetřovali, Mercedes omdlela. Gale ji uložil do řady a přikryl všechny pokrývkami a plachtovinou.

Potom přišel na řadu Yaqui. Kule projela Indiánovým ramenem. Galeovi se zdála rána vážná. Yaqui tvrdil, že je to jen jako štípnutí blechy. Ale přivolil, aby ji Gale obvázal, a poslechl, když mu nakázal, aby klidně ležel pod pokrývkou u ohně.

Gale držel stráž. Cítil-li před tím únavu, teď zmizela. Udržoval oheň, šetřil co nejvíce dřívím; usedl vedle něj, chodil kolem něj sem a tam; chvílemi zůstal stát nad pěti spáči; u dvou z nich obavy, probudí-li se vůbec.

Noc postupovala. Vzduch se stával chladnějším, hvězdy jasnějšími, ticho intenzivnějším. Oheň dohořival, pro ne-dostatek paliva nebylo možné jej udržovat. Gale cítil stále větší zimu a vlhko. Tma byla tak hustá, že neviděl ani bledé tváře spáčů. Obával se rozbřesku.

Nastala hodina, kdy Dick musel řešit velkou otázku. Bylo přirozené, že zpočátku váhal; bylo přirozené, že když se odhodlal podívat se na klidné spáče, učinil tak jen proto, že ho k tomu pudila chmurná a vážná povinnost. Yaqui se počal hýbat, zív, povstal a ačkoli se na Galea neusmál, přece se jeho temná tvář na okamžik rozjasnila. Rameno mu chabě viselo a bylo poněkud ztuhlé, jinak však byl v pořádku jako dřív. Mercedes ležela v hlubokém spánku. Thorne měl vysokou horečku a počínal jevit neklid. Laddy jen taktak, že byl naživu. Jim Lash spal, jako by mu rána pranic nevadila.

Gale povstal a jeho chmurná nálada náhle zmizela. Pokud byl v Thorneovi a Laddym život, potud byla naděje. Pak uvažoval, co má udělat, a jeho rozhodnutí bylo rychlé.

Probudil Mercedes. Jak udivený, přemítavý, krásný byl první pohled jejích očí! Pak přišla temná, skličující myšlenka.

Usedla rychle. "Mercedes, pojdte!" Laddy je živ. Thorne na tom není tak zle. Musíte mi pomoci."

Sehnula se k Thorneovi a položila ruku na jeho rozpálenou tvář. Pak vstala.

Gale zvedl Laddyho tak pečlivě a opatrně, jak jen to bylo možné.

"Mercedes, vezměte, co můžete unést, a pojdte za mnou!" Pak pokynul Yaquimu, aby zůstal, a dal s Laddy v náruči po cestě dolů po svahu.

Gale nesl raněného dolů do údolí. Mercedes šla za ním, lehká, pružná, mrštná jako pardál. Zanechal ji u Laddyho a vrátil se nahoru. Když se vydal s Thorneem v náruči na cestu, pocítil již, že je to velká zkouška jeho síly. Přesto nesl kavaleristu jistě a rychle dolů a uložil jej vedle Laddyho.

Jim Lash již seděl.

"Halo, Dicku! Dnes jsem trochu zaspal. Kde je Laddy? Dicku, snad mi nechcete říct..."

"Lady je živ - ale to je asi všechno," odpověděl Dick.

"Kde je Thorne a Mercedes? Poslechněte, snad nenosíte tu zmrzačenou společnost dolů po té hrozné cestě?"

"Nezbylo mi nic jiného, Jime. Jedna hodina slunce by zbila i Laddyho a Thornea. A teď půjdete vy."

Tentokrát chladná dobromyslnost a nedbalá lhostejnost Jima Lashe ustoupila úžasu a starosti.

"Věděl jsem vždy, že jste statný chlap. Ale, Dicku, vždyť přece nejste žádný kůň! Opatřete mi nějakou hůl a ved'te mne z jedné strany."

"Pojďte," odpověděl Gale. "Nemám čas na řečnění." . Pozdvihl hlídače, zavolal na Yaquiho, aby šel za ním s některými věcmi, a ještě jednou se pokusil o příkrý ses-tup. Jim Lash byl ze všech tří nejtěžší.

Nicméně Gale stále sestupoval; konečně se s ním do-klopýtal do údolí, ačkoli mu srdce div neprasklo a na oči již skoro neviděl. Když se poněkud vzpamatoval, vydal se naposledy nahoru pro věci, jež Yaqui nemohl nést.

Potom měl s Jimem, s Mercedes a Yaquim vážnou rozmluvu o tom, jak zachovat Thornea naživu. U Laddyho se vzdal Gale již veškeré naděje, ačkoli byl odhodlán pečo-vat o něj až do jeho posledního dechu.

V práci a starostech ošetřování a bdění uběhly Galeovi dva dny jako několik hodin. Za tuto dobu se Indiánovo zranění poněkud zahojilo, takže byl schopen všech lehčích prací. Potom teprve Gale podlehl únavě. Po zaslouženém odpočinku vystřídal Mercedes při ošetřování Thornea a bdění u něho, čehož se až dosud Mercedes nechtěla vzdát. Kavalerista měl vysokou horečku a Gale se obával, aby z toho nevznikla otrava krve. Jeho stav se zvolna horšil, až nadešel den,

kdy Gale již skutečně myslel, že nadchází jeho konec. Avšak den minul, po něm noc a pak druhý den a Thorne stále žil, smrtelně bledý, blouznící. Mercedes se od něho nehnula a pečovala o něj se žárlivou a vášnivou péčí. Sama byla přepadlá, jen pro něj zaujatá a vůbec nemluvila. Avšak náhle k velkému úžasu a Galeově radosti Thorneova horečka povolila. S ní zmizela i horkost a zanícení rány. Příští ráno byl již při vědomí a Gale poznal, že krize již minula. Teď bylo již Thorneovo uzdravení možné a záviselo snad úplně na péči, jaká mu bude věnována.

Rána Jima Lashe se hojila, bez jiných vážnějších příznaků. Uzdravení jeho nohy a opětné její užívání bylo již jen otázkou času. Po všechny tyto dny však v Laddyho stavu nebyly žádné patrné změny. Jeho rány zůstávaly zpočátku otevřené; snad krvácel také uvnitř; jeho krev se nesrážela, a proto se díry po kulkách nezavíraly. Tu si Yaqui vyžádal, aby mu byla svěřena péče o Laddyho. Gale k tomu přivolił a soudil, že Laddy bude pomalu chřadnout, až jeho život zhasne. Yaqui odešel na nějakou dobu z ležení a vrátil se s kořínky a listy nějakých pouštních rostlin, které Gale neznal. Z nich uvařil jakousi masť. Pak sňal Laddymu ob-vazy z ran a natřel je onou masť. Potom uložil Laddyho tak, aby rány byly vystaveny volnému vzduchu, jenom na noc jej přikrýval. Příští den opět vystavil rány vlivu teplého suchého vzduchu. Rány se pomalu zacelily a přestaly krváčet.

Dny mýjely a Yaqui byl již úplně zdrav. Jim Lash počal již chodit o berlí a spolu s Indiánem se střídali v ošetřování Laddyho. Thorne ležel jako vyzáblý duch; život byl v jeho očích, které se neustále obracely na Mercedes. Laddy se tratil stále více. Chřádl a hubl, až z něho byla skoro jenom kostra. Poznával ty, kteří jej ošetřovali, bděli nad ním, ale nemohl ani mluvit. Po celou tu dobu nedostal nic jiného než vodu. Bylo podivuhodné, jak houževnatě se držel života. Gale soudil, že je to Yaquiho duch, který od něho odhání smrt. Tento neúnavný, neúprosný, nevyzpytatelný divoch byl neustále u nemocného. Jeho velké chmurné oči hořely. Konečně přišel ke Galeovi a po jeho tvrdé bronzové tváři poletovalo opět ono zvláštní světlo; oznamoval, že pacient již bude žít.

Když podali Laddymu trochu lehké potravy, jakou mohl spolknout, počal trochu mluvit. "Jistě - je to - peklo," zašeptal. Od té doby se Laddy sbíral, avšak Jim Lash již odhodil berlí a také Thorneovi se již vedlo dobře, ačkoli byl stále poněkud slabý. A pak nastal den, kdy Gale - snad nejméně optimistický ze všech - zahodil pochybnosti do větru a poz-nal, že hlídači se povede již dobře.

"Hoši, pojd'te sem," řekl Laddy svým klidným hlasem. "A vy také, Mercedes. A zavolejte Yaquiho."

Laddy ležel ve stínu střechy z křoví. Zbyly z něho jen dlouhé, hubené linie a nebýt jeho bystrých, hloubavých, laskavých očí, byl by se jeho obličej podobal posmrtné masce hlady zemřelého člověka.

"Docela rád bych věděl, který máme den a který měsíc?" tázal se Laddy. Nikdo mu nedovedl odpovědět. Otázka byla překvapením pro Galea a patrně také pro ostatní. "Podívejte se na tenhle kaktus," pokračoval Laddy. "Několik seschlých květů, kdysi bílých, viselo na jeho konci.

"Myslím, že podle toho kaktusu by mohl být tak asi konec března," řekl Jim Lash vážně.

"Jistě je už duben. Podívejte se, kde je slunce. A což necítíte, jak se dělá horko?"

"Řekněme tedy, že je duben," řekl pomalu Lash. "Nuže, myslím na to, že by byl pomalu čas, abyste se všichni vydali zpátky do Forlorn Riveru, nežli prameny vyschnou."

"Laddy, vyrazíme hned, jak vás budeme moci vysadit na koně."

"To už jistě bude pozdě."

Nastalo ticho; "Laddy, tím nechcete říct, že máme vyjet a nechat vás tady?"

"A co jiného vám zbývá? Horké počasí již nastane co nevidět. Hezky brzo vyschnou všechny prameny. Potom byste nemohli cestovat... Já tu ležím na zádech a sám Bůh ví, kdy byste mne mohli naložit na koně. Nebudu již nikdy stát za nic, i kdybych se odtud dostal živý... Víte, že se takové věci na poušti stávají. Je to dost běžné. Slyšel jsem již o mnohých případech, kdy lidé musili odejít a ponechat druha osudu. Je to docela rozumné. Zápasíte-li s pouští, nemůžete si dovolit být sentimentální... K čemu byste čekali? Půjdete-li teď, můžete se dostat domů. Budete-li čekat na to, až mne budete moci vzít s sebou bude pozdě. Tahle láva bude již hezky brzo žhnoucím peklem. Jistě teď, hoši, uznáte, že je to správné. Co, Jime, starý partnere?"

"Ne, Laddy, nevím, jak se mne na to můžete ptát."

"Jistě mne tu tedy můžete nechat s Yaquim a s dvěma koňmi. Můžeme jíst ovčí maso. A vydrží-li voda..."

"Ne!" přerušil jej prudce Lash.

"Synu, vy nejste takový paličák jako tuhle Jim. Vy uznáte, že je to jediné rozumné. Hled'te, Nell čeká ve Forlorn Riveru na váš návrat. Pomyslete, co to znamená! Je to zpropadeně hezká dívka, Dicku a jak byste jí mohl působit zármutek kvůli starému, pasákovi krav? Pomyslete na to, jak na vás čeká, její líbezná tvářička je celá smutná a ztrápená a její oči rudnou. A víte vy vůbec, co se tam děje? Vy půjdete, synáčku, že ano?"

Dick zavrtěl hlavou.

Hlídač obrátil svůj pohled na Thornea a bystré, třípytné světlo v jeho šedých očích potemnělo.

"Thorne, s vámi je to jiné. Jim je blázen a mladý Gale byl pobodán trny kaktusu. Má jed poušť v krvi. Ale vy - vy nemáte příčinu, proč byste tu zůstával - cestu si už najdete. Vezměte Mercedes a jděte..."

Potom se Laddy obrátil k Mercedes. Jeho tvář sebou teď škubala a jeho hlas, ačkoli poklesl v šepot, byl jasný, a krásný.

"Mercedes, vy jste žena, pro kterou jsme bojovali. A někdo z nás pro vás jistě zemře. Hled'te, aby to nebylo marně. Hled'te, abychom mohli cítit, že jsme zachránili ženu. Jistě můžete přemluvit Thornea, aby šel s vámi. Musí jít, řeknete-li mu. Všichni musí jít. Pomyslete na léta lásky a štěstí, která na vás čekají! Ještě asi týden a bude již pozdě. Hled'te, Mercedes, až letní parno rozpálí tuhle lávu, seschneme a zkroutíme se všichni jako hoblovačky nad ohněm. Mercedes, hled'te, ať to všechno není marné! Řekněte, že přemluvíte Thornea, ne-li již ostatní."

"Nikdy!"

S bledou tváří, s jiskřícíma černýma očima zvolala Španělka toto slovo, které připoutávalo ji a její druhy k poušti.

Víc se o tom nemluvalo. Galeovi se zdálo, že čte v Laddyho tváři nějaký neblahý úmysl. K jeho úžasu k němu přišel Lash s touž domněnkou. Potom se stále pečlivě starali, aby nikdy nebyla žádná pistole v dosahu Laddyho rukou. Časem odvanuly chmury z hlídačovy mysli. Když se jich úplně zprostil, počal nabývat sil každým dnem. Hořel touhou uzdravit se. Jeho chuť k jídlu nemohli nikdy ukojit. Slunce stoupalo výš, bylo bělejší, žhavější. V poledne hučel údolím vítr od zálivu. Voda ve studni klesala každým dnem o palec.

Jediný Yaqui vyplňoval dobu čekání neustále nějakou činností. Konal výlety po svahu a pokaždé přinesl ručnici, boty sombrero nebo nějaký jiný předmět patřící banditům. Nikdy však nepřinesl sedlo nebo uzdu, což bylo pro hlídače důkazem, že Rojasovi koně se vrátili zpět. Jaké úvahy a jaké zděšení způsobí asi tito osedlaní koně, vrátí-li se do Forlorn Riveru?

Když se Laddymu dařilo lépe, chtěl každého dne slyšet jednu věc. Byla to věc, o níž přišel - pohled na Rojase pronásledovaného a uvrženého do záhuby. Trápil Mer-cedes. Jeho ušlechtilost a šetrnost ustupovala tu jakési zlé, špatné rozkoši. Aby jej udržela v náladě, Mercedes nataho-vala svou duši na skřípec líčením svých pocitů, když ji Rojas vyslídil na plošině; když skočila, aby se vrhla do propasti; když s ním zápasila; když vzhledla na neúpros-ného Yaquiho, popadl Rojase. Laddy sytil svou krutou touhu bodavými Thorneovými vzpomínkami a bystrými, jasnými, nikdy nezapomenutelnými Galeovými dojmy. Jim Lash nikdy nebyl unaven líčením, jak viděl a slyšel onu tragedii, a při každém vypravování nacházel nějaké nové, příšerné podrobnosti. Potom někdy za soumraku, když hořel oheň, se Laddy pokoušel přimět Yaquiho, aby také vypravoval svůj příběh. Avšak Indián se k tomu nenechal nikdy přemluvit. Bylo vždy jen vidět výraz jeho-těkajících očí a klidnou vášeň jeho strnulého obličej.

Dny čekání se měnily v týdny. Laddy se uzdravoval velmi pomalu. Nicméně nakonec přece jen začal chodit a brzy prohlásil, že přiváží-li ho ke koni, vydrží cestu do For-lorn Riveru.

Vležení zavládla radost a hned byly navrhovány plány. Yaqui byl náhodou nepřítomen. Když se vrátil, řekli mu hlí-dači, že jsou teď všichni připraveni podniknout zpáteční cestu přes lávu a kaktusy.

Yaqui zavrtěl hlavou. Zopakovali mu svůj úmysl.

"Ne!" odpověděl Indián a jeho hluboký, zvučný hlas se nesl údolím. Potom stručně promluvil. Čekali již příliš dlouho. Malé prameny na cestě jsou vyschlé. Horké léto již nastává. Dole v rozpálených údolích by na ně čekala smrt. Zde je voda, tráva a dříví, i stín před sluncem, a na skalách lze lovit ovce. Voda tu vydrží, nenastane-li zvlášť suchý rok.

"Čekat na déšť," usoudil nakonec Yaqui a tentokrát promluvil s autoritou, jako nikdy dřív. "Jestli nebude déšť..."

Mlčky pozdvihl výmluvnou ruku.

XVI.

## HORSKÉ OVCE

Co by byl Gale považoval z bezpečného a pohodlného domova za děsnou situaci, stalo se teď věcí klidně přijatou jako nevyhnutelnost. Tak to přijali také ostatní, ani Mercedes neprojevila nějakou lítost. O domově ani slovo. Vzpomněl-li kdo na své milované, pohřbil tuto vzpomínku hluboko ve své mysli. Na Mercedes nebyla patrná žádná změna, snad proto, že všichni, které milovala, s ní byli zde na poušti.

Tichou dohodou se stal Laddy opět vůdcem společenosti. Laddy byl mužem, který vždy převzal veškerou zodpověd-nost, ať na něj byla uvalena, nebo nebyla. Měl již onu moc v sobě.

Prvním Laddyho činem bylo, že dal snést na plachtovinu veškeré zbývající zásoby potravy. Byla to ovšem zásoba dosti sporá. Hlídač stál a dlouho se na ni díval. Bylo nemožné vypožorovat vážnost Laddyho tváře, neboť stále ještě vyhlížel jako mrtvola, ale pomalé pokyvování jeho hlavy povědělo Galeovi mnoho. Bylo však zrnko naděje v důležitosti, s jakou se dotýkal pytlíků soli. Pak se obrátil ke svým druhům.

"To je málo jídla pro šest hladovějících lidí, uvázlých v poušti. Ale starost o jídlo mne netrápí. Yaqui dostane ovce na svazích. Voda! To je počátek, prostředek i konec naší existence."

"Laddy, myslím, že ta studna nikdy nevysychá," řekl mu Jim.

"Zeptejte se Indiána."

indián opakoval, co již řekl o suchém roce, jehož se Mexičané obávají. V suchém roce i tato studna vyschne.

"Dicku, vezměte provaz a změřte, kolik je ve studni vody."

Gale nemohl třicetistopovým lasem dosáhnout na dno.

Laddy uvítal tuto zprávu s radostným překvapením.

"Loni byl hezky suchý rok. Snad tedy toto léto nebude takové. Možná, že naše podivuhodné štěstí se nás bude i nadále držet. Zeptejte se Yaquiho, myslí-li, že bude pršet."

Mercedes se otázala Indiána.

"Praví, že nikdo to nemůže jistě říct. Ale myslí prý, že déšť přijde."

"Jistě, že bude pršet, na to můžete teď vzít jed," pokračo-val Laddy. "Jen bude-li dost trávy pro koně! Odtud bychom se bez koní nedostali. Dicku, vezměte Indiána a prohlédněte údolí dole. Dnes jsem si všiml, že koně tloustnou.

Tloust-nout na téhle poušti! Ale možná, že už spásli všechnu trávu. Jděte a podívejte se!

Při několika málo příležitostech, kdy se Gale pustil dolů údolím, nešel nikdy daleko. Yaqui mu řekl, že je tam tráva pro koně, a až posud nikdo nevěnoval této otázce větší po-zornost. Gale zjistil, že údolí se dole rozšiřuje. Na hořejších úzkém konci rostla tráva jen na březích vyschlého potoka. Avšak dole se toto koryto rozšiřovalo. Čím dále Gale po-stupoval, tím více tam rostlo kaktusů a jiných pouštních rostlin. Plochy šedé trávy byly všude. Gale se již začínal di-vit, kde jsou koně. Na konec stromy a keře řídly a na míli široká šedá pláň se svažovala dolů k červené lávě a k písčinám. Při jedné straně byli bělouši, a právě ve chvíli, když je Gale spatřil, Blanco Diablo i Blanco Sol zvedli hlavu a s

bílými hřívami ve větru vlajícími zařehťali. Bylo zde dost trávy pro mnoho koní; údolí bylo skutečnou oázou. Laddy a ostatní čekali na Galeovu zprávu a přijali ji s radostí. Bystře pozorující Gale shledal, že on i jeho druzi obrátili ra-dostně oči k ženě, která byla v jejich společnosti.

"Señore Laddy, vy myslíte ... vy věříte ... že bychom", hlas jí vypověděl službu.

"Mercedes, žádný běloch nemůže říct, co se zde udá," řekl Laddy vážně. "Jistě mám teď naději, o níž se mi dříve ani nezdálo. Byl jsem už hezky blízko smrti. Indián mne zachránil. Nechápu to. Podíváte-li se na něj, vypadá jen jako špinavý, zamračený, mstivý divoch. Yaqui je jiný než většina indiánů. Ale vypadá jako ostatní. Snad je to tím, že my běloši jsme nikdy indiány neznali. Ať je tomu, jak chce, Belding měl pravdu. Yaqui je darem nebes. A co se týká budoucnosti, rád bych věděl, jako snad vy všichni, dostaneme-li se vůbec kdy domů. "Něco mi říká, že Yaqui to ví. Zeptejte se ho, Mercedes. Přimějte ho, aby vám to pověděl. Bude nám všem lépe, budeme-li to vědět. Budeme silnější, budeme-li mít víc než víru. On sice je mlčenlivý In-dián, ale vy ho můžete přimět, aby vám to řekl."

Mercedes zavolala na Yaquiho. Kdykoli ho oslovila, vždy jevil ochotu vyhovět jí. Položila ruku na jeho svalnatou paži a počala k němu mluvit španělsky. Její hlas byl tichý, la-hodný jako zvuk zvonku. Rozechvíval Galea, ačkoli rozuměl sotva slovo z toho, co mluvila. Nepotřeboval překlad, aby poznal, že tu mluví touha ženy po životě, lásce, domově. Gale nedůvěřoval svému vlastnímu dojmů. Zdálo se mu, že Yaqui chápe tuto touhu ženy. Zdálo se mu, že ačkoli se Indiánova nevyzpytatelnost, tvrdost jeho tváře nezměnily, přec z nich vyzařovalo světlo.

"Si!" zazněla Indiánova odpověď, plná síly a hloubky.

"Praví, že ano," zašeptala. "Ručí za to, že nás vysvobodí; odvede nás zpět - on to ví!"

Indián odešel za svými povinnostmi a ticho nakonec přerušil Laddy:

"Však jsem to říkal. A teď nám zbývá jen užívat rozum." Přátelé, já jsem velitel této společnosti a co řeknu, to platí. Vy všichni budete jíst, jen když vám dovolím. Možná, že to nebude tak těžké a zachováte si aspoň zdraví. Vyhladovělí žebráci obyčejně nestůňou. Ale nastává horko, a mohli byt-chom se všichni pomást, jak víte. Ukrátit si čas - to je naše hlavní úloha. Ted' jen kdybyste všichni měli chuť hrát šachy! Udělám šachovnici a budete hrát. Thorne, vy máte největší štěstí. Máte zde svou dívku a tohle bude vaše svatební cesta. A teď hleďte, abyste s těmi několika nástroji a s tou trochou materiálu vystavěl velký dům pro svou ženu. Dicku, vy máte také štěstí. Rád lovíte a tady nahoře máte nejlepší loviště horských ovcí na celém západě. Vezměte si Yaquiho a pušku. Potřebujeme maso, vy nám je opatříte. Taková příležitost se vám už nikdy nenaskytne. Přál bych si, kdy-bychom mohli jít všichni. Ale chromí lidé nemohou lézt po lávě. Jistě uvidíte kousek světa z těch vrchů. A až budete vy a Nell starší a budete mít pár hezkých chlapců, pomyslete si, jaké to bude, až jim budete vypravovat, jak jste zabloudil na poušti v lávě a honil ovce s Yaquim. Kdybych já měl dívku jako Nell, nikdy bych se nezbláznil. To bude vaše hra, Dicku. Lovit a myslet na Nell a na to jak budete těm hezkým chlapcům vyprávět o tom všem, o starém pasákovi Laddym, jehož jste znal, který bude v tu dobu již dávno v Pánu.

Gale vystoupil na lávový svah po staré cestě, o níž mu Yaqui řekl, že ji stavěli Papagové, nežli tam lovil jeho kmen. Vedla částečně po ostré, rozervané lávě, která byla skoro úplně neschůdná. Yaquiho pátravé sokolí oko hledalo po blízkou i dále ovce a Gale prohlížel kukátkem lávové svahy stoupající příkře ke svažitému vrcholům. Horko kouřilo se z lávy a tento úkaz spolu s rudou a lesklou choyou dodávaly celku vzhled, jako by celý kraj byl v doutnajícím ohni. O kus dál na svahu se Yaqui zastavil a vyhlížel přes okraj hrubého balvanu lávy. Náhle uchopil Galea za paži a ukázal přes rozsáhlou a hlubokou roklí.

Kukátkem spatřil Gale pět ovcí. Byly mnohem větší, než očekával, mdle hnědé barvy; dva kusy byli berani s velkými zatočenými rohy. Dívali se směrem k němu. Uvážil, co slyšel o podivuhodně bystrém zraku těchto horských zvířat. V tom jeho pozornost upoutalo počínání Yaquiho. Ten přinesl červený šátek. Uvázal šátek na hůl a postavil ji do štěrbin v lávě. Šátek se třepetal ve větru. Potom vybidl In-dián Galea, aby pozoroval ovce.

Gale opět obrátil kukátko k ovcím. Všechny pět stálo teď bez hnutí. Byly přes míli daleko. Díval-li se Gale bez kukátka, ztratily se mu. Viděly ovce onen červený šátek? Zdálo se to neuvěřitelné, ale jinak nebylo možné vysvětlit je-jich chování. Ovce stály takto asi patnáct minut. Potom se vedoucí beran počal blížit. Ostatní jej následovaly. Po-stoupil o několik kroků a pak opět zvedl hlavu.

"Hrome, ony se blíží!" zvolal Gale. "Vidí ten šátek. Jdou k nám. To je zvláštní. Je to opravdu podivné!"

Indián mu patrně rozuměl, neboť zabručel.

Gale stěží přemáhal svou netrpělivost. Ovce se pomalu blížily. Jak bezpečné byly jejich nohy! Bylo uchvacující po-zorovat je. Gale zapomněl, že má ručnici. Indián mu položil těžkou ruku na rameno. Měl se držet v úkrytu a nehýbat se. Galea náhle napadlo, že snad ovce přijdou až k nim, aby si prohlédly onu podivnou červenou věc třepetající se ve větru. Bylo by to opravdu podivné u těchto plachých zvířat.

Velký beran je vedl stále s pravidelnou vytrvalostí; za půl hodiny byl na dně velké rokle a brzy poté již stoupal vzhůru po svahu. Gale již ani nepotřeboval kukátko. Poté zmizeli za hřebenem. Gale dával bedlivě pozor, kdy se objeví někde blíž. Minula napjatá chvíle čekání a pak náhlý elektrizující stisk ruky Yaquiho zachvěl rozčileným Galeem.

Necelých padesát stop na vysokém lávovém pahorku stál vůdce ovcí. Gale užasl nad jeho velikostí. Zdálo se, že je celý samé rohy. Byl půvabný, svalnatý, štíhlý, a přece mocně stavěný. Když jej Gale pozoroval jako očarováný, vyskočil lehce na pahorek druhý beran a za chvíli se ob-jevily i tři ovce.

Nádherný vůdce pokročil blíž a jeho kulaté, poněkud vy-valené jantarové oči, které teď Gale zřetelně viděl, byly upřeny na onu osudnou rudou vlajku. Jako automaty stoupala ostatní čtyři zvířata v jeho stopách. Několik po-malých drobných kroků a vůdce se zastavil.

Gale litoval, že je musí zabíjet. Nicméně nemohl potlačit touhu, aby se ukázal a přesvědčil se, jsou-li tyto ovce skutečně tak krotké.

Sáhl po pušce, a když vložil nábojovou schránku do ko-mory, tu lehký kovový zvuk způsobil, že ovce povyskočily.

Gale rychle vstal.

Nádherný beran a jeho stádo na něho zírali. Dosud tu neviděli člověka. Nejevili ani nejmenší známky bázně.

Zvědavost, překvapení, ba přátelství se jevilo v jejich chování. Gale soudil, že půjdou ještě blíže. Bylo třeba skutečně kruté odhodlanosti, aby pozvedl těžkou puškou.

Jeho výstřel zabil velkého vůdce. Ostatní zvířata prchala s podivuhodnou hbitostí. Gale zbývajícími čtyřmi náboji položil druhého berana a nežli znovu nabil, byly ovce již mimo dostřel.

Yaquiho způsob lovu byl jistý a šetřil energii, avšak Gale ho již nikdy nepoužil. Raději se ke zvěři opatrně plížil. Gale shledal, že pověst horských ovcí jako zvířat nejbystřejšího zraku byla plně odůvodněná. Plížil-li se přes ostrou lávu přímo ke stádu, vždy jej vůdce zpozoroval dříve, než se dostal na dostřel. Jediným úspěšným způsobem bylo vyhlédnout ovce kukátkem a pak se k nim plížit po větru za hřebeny a výčnělky, až se dostal k příhodnému místu. Často se setkal s nezdarem. Takové plížení bylo těžkou zkouškou vytrvalosti, chytrosti i rychlosti. Věrný Yaqui se mu jako stín snažil být neustále v patách.

Jednoho rána Yaqui vysledil stádo ovcí daleko pod okrajem hlavního kráteru. Pak počalo plížení. Gale naučil Yaquiho tomu, že rychlost se může setkat s úspěchem právě tak jako obratná trpělivost. Gale běžel po rozervané lávě tak, že zanechal Indiána daleko za sebou.

Gale jásavě vykřikl, aby přivolal pomalejšího Yaquiho.

Když k němu Yaqui došel, pustili se do práce ze všech nejtěžší, totiž dopravit nejlepší kusy z těžké ovce dolů přes celé míle příkré, rozervané, choyou pokryté lávy. Ale i při této práci cítil Gale rozkoš. Horko mu nebylo ničím, milióny drobných děr, v nichž nohy vázly, nebyly ničím. Jenom choya vadila Dicku Galeovi.

Když jej jeho těžké břemeno strhlo a upadl do ní, nebo když ony zvláštní, šalebne, přišerné, skoro neviditelné ojíněné trny ho zachytily a bodly ho, pak musel sebrat veškerou odvalu. Tento kaktus měl totiž zlou moc. Pronikl-li člověku trn do nohy, cítil bolest v celém těle; jestliže po pádu vstal a měl ruce plné osinatých článků, zůstal bez-mocný a třásl se, dokud mu je někdo nevytáhl.

Avšak ani toto nebezpečí, jehož se Gale obával víc než závrtných hloubek propastí nebo oslepení sluncem na lesknoucích se štítech, mu nenahnalo strach. Jeho učitelem byl Yaqui, takže měl před sebou neustále příklad, který působil, že pochyboval o rovnosti bělochů a rudochů. Barva, plemeno, krev, vychování - čím to vše bylo v poušti? Dick Gale se skutečně naučil teprve teď užívat své ruce.

A tak po několikahodinovém sestupu po lávovém svahu vešel pyšně do údolí jako břemenem obtížený obr, mokrá, že by jej mohl ždímat, oddychující, s jasnými očima a tmavou tváří a jeho rozedrané šaty i boty byly bílé samými trny choye.

Vychrtlý Laddy povstal ze svého sedadla ve stínu, vyňal dýmku z usmívajících se rtů, obrátil se, aby pokynul Jimovi, a pak se k němu opět obrátil.

Palčivý letní žár přicházel postupně. Změnil život uprchlíků. Noci vydechovaly vonný chlad jara a byty rozkošné pro spaní, ale žhoucí den býval nesnesitelný.

Za těchto horkých, větrných hodin společnost uzavřená v poušti spala v hlubokých jeskyních v lávě; a byl-li kdo nucen z tohoto útulku vyjít ven, nevydržel tam dlouho. Písek pálil i skrze obuv a dotknout se lávy holou rukou způsobovalo hned puchýře.

Krátce před západem slunce vyšel Yaqui ven, aby rozdělal oheň, a brzy poté vyšli i ostatní, omámeni, skoro oslepeni horkem, s vyprahlými hrdly, aby zahnali hlad a žízeň. Trochu pohybu a ochlazení vzduchu jim prospělo, a když se snesla noc, seděli již pohodlně kolem ohně.

Jak Laddy řekl, mezi jejich nejdůležitější otázky patřilo ukrácení času. Noci byly nekonečně dlouhé, ale bylo nutné trávit je prací, hrou nebo sněním - avšak naprosto ne spaním. To byl Laddyho nepřekročitelný rozkaz. Neudal pro něj žádný důvod, ale patrně soudil, že je-li hrozné denní horko stráveno spánkem, zmenšuje se tím únava a napětí, ne-li i skutečné nebezpečí zešílení.

Proto také bylo zaměstnání této malé skupiny rozmanité a hojné. Pracovali, našli-li si nějakou práci. Vypravovali a opakovali si až do omrzení různé příhody. Zpívali různé písně. Mercedes je učila španělsky. Hráli všechny hry, na něž si kdo vzpomněl, Vynalézali si jiné, a to často tak pošetilé, že by sotva zajímaly děti, a hráli je zcela vážně.

Gale o sobě soudil, že ze všech členů společnosti nejvíce pozoruje a přemýšlí, a stopoval vliv pouště na své druhy. Zdálo se mu, že Laddy stárne když sedí stále u ohně. Jisté bylo, že šedivé vlasy tohoto hlídače zbělely. Dovedl sedět celé hodiny nad svou šachovnicí, aniž se pohnul. Nezáleželo mu ani na tom, má-li spoluhráče. Byl vždy rád, když na něj někdo promluvil, jako by jeho mysl byla odvolána z nějakých nejasných končin. Jim Lash, neklidnější, nejchladnokrevnější, nejhostejnější, nejhumornější kovboj, jakého Gale kdy poznal, ztrácel pomalu veselou náladu, která by právě teď bývala jeho druhy nadmíru vítána, a seděl stále zamyšleně a mlčky. Jim neměl žádná pouta k jiným lidem, málo vzpomínek a poušť se ho zmocňovala nejsnáze.

Thorne a Mercedes se milovali, byli stále pospolu; a oáza byla skoro rájem. Gale soudil, že mu prospívá právě to, že pozoruje jiné. Thorne a Mercedes zapomněli na vnější svět.

Mercedes hubla, až byla jen štíhlým stínem. Zdálo se, že žije jen z vody a ze vzduchu - a snad také z lásky. Neboť ze sporé potravy, z níž nejlepší jí byla takřka vnucována, jedla jen málo. Připadala Galeovi jako divoký hnědý tvor, volný jako vítr na lávových svazích. Ale přes tuto velkou změnu její krása ničím neutrpěla.

Ačkoli byl Yaqui neustále za ním jako stín, dospěl Gale tak daleko, že se mu zdálo, jako by chodil za soumraku, v noci i za svítání sám. Daleko dole v údolí zvedal Blanco Sol svou nádhernou hlavu a řehtal na pozdrav svému pánovi. Gale si vyčítal, že zanedbává toho ušlechtilého oře. Blanco Sol byl stále stejný. Miloval čtyři věci - svého pána, důkladné napití studené vody, pastvu podle libosti a běh. Gale soudil, že čas a místo není pro Sola ničím, má-li tyto čtyři věci. Gale objal mocnou šíji koně a přitiskl svou tvář k jeho dlouhé bílé hřívě. Zdálo se mu, že je malým dítětem a současně

silným mužem, a to někdy velmi starým. Mučil jej onen nepochopitelný jev, že čím rozsáhlejší prostor, tím větší je ticho. Soudil, že poušť nevychovává civilizovaného člověka; a z toho napadla Galea podivná myšlenka: byl by snad civilizovaný člověk horší než divoch?

Odpovědi na tuto otázku byl Yaqui. Když Gale pozoroval Yaquiho, povšiml si jeho houževnatosti, vytrvalosti, síly. To byly vlastnosti pouště. Ale později se mu Indián jevil jako zosobnění čti, věrnosti a lásky.

Tam v šeru seděl mlčenlivý, lhostejný, nevyzpytatelný Yaqui. Jeho tmavá tvář, jeho tmavé oči byly patrný ve světle hvězd. Zdržoval se stále poblíž Galea, nevtíravý jako stín, ale byl tu. Proč? Od počátku stál Yaqui vždy mezi Galeem a nehou, lopotou, nebezpečím. Dělo se to z jeho vlastní vůle. Gale chápal Indiánův pojem závazku a svatě povinnosti. V nočních hodinách Gale cítil, že cosi jej k Yaquimu poutá a váže. Někdy se ohlédl, aby uviděl Indiána a rozptýlil tak ony podivné, naléhavé myšlenky neskutečnosti, a nikdy to nebylo marné.

Tak mýjely nekonečně dlouhé noci, za nichž Gale zápasil proti očarování nekonečnou oblohou a. chmurným vírem ohromných stínů, bojoval za víru, naději, modlitbu, bojoval proti oné hrozné, stále se vracející myšlence, že jsou ztraceni v poušti, a zápasil s klidným, bezcitným já, které se stavělo mezi něj a jeho vzpomínky.

Ztraceni! Ztraceni! Ztraceni! Nač ještě čekáte? Na déšť?... Ztraceni v poušti! Tak skřehotaly stíny v bezhlasém vý-směchu.

V té chvíli byl samotný na výšině. Noc již pokročila. Smrtelně bledý měsíc příšerně osvětloval výstupky skal. Vítr tiše vál. Byl zde sám? Nikoli, nebyl tu sám. Yaqui tam byl také. Náhle Galeem zachvěl podivný, chladný pocit. Byl to nový pocit. Cítil přítomnost kohosi. Ohlédl se, očekával, že spatří Indiána, ale místo něho tu stál lehký stín bledý, skoro bílý, ani blízko, ani daleko. Stín se rozjasňoval. Pak v něm rozpoznal ženu, podobající se dívce, kterou znal před dávnými časy. Měla bílou tvář, zlaté vlasy, její rty byly svěží, oči černé. Nell! Zapomněl již na ni. V této líbezně tváří se jevila tragická bolest. Nell k němu napřahovala ruce a hla-sitě plakala. Byla v těžkých nesnázích a on na ni zapomínal.

Oné noci vystoupil po lávě až na nejvyšší vrchol. Jakýsi hlas na něj volal. Viděl ve hvězdách Nelliny oči, v sametové modři oblohy, v černi stínů dole, jako stihlý stín, duch krácející zároveň s ním.

Za parného, dusivého rána se objevil v ležení po dlouhých hodinách nepřítomnosti Yaqui a ukazoval dlouhou tmavou paži k západu. Nad hřebenem hor vystá-vala celá stěna mraků.

"Déšť!" volal a jeho zvukný hlas zněl celým údolím.

Těm, kdo jej slyšeli, bylo jako trosečníkům při pohledu na blížící se plachtu.

Dick Gale mlčky, vděčen až do hloubi duše stál, objímal šíji Blanka Sola a pozoroval měnící se západ, kde se mraky neobyčejné velikosti a barvy převalovaly přes sebe.

Když dospěly k zenitu a zakryly zářící kouli, země potměla. Široké stíny postupovaly jako vlnky na vodě a pohybovaly se se zvláštním tichým hukotem. Avšak vládlo stále ticho podobné smrti. Poušť očekávala zvláštní a nenáviděnou návštěvu - bouři!

"Ach! Kapka mi padla na tvář!" zvolala Mercedes; zašeptala nějaké jméno svatého a políbila Thornea.

Bělovlasý Laddy pohlédl k onomu víru mraků a řekl mírně: "Musíme sehnat koně, naložit náklad a vydat se na cestu." XVII.

## ZAŘEHTÁNÍ KONĚ

V domě ve Forlorn Riveru stál Belding sám ve svém set-mělém pokoji. Bylo ticho uvnitř a ticho venku; úmorné letní vedro leželo na domě jako těžká horká pokrývka.

Vzal ze stolu pás s pistolí a pomalu si jej připínal. Obrátil se ke dveřím, jako by chtěl vyjít, ale zaváhal a pak počal pomalu přecházet po světnici. Pak se zastavil u stolu a zřejmě nerad odepnul pás a položil jej tam.

Belding poznal život na hranicích v Texasu v jeho prvních dobách; byl šerifem, když zákon na západě závisel na rychlosti pěsti; viděl již mnohé muže, kteří odložili svou pistoli navždy. V těchto dobách podobně rozhodl již mno-hokráte, tentokrát to bylo těžší.

Chaseové, tito chamtiví a nesvědomití zástupci nové síly ve vývoji západu, byli odhodláni Beldinga zničit a pokud šlo o jeho jmění ve Forlorn Riveru, již se jim to skoro podařilo.

Ztrácel věc po věci, o něž se s nimi přel. Podal k soudu v Tucsonu záležitost s vykolíkovánými dílci hornických a vodních práv a prohrál. Nato ztratil i své úřední postavení jako inspektor přistěhovalců; tato ztráta byla pro něj těžkou ranou, protože ji považoval za nespravedlivou. K tomu musel snášet pokořování. Stalo se dokonce, že byl nucen, platit Chaseovým za vodu k zavodňování svých polí. Nikdy nevysychající pramen na jeho pozemcích stačil jen pro potřeby domácnosti a koní.

Tyto věci byly pro Beldinga neštěstím, ale nebyly příčinou jeho strastí, zármutku a chmurné nenávisti. Věřil, že Dick Gale a družina vedená Yaquim do pouště byla buď pobita, nebo zapadla v poušti. Předě dvěma měsíci příběhl do Forlorn Riveru houf mexických koní bez jezdců, osed-laných, hladem a žízni zmořených. Byla' to část koní patřících Rojasovi a jeho tlupě. Jejich příchod ještě prohloubil tajemství a zesílil přesvědčení, že pronásle-dovatelé i pronásledovaní zahynuli.

Beldingův zármutek sotva mohl být přisuzován hmotné ztrátě. Byl dříve bohatý a teď byl chudý, ale takový obrat štěstí ho tolik nermoutil. Do života jeho ženy a Nell vstoupilo cosi ještě truchlivějšího a tajemnějšího, než ztráta Dicka Galea a jejich přátel. Tato změna nastala v onen den, kdy paní Beldingová poznala ve starém Chaseovi svého bý-valého spolužáka a odmrštěného nápadníka. Trvalo to jistou dobu, než pomalu usuzující Belding poznal, že v domácnosti není vše v pořádku. Poznenáhlu však Belding pozoroval, že je tu ještě jiná příčina žalu než Galeova ztráta. Byl si tím jist, když jeho žena projevila přání navštívit svůj bývalý domov v Peorii. Neudala mnoho důvodů, ale ukázala mu dopis, který dostala od svých starých přátel. Dopis obsahoval zprávy, které stačily, jak Belding soudil, vzbudit zájem jeho

ženy. Jakýsi starý prospektor se vrátil do Feorie a řekl příbuzným, že se setkal před patnácti lety v oáze Sonoyta s Robertem Burtonem a že Burton odešel do pouště, aby se již nikdy nevrátil. Pro Beldinga to nebylo žádné překvapení, neboť to slyšel již před svým sňatkem. Zdálo se, že o smrti prvního manžela jeho ženy není pochybnosti. Podivnou věcí bylo, že jak Nellin otec, tak i její děd se ztratí někde v poušti Sonora.

Belding se nestavěl proti přání ženy navštívit starý do-mov. Soudil, že to pro ni bude zdravý výlet, a snažil se přimět Nell, aby matku provázela. Ale Nell nechtěla jít.

Po odchodu paní Beldingové poznal, že Nell je náhle podivně nešťastná, nedovedla to ukrýt ani před Galeovými. Nechtěla mu nic povědět. Ale po čase, když si věc rozmyslil, poznal, že tato nová a ještě žalostnější změna v Nellině mysli trvá již déle, a sice od onoho dne, kdy ji potkal s Radfordem Chaseem. Tento neúnavný uchazeč se nevzdal. Belding ani nevěděl proč, ale spatřil-li toho člověka, skřípal zuby. Avšak Nell se stala nejen samotářská, ale také podivně vážná ve svém naléhání na otce, aby Chasea neurážel ani mu neublížoval. Belding ji sice poslechl, ale přemýšlel o věci a všechno dobře pozoroval. Nikdy nepřekážel ani nevnucoval vlastní vůli svým ženským. Mohly jednat podle své vůle a jejich jednání se mu obvykle líbilo. Překvapilo ho, když zpozoroval, že Nell přijímá pozornosti mladého Chasea. Aspoň se před ním již neskrývala. Belding si to nedovedl vysvětlit, byl si jist, že Nell z celého srdce tímto chlapíkem opovrhne. Tak poznal, že Chaseové mají nad Nell jakousi podivnou moc a že ji také využívají. To vzbudilo v Beldingovi nenávist, kterou cítil od počátku a statečně ji potlačoval.

Léto minulo a bouře se tentokrát o něco opozdily. Skoro za několik dní bylo Oltární údolí jasnou zelenou plochou, kde již nevznikaly oblaky prachu. Forlorn River již zase tek l jako volný, těžký, kypící proud. Kdykoli Belding viděl tuto řeku plnou vody, cítil radost: avšak teď cítil lítost, když vzpomněl, že velká nádrž Chaseových bude plná, až bude přetékat. Temný hukot vody padající z jezu, mu byl nepříjemný. Bylo to poprvé v jeho životě, co zvuk padající vody na něj působil nelibě.

Belding si povšiml, že na pozemcích hraničících s jeho opět pracují dělníci. Chaseové vedli hlavní zavodňovací stoku až k Beldingově farmě, pak vynechali celou šíři jeho pozemků a pokračovali dole v Oltárním údolí. Užíli každého možného vlivu, aby dosáhli práv spojit tyto stoky průplavem vedoucím přes jeho pozemky, ale Belding byl zatvrzelý. Odepřel s nimi vůbec jednat.

Po východu slunce příští ráno ohromná rána div nevyhodila Beldinga z postele. Vepřovicové stěny jeho domku popraskaly, okna se rozbila a tabulky i omítka s hmotou padaly na podlahu. Beldinga napadlo, že snad zásoba dy-namitu, kterou měli Chaseové v trhání skal, vyletěla do vzduchu. Oblékl se spěšně a šel do Nellina pokoje, aby ji uklidnil; vyšel ven, aby se podíval, co se stalo.

Osadníci byli velice polekáni. Mnohé lehčeji stavěné vepřovicové chaty se sesuly v prach. Mohutný žlutý oblak visel nad řekou. Bylo to asi na hořejším konci Beldingových pozemků, těsně u řeky. Když došel k plotu, byl kouř a prach tak hustý, že mohl sotva dýchat a chvíli vůbec neviděl. Pak rozeznal v písku velkou jámu, právě kde končila zavodňovací stoka u jeho pozemků. Z nějakého Beldingovi neznámého důvodu připravili Mexičané v tomto místě neobvykle těžký výbuch.

Belding uvažoval. Náhodný výbuch dynamitu byl vy-loučen. Ale proč právě zde? Volná písčná půda se dala snadno zpracovat rýčem; nebyly tu skály; a pokud šlo o stoku, takový výbuch působil více škody než prospěchu.

Pomalů a váhavě kráčel Belding k zelené nížině, kde pod skupinou vrů byl nikdy nevysychající pramen, u něhož jeho koně tak rádi pivali a který on měl také rád. Se strachem rozhrnul převislé větve vrů, aby vešel na chladnou, stinnou pěšinu, vedoucí k prameni. Potom se dat do běhu.

Přišel právě včas, aby vidět poslední vodu. Mizela. Celý tvar studně byl změněn. Ohromná síla výbuchu zahradila podzemní proud vody, nebo jej odvrátila jinam.

Beldingův nikdy nevysychající pramen byl zničen. To, co udržovalo tento kousek půdy zelený, svěží a vonný, již nebylo! Belding nejprve pocítil lítost. Vrby brzo uvadnou a zajdou. Vzpomínal, kolikrát v horkých letních nocích se přišel k prameni napít.

Náhle si vzpomněl na Blanka Diabla. Jak ten plnokrevný bělouš měl rád tento pramen! Belding se vzpřimil a pohleděl zaměřenými očima ven přes širou poušť k zá-padu. Neminulo dne, aby si nevzpomněl na toho nád-herného koně; ale tato chvíle byla dvojnásob palčivá.

"Diablo tu nebude již nikdy pít!" mručel Belding.

Ztráta Blanka Diabla, ačkoli ji Belding připouštěl a želel jí, nezdála se mu nikdy zcela skutečná, až v této chvíli.

Oblak prachu nad ním a hluk vody padající z jezu obrátil Beldingovu mysl k Chaseovým. Najednou měl jistotu. Výbuch byl připraven úmyslně, aby byl zničen jeho pramen. Jaký to ďábelský kousek! Žádný člověk ze západu, Indián ani Mexičan nebyl schopen takového zločinu. Zničit krásný, čistý, studený, nikdy nevysychající pramen vody v poušti! Když šel rychle k domu, jeho hlava, která byla dříve vždy zamyšleně svěšená, byla nyní vzpřímená. Šel přímo do svého pokoje a připlnul si pás s pistolí. Prohlédl zbraň a vyzkoušel ji.

"Hleďme," pravil si. "Řeknu Carterovi, aby poslal koně, kteří tu zbyli, mému bratru do Waco. Nell vezme všechny peníze, které tu jsou, a pojede za matkou. Galeovi budou připraveni na cestu třeba ještě dnes, řeknu-li jim to. Nell může s nimi jet kus cesty na východ."

Cestou potkal pana Galea. Delší pobyt ve Forlorn Riveru velice prospěl zdraví Dickova otce. Suchý vzduch, horko a klid učinily z něho ne-li úplně zdravého, tedy jistě mnohem silnějšího muže, než kdy byl.

"Beldingu, jaká to bylo hroznou ránu?" tázal se pan Gale. "Byli jsme velice polekáni, nežli k nám přišla slečna Nell. Měli jsme strach, že je to zemětřesení."

Belding vysvětlil, co bylo příčinou výbuchu a proč byl způsoben tak blízko u jeho pozemku.

"To je hrubá urážka, pane, neslýchaná urážka," pravil pan Gale rozhořčeně. "Pane Beldingu, žasnu nad vaším chováním vůči všemu tomu darebáctví!"

"Víte, byla tu matka a Nell," počal Belding, jako by se omlouval. Svěsil trochu hlavu, a kreslil špičkou boty čáry do písku. "Pane Gale, jsem trochu pomalý, jak říkával Laddy. Chci si udělat trochu více místa kolem tohoto ranče. Chci poslat Nell na východ za matkou. Hledte, pane Gale, nevzal byste Nell kousek cesty s sebou, až pojedete domů?"

"S největší radostí bychom ji vzali celou cestu s sebou, aby se také podívala k nám," odpověděl pan Gale.

"To by bylo hezké! A pojedete brzo? Ale nemyslete si, že bych vás snad ..." Belding se odmlčel, neboť pravda byla, že by je byl již rád viděl z domu.

"Byli bychom již dávno odjeli, nebýt vás," řekl pan Gale. "Již dávno jsme se vzdali naděje, že se Richard kdy vrátí. A teď, když jsme si jisti, že je ztracen, myslím, že bude nej-lépe, vydáme-li se hned domů. Přál jste si, abychom zde zůstali, až horko trochu pomine - až přijdou deště a cestování bude pohodlnější. Můj pobyt zde velice prospěl mému zdraví. Nikdy nezapomenu na vaši pohostinnost. Tento výlet na západ ze mne učinil nového člověka, kdyby - jen - Richard..."

"Jistě. Rozumím vám," řekl Belding drsně. "Pojďme dovnitř a řekneme ženám, aby složily zavazadla."

Nell byla zaměstnána chystáním snídaně. Belding ji za-volal do obývacího pokoje, zatímco pan Gale volal svou ženu a dceru.

"Děvenko, mám pro tebe novinu," počal Belding. "Pan Gale dnes se svou rodinou odjíždí. Pošlu tě s nimi. Zvou tě, abys je navštívila. Myslím, že by to bylo příhodné, protože -pomohlo by ti to zapomenout. Ale hlavní je - že pojeděš na východ za matkou."

Nell se na něj dívala nemohla promluvit ani slova.

"Viš, Nell, jsem skoro zničen. Ta rána dnes ráno zničila můj pramen. Není zde teď vůbec voda. Přijedu za vámi později - tot' vše."

"Taťko, vy si berete pistoli!" zvolala Nell, ukazujíc náhle třesoucím se prstem. Běžela k němu a poprvé ve svém ži-votě ji Belding od sebe odstrčil.

"Ano, to dělám," odpověděl Belding chladně a jeho ruka se svezla k pouzdru po boku. "Přines snídani a pak skládej zavazadla, odjedeš z Forlorn Riveru."

"Odjet z Forlorn Riveru!" zašeptala Nell a její hubená bílá ruka se zvedla k hrudi. Jak se změnila. Belding si vyčítal tu tvrdost, ale neprojevil to nahlas. Nell zde vadla právě tak, jako vadla Mercedes před příchodem Thorneovým. Nell odstoupila k západnímu oknu a vyhlížela ven přes poušť k mlhavě modrým štítům v dálce. Belding ji po-zoroval, a podobně i Galeovi; a nikdo z nich nepromluvil. Belding cítil, že se mu svírá hrdlo. Nell se opřela rukou o rám okna. Tichý vzlyk jí zachvěl. Elsie Galeová k ní přistoupila, objala ji a opřela její klesající hlavu o své ra-meno.

"Jsem si jista, že by bylo pro vás dobré, kdybyste jela se mnou do města. Zde se po celý den jenom díváte ven přes tu hroznou smutnou poušť... Pojdte," řekla.

Těžké kroky zazněly venku na dlaždicích a pak dveře zarachotily pod silným zaklepáním. Belding je otevřel. Venku stáli Chaseové, otec i syn.

"Dobré jitro, Beldingu," řekl starší Chase. "Byli jsme časně vyburcováni tou velkou ranou a šli jsme se podívat, co se stalo. Byl to omyl. Dílovedoucí se včera opil a jeho hloupí lidé udělali chybu. Je mi líto, jestliže vám výbuch způsobil nepříjemnost."

"Chase, myslím, že to je váš první proslov, který jsem rád slyšel," odpověděl Belding způsobem, který Chasea zarazil.

"Tak? Nuže, jsem rád, že vy jste rád," pokračoval, zřejmě zmaten. "Mrzelo mne to trochu - vy jste byl vždy tak nedůt-klivý - nikdy jsme se nemohli shodnout. Pospíchal jsem sem, obával jsem se, že byste si snad mohl myslet, že ten výbuch - víte, Beldingu..."

"Vím tohle, pane Bene Chase," přerušil jej Belding úsečným a zvučným hlasem. "Ten výbuch byl omylem, nej-větším omylem, jakého jste se v životě dopustil."

"Co tím chcete říct?" tázal se Chase.

"Budete se mi muset za chvíli omluvit, nechcete-li to snad mermomocí udělat hned. Pan Gale a jeho rodina odjíždějí, a má dcera jede s nimi. Byl bych raději, kdybyste trochu počkal."

"Nell odjíždí!" zvolal Radford Chase. Připadal Beldingovi jako zklamaný výrostek.

"Ano. Ale pro vás slečna Burtonová, mladíku..."

"Pane Beldingu, zajisté bych s vámi jednal raději hned," vložil se do toho starší Chase, přerušiv Beldingovu podiv-nou řeč. "Jsou jistě jiné důležité věci, o nichž bych s vámi rád promluvil. Můžeme vstoupit, pane?"

"Ne, nemůžete," odpověděl Belding drsně. "Já jsem vy-bíravý v tom, koho si pozvu do domu. Ale půjdu s vámi."

Belding vykročil ven a zavřel za sebou dveře. "Pojďme kousek od domu, aby ženské neslyšely..."

Starší Chase byl rudý zlostí, ale bylo patrné, že se přemáhá. Mladý vyhlížel zachmuřeně, nevrle, netrpělivě. Zdálo se, že si Beldinga ani nepovšiml. Ben Chase našel opět řeč ve chvíli, když se Belding zastavil pod stromy mimo doslech z domu.

"Pane, vy jste urazil mne a mého syna. Čeho se odvažujete?"

"Přestaňte s takovými řečmi, vy ...!" přerušil jej Belding. Chase zbledl, popadal dech a zdálo se, že se rozzuří. Ale cosi na Beldingovi patrně působilo mocným utišujícím vlivem. "Chcete-li mluvit rozumně, poslouchám," pokračoval Belding.

Belding byl zvědavý. Věděl, že žádná řeč ani Chaseův návrh nezmění jeho dřívější smýšlení ani jeho nynější úmysl.

"Chci učinit poslední pokus usmířit se s vámi," počal Chase svým nasládlým hlasem. To byla pro Beldinga podiv-ná změna - tento okamžitý přechod do klidného způsobu řeči. "Měl jste zde ztráty a je přirozené, že vás to mrzí. Ne-haním vás proto. Ale vy nevidíte věci z mé strany. Obchod je obchod. V obchodu vyhrává nejchytřejší. Zákon potvrdil, že tyto moje transakce jsou čestné, což jste popíral. Pokud jde o dolování a vodní práva, prohrál jste je, protože nemůžete ničím dokázat, že jste je držel po pět let. Pět let je čas zákonem stanovený. Tucet lidí se může pít o pramen Forlorn Riveru, ale nemají-li dům ani listiny, aby dokázali svá majetnická práva, každý jiný člověk s nimi může vést spor o vodu

... A teď potřebuji vést hlavní stoku podél řeky, přes vaše pozemky. Nemohli bychom se dohodnout? Nebudu hledět na cenu - vyjdu vám více než půl cesty vstříc. Myslím, že mám dost vlivu, že byste byl znovu ustaven jako inspektor. Trochu rozumnosti z vaší strany upraví opět vaše poměry ve Forlorn Riveru a měl byste ještě k tomu naději zbohatnout. Zde je velká budoucnost ... Můj zájem, Beldingu se stal osobním. Radford se zamiloval do vaší nevlastní dcery. Chce se s ní oženit. Připouštím, že kdybych to byl věděl, nebyl bych vás tak tiskl. Můžeme se spojit nejen přes obchod, ale i přes rodinu. Závisí-li štěstí mého syna na té dívce, můžete být jist, že učiním vše, co je v mé moci, abych ji pro něho získal. Nahradím vám úplně vaše ztráty. Co tomu tedy říkáte?"

"Ne," odvětil Belding. "Vaše peníze nemohou koupit právo cesty přes můj ranč. A Nell nechce vašeho syna. Tím je věc odbyta."

"Ale vy ji k tomu můžete přemluvit."

"Nechci."

"Mohu se ptát proč?" Chaseův hlas pozbyl své nasládlosti.

"Jistěže. Můžete se ptát," odpověděl Belding pomalu. "Neučiním takovou sprostou věc. Mimo to, i kdybych chtěl, nemohl bych ji přemluvit jen kvůli skutečnému muži. Znáám greasery - znám Yaquiho, jemuž bych dal Nell raději než vašemu synovi."

Radford Chase vykřikl vztekem. Belding si ho ani nevšiml; za celou tu dobu se na mladíka ani nepodíval. Starší Chase potlačil prudké hnutí.

"Nabídka manželství mého syna je ctí - větší ctí, pane, než si snad myslíte."

"Dcera paní Beldingové nemá právo na jméno Burtonová," sekl Chase. "Věděl jste to?"

"Nevěděl," odvětil Belding klidně.

"Dobrá, teď to víte," dodal Chase kousavě.

"Jste si jistý, že můžete dokázat, co říkáte?" tázal se Belding tímž chladným, nevzrušivým tónem. "Dokázat to? Ovšem, myslím, že ano, a to tak, že to pochopí každý rozumný člověk. Pocházím z Peorie - narodil jsem se tam a byl jsem tam vychován. Chodil jsem do školy s Nellií Warrenovou. To bylo dívčí jméno vaší ženy. Byla to krásná a veselá dívka. Všichni hoši byli do ní zamilováni. Znal jsem dobře Boba Burtona. Byl to nádherný chlapík, ale trochu nevázaný. Nikdo nevěděl nic jistého, ale říkalo se, že je s Nellií zasnouben. Odešel ovšem z Peorie a brzy po jeho odchodu vyšla najevo pravda o Nellií. Odešla z domova. Bylo to aspoň dva měsíce před tím, než se Burton opět ukázal v Peorii. Nezdřel se tam dlouho. Potom po celá léta nebylo o žádném z nich slyšet. Když se rozneslo, že Nellie je v Oklahomě, byl Burton v Denveru. Je ovšem možné, že Burton šel za Nellií a oženil se s ní. To by znamenalo, že Nellie Warrenová získala Burtonovo jméno. Ale není to jisté. Zdá se, že ta věc musila skončit nešťastně. Ale, Beldingu, když už o tom mluvím, musím říct, že Nellie Warrenová byla z nejlíbeznějších, nejhezčích, nejpohodlnějších dívek na světě. Odebrala-li se na jihozápad a pomlčela-li o své mi-nulosti, bylo to jen přirozené. Jistě by jí to byl nikdo nevyčítal. Vždyť byla dívkou - sedmnáct osmnáct let starou - když jsem poznal ve vaší ženě svou bývalou spolužačku - jsem tu věc prozradil Radfordovi. Vidíte sám, že té věci nepřikládám žádnou váhu, když žádám o ruku vaší nevlastní dcery pro svého syna." Belding poznal pravdu, slyšel-li ji. Toto odhalení jej nepřekvapovalo. Beldinga to neobměkčilo, neboť poznal, že příčina Chaseova pohnutí je ve vzpomínce na starou ránu, na šťastnou a zároveň bolestnou minulost. Povaha člověka je tak zvláštní, že i laskavost a sympatie mohla mít místo v Chaseově srdci.

"Řekl jste mé ženě, že zachováte její tajemství?" tázal se Belding.

"Co? Já - já... koktal Chase.

"Přimět svého syna, aby jako muž slíbil, že spíš zemře, než by prozradil tu věc Nell?"

Ben Chase neměl odpověď. Jeho syn se odplížil k plotu.

"Ptám se, zda jste nikdy neprozradil tuto věc o mé ženě a její dceři?" hřměl Belding.

Nedostalo se mu odpovědi. Belding viděl teď celou pravdu o utrpení paní Beldingové, příčinu jejího odchodu; věděl nyní, co zmítalo Nell; a zdálo se mu, že všichni pekelní psi byli v jeho srdci puštěni z řetězu. Vedl slepě ránu, instinktivně, a ta rána mrštila vrávorajícím Ben Chasem do k plotu. Potom natáhl paži a smýkl Radfordem Chasem k jeho otci.

"Teď vím všechno," pokračoval chraptivě. "Vy jste našli slabé místo ženy - její lásku k dceři. Vynašli jste slabou stránku dívky - její hrdost a strach před hanbou. A tak jste tiskli jednu a hnali druhou. Bože, jaká to surovost! Říct to dceři bylo samo sebou hroznou špatností, ale hrozit jí prozrazením! Pro to už ani není jméno! A teď, pánové," pokračoval Belding, "protože jsem odmítl váš návrh, myslím, že se nebudete cítit zavázáni mlčením?"

Starší Chase zvedl třesoucí se ruku. A tu Radford Chase vybuchl vztekem: "Budu mluvit, mne nezadržíte!"

Beldingova mocná paže sklouzla dolů, a když ji pozvedl, zaleskla se v jeho ruce pistole. Současně s tímto pohybem zaznělo ostré, pronikavé zařehání.

Beldingova zvednutá paže zkameněla. Chvilí se nemohl pohnout. Zařehání bylo tak známé, že ho zbavilo vši síly. Pak slyšel rychlý, těžký klapot kopyt a opět ono pronikavé zařehání.

"Blanco Diablo!" zvolal chraptivě a hlas mu selhal.

Obrátil se a spatřil, jak bělouš vletěl do dvora. Divoký, hubený, hrozný kůň; opravdu, byl to milovaný Blanco Di-ablo! Bronzový, dlouhovlasý Indián na něm seděl. Jiní bělouši vběhli do dvora, zastavili a zařehтали na pozdrav domovu. Belding spatřil stíhlý stín dívky, z níž zbyly jen velké, černé oči.

Zpod stromů vyrazil Blanco Sol, tak oslnivě bílý, tak krásný, jako by ani nezabloudil v poušti. Zastavil se, pak povyskočil a zadupal. Jeho jezdec seskočil a přehodil mu uzdu přes krk! Belding spatřil silného, otrhaného muže s tmavou, vyhublou tváří a očima v plameni.

V tom přiletěla od domu Nell, její zlaté vlasy za ní poletovaly, paže měla natažené, tvář podivuhodně změněnou.

"Dick! Dick! Aaach, Dicku!" volala. Její hlas se chvěl Beldingovi v srdci.

Beldingovi se zatmělo v očích. Nebyl si jist, vidí-li dobře.

XVIII.

## SKUTEČNOST OPROTI SNŮM

Laddyho, Lashe, Thornea, Mercedes, všechny stiskl Belding do náruče. Pak běžel k Blanku Diablovi. Tentokrát byl tento velký kůň mírný a klidný; měl radost. Pamatoval si svého laskavého pána a natáhl se k němu.

Dick Gale stál nahnut nad štíhlou postavou Nell, kterou v jeho náruči nebylo skoro ani vidět. Belding je oba objal. Měl radost jako chlapec. Viděl, jak se Chase a jeho syn vy-tratili mezi stromy.

"Dicku! Dicku!" křičel z plných plic. "Jste to vy? ... Hled'te, co myslíte, kdo je tu - tady, ve Forlorn Riveru?"

Gale uchopil Beldinga drsnou a tvrdou rukou. Ale ne-promluvil slovo. Belding si pomyslel, že nikdy nezapomene na výraz Galeových očí.

V tom se zezadu blížily na scénu tři nové osoby - Elsie Galeová její otec vedoucí paní Galeovou, která nebyla daleko mdlobám.

"Beldingu! Kdo to je?" volal Dick chraptivě.

"Quien sabe, milý synáčku," odpověděl Belding, a jeho hlas se teď trochu třásl. "Nell, pojď sem! Ponech mu chvíli."

Belding uchopil Nell kolem pasu a šeptal jí do ucha: "To bude velkolepé!"

Tvář Elsie Galeové byla bílá a vzrušená.

"Ach, bratříčku! Maminka tě viděla - tatínek tě viděl, nepoznali tě. Ale já jsem tě poznala podle toho, jak jsi seskočil z koně - tak svižně. A teď tě také nepoznávám. Ty divochu! Ty obre! Ty nádherný barbare! ... Maminko, tatínku, pospěšte! Je to Dick! Podívejte se na něj! Jen se na něj podívejte!"

Belding se odvrátil a odtáhl Nell s sebou. V další vteřině se Nell a Mercedes tiskly v náruči. Pak následovalo velké vítání.

Yaqui stál opřený o strom a pozoroval uvítání ztra-cených. Nikdo si na něj nevzpomněl, až Belding. Nikdy nezapomínající na potřeby koní, ujal se Blanka Diabla a za-volal na Yaquiho, aby přivedl ostatní koně. Vedli tu řadu běloušů ke stáji, sňali jim mokrá a zaprášená sedla i náklad a pustili je do polí, kde byla stěbla až po prsa vysoká. Blanko Diablo našel opět svého bývalého ducha; Blanko Sol pohazoval hlavou a spokojeně řičel, Blanka Muje si vykračovala sem. a tam; a za chvíli se všichni klidně pásli. Jakou radost působil Beldingovi pohled na ty bílé siluety, odrážející se od zeleného pozadí! Jeho oči zářily! Byl to pohled, o němž nedoufal, že jej ještě uvidí. Prodlél zde dlouhou chvíli, ačkoli by se byl rád podíval ke hlídačům.

Konečně se odtrhl od pohledu na Blanka Diabla a vrátil se domu. Jim a Laddy ležel již každý v posteli, kterou neokusili po několik měsíců. Jejich spánek byl tak klidný a hluboký jako smrt. Belding se na ně zvědavě díval. Shodili si jen boty. Jejich šaty byly cáry. Jim byl sotva víc než kost a kůže, dlouhá postava, tmavá a tvrdá jako železo. Laddyho vzezření Beldinga zarazilo. Hlídač vyhlížel jako stařec, zchřadlý, vrásčitý, zmořený. Avšak jeho hubená tvář, ačkoli svědčila o hrozném utrpení, jevila cosi ušlechtilého, vznešeného, dokonce krásného.

Thorne a Mercedes zmizeli. Tiché hlasy zněly z pokoje paní Galeové a Belding poznal, že Dick je ještě u své rodiny. Nebylo pochyb, že on také brzy vyhledá odpočinek a spánek. Belding šel zahradou a zavolal u Nelliných dveří. Seděla u okna a záře štěstí nezmizela z jejího obličeje ale vyhlížela zaraženě a v jejích očích byl temný stín strachu. Belding by si byl rád pohovořil. Avšak výraz Nelliných očí jej umlčel. Nell mu četla myšlenky v tváři a hlava jí poklesla. Belding vstoupil a stál vedle ní, ruku na její ruce. Snažil se zoufale vymyslet to pravé, co by jí měl říct,

"Nell - Dick se vrátil živ a zdrav," řekl pak pomalu. "To je hlavní. Přál bych ti, abys viděla jeho oči, když tě držel v náruči tam venku ... Dickův příchod ovšem vylučuje tvůj výlet na východ a mění vůbec všechny plány. V poslední době jsme neměli právě šťastné časy. Ale teď bude všechno jiné. Dick je věrný jako Yaqui. On prožene toho Chasea, rozumíš! Potom se brzy vrátí matka. Ona urovná celé to tajemství. A Nell - ať už to dopadne jakkoli - vím, že Dick Gale bude cítit tak, jako cítím já. Vmuž se, děvče!"

Belding vyšel ze zahrady a kráčel zamyšleně k ohradě. Uvědomoval si, že mu zde schází žena. Kdyby byla doma, nedospělo by to až k tomu, že málem zabil dva lidi. Necht' byla pravda o tragédii života jeho ženy jakákoli, jemu to bylo celkem lhostejné. Bolelo ho pomyšlení na to, co matka a dcera vytrpěly a jak se ještě trápí. Toto utrpení musí být nějak ukončeno.

Nalezl Yaquiho schouleného v koutku stáje, spícího právě tak hluboce jako hlídači. Díval se na něj a pocítil zvě-davou dychtivost dozvědět se vše, co se udalo od oné tmavé noci, kdy Yaqui vyvedl bělouše do pouště. Belding se dal do práce na věcech, které již dlouho zanedbával. V práci byl vyrušen panem Galeem, který si vyšel ven, bez sebe radostí a rozčilením. Položil Beldingovi sto otázek, ale nedopřál-mu čas k odpovědi ani na jedinou, i kdyby to bylo možné.

Nakonec, když panu Galeovi došel dech, dostal se ke slovu přece jen Belding. "Hled'te, pane Gale, vy víte právě tolik, co vím já. Dick se vrátil. Všichni se vrátili -otužilá chasa, zmořená hladem, opálená, rozedraná, ale jsou živi - živi a zdraví, člověče, považte! Ale musíte počkat! Můžete se vsadit, že nebudu spát ani jíst, dokud neuslyším jejich vypravování. Ale oni se musí nejdřív vyspat a najíst."

Belding porozuměl, že mimo radost, rozčilení, starost, netrpělivost vyjádřenou panem Galeem je ještě cosi jiného, co Belding považoval za pychu. Líbilo se mu to. Rozpomenul se na Dickovo doznání o tom, co o něm soudil otec.

Beldingovy sympatie byly vždycky při tomto hochovi. Ale oblíbil si také velice starého Galea, poznal, že je laskavý a moudrý; poznal také, že snad kolej a obchod nedovedly rozvinout lepší vlastnosti Richarda Galea. Dovedl to však západ a Belding si umínil, že si udělá malou švandou na účet pana Galea. Počkal tedy s několika poznámkami, které zřejmě zbavily Dickova otce řeči i dechu.

"A rozumíte!" končil Belding, "držte se jen v doslechu, až nám Laddy bude vypravovat o tom výletu na poušť, leda že byste mermomocí chtěli, aby vám vlasy zbělely dočista. .

Dopoledne příštího dne se vybelhali hlídači z kuchyně do předsíně. "Já jsem nemocný člověk, povídám vám," naříkal si Laddy, "a musím být dobře krměn. Potřebuji as-poň nůši chleba s máslem a pořádnou "mísu rozšťouchaných brambor s omáčkou a se zeleninou - a je-den celý velký jablkový koláč. Dejte mi cokoli k jídlu, jenom ne maso. Do nejdelší smrti nechci maso ani do úst a pohled na skopové maso by mne jistě zahubil!"

"Laddy, já jsem na tom zrovna tak bídně jako vy," odpověděl Jim žalostně. "Máte hlad? Podívejte se, když jsem ucítil vůni snídaně tam v kuchyni, sbíhaly se mi sliny tak, že jsme se div nezadusil. Myslím, že se tady s námi ohromně nelidsky zachází."

"Ale já jsem nemocný člověk," protestoval Laddy, "a praštím tady sebou v tuhle minutu, nedá-li mi někdo najíst. Nell, vy jste mne mívávala kdysi ráda."

"Ach, Laddy, mám vás stále ráda," odpověděla Nell.

"Nevěřím tomu. Dívka, která má jen trochu něžné ruce, by nenechala člověka zahynout hladem před svýma očima ... Podívejte se tamhle na Dicka. Vsadím se, že ten dostal něco k jídlu, možná, že brambory s omáčkou, koláč a..."

"Laddy, Dick nedostal o nic víc, než jsem dala vám -vlastně ani ne tolik."

"Jistě tedy za to dostal hromadu hubiček, protože si ani nenařikal na špatné zacházení."

"To je možné," řekla Nell; "a myslíte-li si, že by vás to přivedlo k rozumu, mohla bych - dala bych ..."

"Inu, ačkoliv vás mám hrozně rád, teď by právě hubičky musely ustoupit chlebu s máslem."

"Ach, Laddy, to je věru galantní řeč!" smála se Nell. "Je mi líto, ale tat'ka to tak nakázal."

"Laddy," vložil se do toho Belding, "musíte si pomalu navykat na jídlo."

"Ale já jsem nemocný, já umírám," naříkal Laddy.

"Nebyl jste jakživ nemocen, a když vás nezabily všechny ty díry po kulkách, které na vás vidím, pak patrně ani vůbec nikdy neumřete."

"Mohl bych si zakouřit?" tázal se Laddy. "Nell, dejte mi dýmku a tabák."

"Já jsem se držel své dýmky," řekl Jim zamyšleně. "Myslím, že jsem ji měl v ústech prázdnou aspoň sedm let, že, Laddy? To byla doba! Vidím pořád tu červenou lávu a červenou mlhu a červený soumrak. Bylo tam horko a smutno! A potom ten vítr, a pořád to hrozné ticho! Yaqui se pořád díval k západu, Laddy zlobil se svými šachy a Mercedes hubla, až z ní zbyly jen oči! Pořád to vidím -a nikdy se toho nezbavím "Přestaňte s těmi řečmi," přerušil jej Belding. "Řekněte nám raději, kam vás odvedl Yaqui, co se stalo s Rojasem a proč jste tam byli tak dlouho."

"Myslím, že Laddy do všechno dovede lépe vypravovat; ale až dojde až k Rojasovu konci, povím já, co jsem viděl, a pak bude vyprávět také Dick a Thorne. Laddy neviděl Rojasův konec. To vám bylo..."

"Já jsem sice nemocný člověk, ale mluvit mohu," vložil se do toho Laddy, "a jistě nechci, aby snad Jim to celé vyprávění přeháněl."

Laddy si nacpal dýmku, kterou mu přinesla Nell, zabafal s rozkoší a usadil se na lavici k dlouhému vypravování. Hlídač mluvil celé dvě hodiny - mluvil, až jeho hlas zes-lábl na pouhý chraptivý Šepot. Když skončil, nastalo půso-bivé ticho. Pak Elsie Galeová vstala, položila ruku na Dickovo rameno a s lesklýma očima teplýma jako sluneční světlo ukázala hlídačům, co soudí žena o nich a Yaquim. Nell se tiskla k Dickovi a tiše plakala. Paní Galeová byla přemohena dojmů, a pan Gale, bledý a klidný, ji odvedl do jejího pokoje.

"Ten Indián! Ten Indián!" vybuchl Belding hlasem hlubokým a hřmícím. "Co jsem vám říkal? Neřekl jsem snad, že je to dar nebes? Vzpomeňte si, co jsem říkal o té práci aztéckého nože! A on odřízl Rojase od té hrozné stěny kráteru, nohu po noze, prst po prstu, pomalu a děsně! Laddy, žádné vyprávění se nevyrovná vašemu. Ten útek a ten boj, to byla práce mužů! Ale vydržet po celé dlouhé horké léto a vyváznout z toho - to je přímo zázrak! Jenom Yaqui to mohl dokázat! Ten Yaqui!"

"Jistěže! Ale, Beldingu, pokud jde o vyváznutí, neza-pomínejte na koně! Bez Sola a Diabla a bez těch ostatních běloušů, bychom se nikdy odtamtud nedostali. Yaqui a koně, to říkám já!"

Brzy dopoledne příštího dne se setkal Belding s Dickem u vodní nádržky.

"Beldingu, to je říční voda, a ještě k tomu kalná," řekl Dick. "Bůh ví, že nejsem vybíravý. Ale vzpomínal jsem vždy na náš dobrý, studený pramen a musím se z něho důkladně napít."

"Už nikdy, synu. Pramen zašel, voda se ztratila, vyschl."

"Vyschl?" Gale se zvolna napřimil. "Vždyť přece byly deště! Řeka je plná. Co se s ním stalo? Proč je suchý?"

"Dicku, když se o to zajímáte, musím vám oznámit, že velký výbuch trhaviny zarazil můj pramen."

"Trhaviny?" opakoval Gale. "Vzpomínal jsem stále na domov, na Nell, na naši rodinu. Ale po celý ten čas jsem cítil, že se děje něco zlého s rančem, s vámi, s Nell ... Beldingu, kotlina je suchá. Růže jsou uvadlé. Ta trocha ze-leně v trávě pochází z dešťů. Co se tu stalo? Celý ranč je nějak zchátralý. Když se tak dívám, vidím, že se tu udaly nějaké změny."

"Nějaké změny, ano," odpověděl Belding trpce. "Poslyšte, synu!"

Krátce, avšak o nic méně důrazně mu Belding pověděl o Chaseových operacích.

Prvním Galeovým pocitem byl úžas: "Naše voda pryč, naše dílce pryč a s našimi plány vás předešli! Beldingu, to je přímo neuvěřitelné! Ve Forlorn Riveru podnikatelé, ob-chod, dráha, banka a kdožví co ještě!"

Náhle se ho zmocnilo prudké podezření. "A tihle Chaseové to všechno udělali tímhle způsobem?"

"Vyložené lupičství! Horší než zlodějství greaserů!" odpověděl zasmušile Belding.

"A vy pravíte, že zákon je na jejich straně?"

"Ovšemže. Dicku, jsme napálení, předstiženi, poraženi, okradeni a nemůžeme v tom hnout ani prstem."

"Ach, to je mi líto, Beldingu, a nejvíce kvůli Laddymu," řekl Gale soucitně. "On je chudák hotov. Umínil si, že se usadí zde na farmě, již považuje za svou, že bude pěstovat travu a koně a bude pohodlně žít. Ach, to je krušné! Hled'te, on to

ještě neví. Právě mi říkal, abych si vyšel a prohlédl všechny pozemky. Kdo mu to řekne? A co udělá, až se to všechno dozví?"

"Synu, o tom jsem už také často přemýšlel," řekl Belding a upíral bystře oči na mladého muže. A trochu jsem uvažoval, jak to asi přijmete."

"Já? Inu, vydám se k Chaseovým návštěvu. Hledte, Beldingu, zde musím zase já něčemu předejít. Dopálí-li se Laddy, bude prolita krev. On nemá ještě všechno v hlavě v pořádku. Mluví někdy ze spaní o tom, jak Yaqui odpravil Rojase. Kdybychom to ponechali na něm - on by ty lidi po-bil. Ale vezmu-li to na sebe já..."

"Mluvíte rozumně, Dicku. Jenomže nejsem si vámi tak jist. Synáčku, musíte myslet také na Nell a její matku."

"Na mne se můžete spolehnout," řekl Gale.

"Dobrá, tedy poslyšte," počal Belding. Hlubokým hlasem mu pověděl, jak Radford Chase štvál Nell a jak Ben Chase odtud vyhnal její matku.

"Tedy takhle se věci mají!" mručel přerývaně Gale. "Věděl jsem, že tu není něco v pořádku. Nell není tak přirozená, jako bývala. A když jsem ji prosil, aby si mne brzy vzala, dokud je tu otec, nemohla ani mluvit. Jenom plakala."

"Bylo to pro Nell krušné," řekl Belding prostě. "Ale teď, když jste se vrátil, bude lépe. Dicku, já to děvče znám. Odepře vzít si vás a dá vám práci, než ji přemluvíte. Myslí, že vás již také trochu znám, jinak bych nařikal..."

"Beldingu, na co narážíte?" ptal se Gale. "Snad byste si nemyslel, že kdyby to byla pravda, že bych se zachoval jinak?"

"Ale Dicku, to jsem nechtěl říct. Víte, že se nedovedu vždy dobře vyjádřit. A tlačí mne to hezky silně..."

"Proboha, snad nevěříte tomu, co řekl Chase?" tázal se Gale s vášnivým spěchem. "Je to přece lež. Vím jistě, že je to lež. A řeknu to Nell. Pojdte se mnou. Potřebuji vás při tom, Beldingu! Ach, proč jste mi to neřekl hned?"

Belding byl železnou paží doveden do obývacího pokoje, odkud do zahrady až tam, kde Nell seděla před svými dveřmi. Jakmile je spatřila, lehce vykřikla, sklopila na okamžik hlavu, pak k nim zvedla bledou, klidnou tvář a oči se jí počínaly temnět.

"Miláčku, teď již vím, proč nenosíte prsten mé matky," řekl Gale pevně a tiše.

"Dicku, nejsem toho hodná," řekla a zvedla třesoucí se ruku prsten ležel na její dlani.

Bleskurychle uchopil Gale její ruku a navlékl jí prsten znovu na prst.

"Nell, pohleďte na mne. Je to váš zasnubní prsten ... Poslyšte. Nevěřím té věci, která vás tak trápí. Vím, že je to lež. Jsem přesvědčen, že vaše matka dokáže, že je to lež. Trpěla asi také kdysi - snad v tom byl nějaký omyl. Ale poslyšte mne: i kdyby to byla pravda, nezáleželo by mi na tom. Slibuji vám na svou čest, že na to již ani nepomyslím. Miluji vás tím více, protože jste trpěla. A chci tím spíš, abyste byla co nejdříve mou ženou - a pak se přičiním, abyste zapoměla..." Vstala rychle s vášnivostí popudem ženy do hlubin duše dojaté a políbila její.

"Ach, Dicku, vy jste tak dobrý! Nikdy nebudete vědět, co tato vaše slova pro mne znamenají. Zachránila mne, myslelím."

"A tak tedy, vše je urovnáno?" tázal se Dick dychtivě. "Dodržíte svůj slib? Vezmete si mne?"

Žár a světlo zmizely z její tváře a její modré oči byly skoro černé. Svěsila hlavu a záporně jí zakroutila.

"Nell," vykřikl Gale.

"Nežádejte to, Dicku! Ne - nevezmu si vás."

"Proč?"

"Vy to víte. Je to pravda, že..."

"Je to lež!"

"A kdyby to byla tisíckrát pravda - proč byste si mne nevzala? Mezi námi dvěma je jen láska. Jedině láska a nic jiného! Což mne již nemáte ráda?"

Zapomněli na Beldinga, který ustoupil do stínu.

"Miluji vás z celého srdce a z celé duše. Zemřela bych pro vás," šeptala Nell se sepjatými rukama. "Ale nechci vás stáhnout do hanby."

"Má drahá, vy jste se tím natrápila, až jste z toho chorá. Říkám vám, že vezmete-li si mne, budu se považovat za nejblazeštějšího člověka na zemi."

"Dicku, vy nemyslíte na svou rodinu. Což by mne mohli přijmout jako vaši ženu?"

"To se přece rozumí," odvětil pevně Gale.

"Ne, nikdy ne!"

"Mýlíte se, Nell. Jsem rád, že vám to mohu dokázat. Jdu hned k nim a všechno jim řeknu. Budu tady dříve, nežli se nadějete."

"Dicku, snad to nechcete říct své matce?" volala Nell, a její oči se zalily slzami. "To přece neuděláte! Ach, to bych nesnesla! Ona je tak hrdá! A, Dicku, já ji mám ráda. Prosím vás, snažně vás prosím, neříkejte jí to! Nemusí to vědět. Chci, aby o mně stále dobře smýšlela. Ten strach, že by se to dozvěděla, byl pro mne ze všeho nejhorší! Prosím vás, nechodte tam!"

"Nell, je mi to líto. Nechci vám působit bolest. Ale vy se mýlíte. Jde tu o vaši klidnou mysl a o vaše štěstí. A jde tu o můj život... Počkejte zde, budu zde hned."

Gale běžel přes zahradu a zmizel. Nell klesla na práh a když spatřila otázku v Beldingových očích, zavrtěla smutně hlavou, čekali - nemluvili. Trvalo celou věčnost, nežli se Gale vrátil. Belding při pohledu na něj zazářil. Dick přiběhl rychle, zardělý, dychtivý, sebevědomý, skoro se smál.

"Řekl jsem jim to. Přisahal jsem, že je to lež, ale chtěl jsem, aby rozhodli, jako by to byla pravda. Elsi to netrvalo ani okamžik. Ona vás má velmi ráda, Nell. Otec je do vás blázen. Matka potřebovala chvilku, chtěla vědět všechno podrobně. Ona je hrdá, to je pravda; ale přál bych si, Nell, abyste viděla, jak přijala tu věc o nás. Na mne nemyslela, jen plakala lítostí nad vámi. Nell, také ona vás má ráda. Všichni vás mají rádi. Ach, jakou mám radost, že vám to mohu říct! Myslím, že matka vypožadovala, jaký jste měla podíl na obrození Richarda Galea. Nezní to hezky? Matka nejenom

svoluje, ale ona přímo prosí, abyste si mne vzala. Musil jsem jí slíbit, že budeme vždy půl roku bydlet na východě. Nuže, Nell, teď teprve poznáte, kdo je to vlastně Dick Gale. Ale chci stále zůstat hlídačem, budu stále jezdit s Blankem Solem a vždy se podívám na nějaký čas do pouště. Ne-musíte se bát toho pobytu ve velkém městě. My budeme vždy mít nejraději volný prostor. A teď, Nell, zahodte již starosti! Věděl jsem, že vše skončí dobře. A řekněte, že si mne vezmete hned ... Hledme, drahoušku, snad nepláčete? Nell!"

"Srdce - mi - puká," vzlykala Nell, "neboť - já - nemohu - si vás - vzít.""

Chlapecká radost zmizela z Galeovy tváře. Zde stála krutá skutečnost proti Galeovým snům.

"Ten zloduch Radford Chase rozhlásí mě tajemství," oddychovala Nell. "On mi přísahal, že jestliže se kdy vrátíte a oženíte se se mnou, že bude po celém světě za námi chodit a rozhlášovat to."

Belding pozoroval, že Gale smrtelně zbledl.

"Chase vám tedy vyhrožoval?" ptal se Dick a Belding si povšiml strojené přirozenosti jeho hlasu.

"Zpočátku jsem se divila, jak mohl utrápit matku až k nemoci. Ale ona mi nechtěla nic říct. Potom když odešla, počal dělat různé narážky. Nenáviděla jsem ho proto tím více. Ale když mi to řekl přímo - byla jsem zastrašena, sty-děla jsem se. Ale neochabovala jsem ještě. Byl dost slušný, když byl střizlivý. Ale když byl podnapilý, byl to pravý ďá-bel. Dělal si posměch ze mne a z mé hrdosti. Po čase vypo-zoroval, že mne má vaše matka ráda a že já mám ráda ji. Tu mi počal vyhrožovat. Nepovolím-li mu, že prý se přičiní, aby se dověděla pravdu. To oslabovalo můj odpor vůči němu. Div mne to nezabilo. Nemohla jsem prostě snést myšlenku, že by se to paní Galeová měla dovědět. Ale ne-chtěla a nemohla jsem si ho vzít. Došlo ta tak daleko, že když byl opilý, nevyžadoval již ani ode mne, abych se napřed stala jeho manželkou. Již, již bych mu byla povolila a zbláznila se, když vy - vy jste se vrátil."

Končila již jen šepetem, pohlížela na něj vážně a smutně. V Beldingově nitru zuřil oheň, ale navenek zůstával klidný.

Pozoroval Galea a předvídal budoucí úmysly tohoto mladého muže. Gale chytil Nell do náruče a tiskl ji dlouho k sobě.

"Drahá Nell, nejhorší z vašich strastí již minuly," řekl jemně. "Nevzdám se vás. Netrapte se již. Ta věc není tak zlá, jak ji děláte. Spolehněte se na mne. Dovedu již panu Radfordovi Chaseovi zavřít hubu."

Když ji pustil, rychle na něho pohlédla a zvedla prosebně ruce.

"Dicku, že za ním nepůjdete - že ho nebudete pronásle-dovat? Dicku, prosím vás! Prosím vás snažně, neprovedte něco!

Ti Chaseové se nás již dost natrápili. Jsou bohatí a mocní. Dicku, řekněte, že ještě nezhoršíte naše postavení. Prosím vás, slibte mi, že za ním nepůjdete!"

"Vy to na mně žádáte?" ptal se.

"Ano!"

"Vy však víte, že je to marné. Jaký bych byl muž?"

"To proto, že se bojím. Dicku, on vás střelí!"

"Nikoli. Nell, člověk jeho druhu na to nemá odvahu."

"Vy půjdete?" zvolala zděšeně.

Gale se usmál a při tom úsměvu přeběhl Beldingovi mráz po zádech.

"Dicku, což vás ani já nezadržím?"

"Ne," řekl.

Tu se v ní ozvala žena i přes instinktivní strach, pozvedla chvějící se rozvěšené rty a políbila ho.

Gale vyšel ze zahrady a Belding mu šel v patách. Prošli obývacím pokojem. Venku v siní seděli hlídači, pan Gale a Thorne. Dick šel beze slova do svého pokoje.

"Jistě se něco chystá," řekl Laddy ostře a vzpřimil se.

Belding promluvil několik slov; a vzpomenu si, jaký do-jem chtěl způsobit v panu Galeovi, a vybral silnější slova. Pak řekl:

"Bylo by lépe, kdybyste toho hochu zadrželi. On něco provede. Je rozzuřenější než ďábel."

"Zadržet ho? Pročpak?"

Vtom vyšel Dick ze dveří. Belding na něj bystře pohlédl. Jedinou změnou na Dickovi bylo, že měl na hlavě klobouk a na rukou těžké rukavice.

"Richarde, kam jdeš?" otázal se ho otec.

"Jdu si promluvit s jedním člověkem."

"Ne. Přeji si, abys zde zůstal. Poroučím ti, abys ne-chodil," řekl pan Gale.

Dick odstrčil pana Galea mírně, uctivě, ale rozhodně. Starý muž se zarazil.

"Tatínku, ještě jsem si stále neodvykl neposlušnosti. Je mi to líto. Nebraňte mi a nechodte za mnou. Mohl byste uvidět něco nepřijemného."

"Ale, synu! Co chceš dělat?"

"Jdu jen spráskat psa."

Pan Gale pohlédl bezmocně od podivně klidného a chladného syna k rozčilenému Beldingovi. Dick vyšel do síně.

"Stůj!" Laddyho hlas by byl zastavil jistě každého. "Dicku, snad byste nešel beze mne?"

"Ano, chtěl jsem. Jsem teď už nějak zapomětlivý, Laddy."

"Jistě, to jste. Počkejte minutku, Dicku, jsem sice nemocný, ale beze mne se přece taková věc nemůže odbýt!"

Odešel do svého pokoje. Jim Lash vyklepal popel ze své dýmky a bruče si nějaký taneční kousek vyšel za Laddym. Ve chvílce tu byli oba hlídači zpět a oba měli pistole u pasu.

Při pohledu na hlídače s pistolemi starý pán zbledl a počal se třást.

"Zůstaňte raději doma," šeptal mu Belding.

"Dick jde spráskat dvounohého psa a hlídači se někdy rozčílí, když mají pistole s sebou."

"Nezůstanu tady," odpověděl pan Gale pevně. "Musím to vidět. Beldigu, já jsem si to myslel. Richard se bude bít s

Chaseovými, s těmi lupiči, kteří vás zničili."

"Inu, nemohu vám zaručit nějakou bitku z jejich strany," odvětil Belding suše. "Ale mohli by tam být greaserové s nějakou pistolí."

Belding vykročil, aby dohonil Dicka, a pan Gale šel vol-něji za nimi s Thorneem.

"Kde najdeme ty Chaseovy?" tázal se Dick Beldinga.

"Mají tu místnost u cesty při hostinci. V této chvíli tam Radford jistě bude. Nevím, kde bude starý. Ale jeho kancelář je právě naproti."

Minuli několik domů a zastavili se u široké, nízké stavby z veprovic. U kůlů bylo uvázáno několik osedlaných koní. U širokých vrat zevlovali Mexičané.

"Támhle na rohu stojí Ben Chase," řekl Belding Dickovi. "Hled'te, ten vysoký člověk s bílými vlasy a koženou páskou na klobouku. Viděl nás. Ví, že k něčemu dojde. My však hledáme mladého, ten bude jistě uvnitř."

Vešli dovnitř. Byla to síň - scházel jí jen bar, aby z ní byl salón. Velký stůl u okna byl obsazen hlučným, kouřícím a pijícím kroužkem hráčů v karty.

"Ukažte mi Radforda Chasea," řekl Gale.

"Támhle! Ten velký člověk s červeným obličejem. Vidíte! Už položil karty a jeho obličej už není tak červený."

Dick vykročil přes místnost.

Belding uchopil pana Galea a šeptal mu chraptivě: "Hled'te, ať o nic nepřijdete! Bude to velkolepé. Dívejte se na Dicka a dívejte se na Laddyho! Spustí-li pistole, držte se za mnou."

Belding se usmíval, když viděl, jak obličej pana Galea zbledl.

Dick se zastavil u stolu a zvolal: "Já jsem Gale. Hledám pana Radforda Chasea."

Velký, ramenatý chlapík vstal, dosti směle, ačkoli se ne-držel jistě na nohou, a poučil na Dicka oči.

"Já jsem Radford Chase," řekl. Jeho hlas svědčil o nebojácnosti.

Za několik okamžiků bylo po všem. Stoly a židle byly rozházeny; kulečník byl odsunut stranou; lampa ležela roztržena na zemi a petrolej tvořil černou skvrnu na pod-laze. Laddy se opíral o dveře, drže v ruce kouřící pistoli. Jeden Mexičan se krčil u zdi naříkaje nad přeraženou rukou. V zadním koutě jiný zraněný Mexičan, podporovaný svými druhy, křičel bolestí. Ti dva se pokusili namířit na Galea a Laddy je zmrazil.

Uprostřed místnosti ležel Radford Chase. Nebyl vážně zraněn. Ale byl to bezmocný, bídný, zbitý ubožák, který si toho byl vědom a cítil, že všechny oči hledí na něho. Vzly-kal, sténal a skučel. Ale nikdo se neodvažoval pomoci mu na nohy.

Opřen o druhé dveře stál Ben Chase, najednou zbavený vši autority, důvěry i odvahy. Gale k němu přistoupil. Ačkoli mu na obličej stály kapky potu, byl bílý jako křída. Zahrozil mocnou pěstí v rukavici Chaseovi do tváře.

"Vaše bílé vlasy vás tentokrát zachránily. Ale střežte se přijít mi do cesty! A až se váš syn vzpamatuje, řekněte mu, že kdykoli ho potkám, přidám mu ještě něco k tomu, co dostal dnes!"

XIX.

## TAJEMSTVÍ FORLORN RIVERU

Záhy zrána Gale hledal samotu, kde by mohl přemýšlet o svých starostech; vyšel si proto sám ven. Nebylo snadné ztratit se Yaquimu. A právě když sebou vrtěl na zemi ve skrytém, stinném koutku, objevil se Indián, tiše, jako stín, tajemně jako vždycky.

"Málo," řekl svým hlubokým hlasem.

"Ano, Yaqui, je to zlé, velmi zlé," odvětil Gale.

Indián již věděl o ztrátách, které utrpěl Belding a jeho hlí-dači.

"Jít - se mnou!" řekl Yaqui s významným posunkem ke vzdušným, šeríkově zabarveným stupňům Bezejmenných hor. Zdál se být stejný jako obvykle, ale Gale se uvědomil, jaká podivná síla v něm je.

"Proč chce můj bratr, abych s ním vystoupil na Bezej-menné hory?" tázal se Gale.

"Lluvia d'oro," odpověděl Yaqui a činil posunky, jejichž význam Gale nedovedl pochopit.

"Zlatý déšť," to bylo Yaquiho jméno pro Nell. Co tím mínil, že dával toto jméno do spojitosti s vystoupením na hory?

Měly jeho posunky značit myšlenku deště zlatých květů ze vzácného a krásného stromu, nebo proud zlata? Galeova lhostejnost zmizela. Yaqui měl na mysli zlato. Zlato! Dával najevo, že by mohli obnovit ztracený majetek bílého bratra, který mu zachránil život v onen zlý den u Papagoské studně. Gale se zachvěl, když pohlédl zkoumavě do očí Indiána. Což Yaqui nebude svůj dluh považovat nikdy za splacený?

"Jít - se mnou?" opakoval Indián.

"Ano, Yaqui."

Gale běžel do svého pokoje, obul si okované boty, naplnil polní láhev a pospíšil zpět k ohradě. Yaqui jej očekával. Indián nesl stočené laso a krátkou silnou hůl. Beze slova se vydal napřed a pak se obrátil vzhůru proti řece k horám. Nikdo si nevšiml jejich odchodu.

Co bylo kdysi jen úzkou cestou, bylo teď dobře uježděnou silnicí. Hluboká zavodňovací stoka, plná tekoucí kalné vody běžela rovnoběžně se silnicí. Gale byl sice zvědavý na podnikání Chaseových, ale trpkost, již se nemohl zbavit, jej zdržovala od toho, aby si šel prohlédnout jejich dílo. Nebyl překvapen, když shledal, že inženýři, kteří stavěli stoku a hráz, jej předešli ve všech podrobnostech. Zahrazená rokle byla velkolepou nádrží a Gale se nemohl podívat na dlouhé, úzké jezero bez pocitu radosti. Obávaný suchý rok mohl teď zase přijít, a asi jistě přijde, ale nikdy pro oby-vatele Forlorn Riveru. Tato rokle se skalními stěnami a skalním dnem nikdy nepropustí vodu; již teď obsahovala tolik vody, že by stačila k zavodnění celého Oltářního údolí na dvě suchá období.

Yaqui jej vedl rychle podél jezera k hornímu konci, kde proud padal s velkým hlukem dolů po nedostupných stěnách. Bylo to nejvzdálenější místo, kam Gale kdy pronikl do drsného předhoří, a to slyšel vždy od Beldinga, že žádný běloch nikdy nevystoupil na Bezejmenné hory od západu.

Ale běloch není Indián. Běloch se mohl zmocnit pozemků, údolí i hor, ba i pouště, avšak jeho majetek zůstával pro něj stále tajemstvím. Jakmile Gale spatřil mohutnou šedou stěnu hory, vzbudil se v něm opět onen podivný zájem o Yaquiho. Připomínala mu svazek, který je navzájem poutal, svazek skoro tak těsný jako svazek krve. Byl také dychtivý zvědět, jak Indián překoná tyto zdánlivě nedostupné skalní stupně.

Yaqui přivázal konec lasa ke krátké, silné tyči; rozpletl pečlivě provaz, zatočil tyčí a mrštil jí skoro přes první okraj stěny snad asi třicet stop nahoře. Tyč se nezachytila. Yaqui pokus opakoval. Tentokrát už tyč zapadla do pukliny. Yaqui mocně tahal za provaz. Potom se držel lasa a stoupal vzhůru po příkrém svahu, přičemž posunoval ruku za rukou po provaze. Když dospěl k okraji, kynul Galeovi, aby jej následoval. Gale shledal, že tento způsob stoupaní po stěně je rychlý a pohodlný. Yaqui pak vytáhl laso a hodil tyč nahoru do jiné pukliny. Vylezl na druhý okraj a Gale jej opět následoval. Po třetím stoupaní octli se na drsnější plošině asi sto stop nad úpatím. Za chvíli vyšli na světlejší místo, z něhož však nebyl širší rozhled. Kolem dokola byly rozervané skály.

Zde byl již výstup obtížný. Gale by mohl předstihnout Yaquiho na cestě dolů, při stoupaní se však musil velice namáhat, aby měl Indiána v dohledu. Po cestě nahoru se Galeovi několikrát zdálo, že slyší temný hluk padající vody. Zvuk jako by přicházel tu zdola, tu shora, tu zase odněkud ze strany. Když si nebyl jist, z které strany to přichází, zvuk zrovna ustal a slyšel jej teprve, když pokročil dál. Postupně na něj zapomenul pro tělesnou únavu. Měl odřené ruce i kolena. Bylo mu horko, potil se a nedostávalo v se mu dechu. Když se konečně dopracoval až k místu, kde seděl Yaqui na okraji velké stěny a čekal na něho, nebylo to nijak příliš brzo.

Gale uleh a odpočíval, nevnímal nic kromě pohledu na modrou oblohu. Potom usedl. Užasl, že po tak pracném výstupu byl jenom asi tisíc stop nad údolím. Pod ním ležela vesnice se svými novými vepřovicovými domky, stany a stavbami, které byly v příkrém kontrastu ke starším domům. Viděl zelená pole a Beldingovy bělouše, kteří se zdáli drobní a nehybní. Bavit se tím, že hádal, který z nich je Blanco Sol. Potom jeho pohled přeběhl k řece.

Teď poznával, proč byla nazvána Forlorn River, Ztracená řeka. I v této době, kdy byla plná vody, byla odsouzena zaniknout v poušti - odsouzena nikdy se nespojit s vodami zálivu. Vínula se údolím, stávala se stále širší a mělká, rozdělovala se stále více mezi šedé plochy, až se ztratila na své smutné cestě k Sonoytě. Tato rozsáhlá, třpytící se, sluncem ovládaná pustina žila jen za doby zátop a svým - vyprahlým jazykem a neuhasitelným ohněm lízala a stravovala její nepatrné množství vody.

Yaqui položil Galeovi na koleno ruku. Indián naslouchal.

"Co slyšíte, Yaqui?" tápal se Gale. Zasmál se poněkud náladě, která se ho zmocnila. Ale zvuk jeho hlasu nezahnal kouzlo. Nechtěl již znovu promluvit. Poddal se Yaquiho tajemnému, bezejmennému vlivu. Poslouchal také, ale neslyšel nic než skřek orla. Často jej napadlo, že snad Indián slyší věci, které nevzdávají vůbec zvuk. Yaquiho nebylo možné pochopit.

Necht' Indián naslouchal čemukoli, po chvíli byl uspokojen a se zabručením, jež mohlo znamenat cokoli, vstal a obrátil se od okraje. Gale jej následoval.

Náhle opět uslyšel temné dunění padající vody. Yaqui vystoupil na malý hřbet a zastavil se. V příštím okamžiku stál Gale nad bezednou trhlinou, do níž padal bílý proud. Jeho užaslý zrak se svezl zpět podél tohoto úzkého rychlého proudu k jeho konci ve tmavé, okrouhlé, vířící tůni. Byl to mocný pramen, kloktající studně, vyvěrala zde podzemní řeka, sestupující z rozsáhlé pláně nahoře.

Yaqui přivedl Galea k prameni Forlorn Riveru.

Galeovou hlavou probíhaly myšlenky tak rychle, jako se jeho tělo chvělo. Zde si označil půdu jako svůj majetek, a nedá se nikým ošidit. Ben Chase si vystavěl mocnou hráz, která bude bez užitku, jestliže se Galeovi zalíbí odklonit Forlorn River od jeho původní cesty. Hlavní pramen této tajemné pouštní řeky nyní patří jemu.

Jeho horlivost byla zastavena neobvyklým počínáním Yaquiho. Indián jevil údiv, váhání a dokonce nelibost. Jeho podivné oči pohlížely na vířící studni, jako by nechtěly věřit tomu, co vidí. Gale ihned usoudil, že Yaqui nikdy před tím tento pramen neviděl. Jestliže kdy vystoupil na tuto planinu, bylo to snad na některém jiném místě, neboť tato voda byla pro něj novinkou. Stál a díval se nahoru k vrcholu, na nižší stěny hory i na bližší významná místa. Zdálo se, že se Yaqui spletl. Nebyl si jist svým určením místa.

Pak přešel mimo tůň vířící vody a počal stoupat po malém svahu vedoucím k vyčnívajícímu břehu skály. Indián tam zastavil nějaký předmět. Byla to hromada kamenů, zvětralých, sesypaných, rozpadlých, ale dosud držících svůj tvar, který dokazoval, že byla postavena lidskou rukou. Yaqui stále kolem ní přecházel a jeho zvědavost svědčila o jeho další nejistotě. Bylo to, jako by zde našel něco překvapujícího. I Gale se divil oně hromadě kamení. Byl to snad kdysi dílec některého prospektora?

"Uh!" zabručel Indián; a ačkoli jeho výkřik nevyjadřoval překvapení, jistě skončil jeho pochyby. Ukázal ke svažující se žluté skalní stěně. Nejasně se tam rýsovaly červené otisky četných lidských rukou s roztaženými prsty. Gale vídal často takové malby na stěnách jeskyň v poušti. Bylo zřejmé, že tyto otisky byly Yaquimu důkazem, že našel místo, které hledal.

Potom se jeho pohyby zrychlily. Galeovi to bylo nápadné. Indián prozkoumával půdu plošiny. Sebral hrst malých černých kamenů a hodil je Galeovi. Jejich váha Galea překvapila a pak se zachvěl. Indián zvedl kus zvětralé skály a mrštil jím o stěnu. Kámen se rozbil. Sebral jeho část a ukázal Galeovi místo lomu. Bylo na nich vidět žluté žilky nejasného lesku a slabé zelené čárky. Bylo to zlato.

Gale zpozoroval, že se pod ním třesou nohy; usedl na zem a snažil se sebrat všechny ty kusy kamene do klína. Jeho prsty byly neobratné, když ryl nožem do černých kusů skály. Nalezl zlato. Pak zíral dolů po svahu, do údolí s řekou

vinoucí se do ztracena pouští. Avšak neviděl nic z toho všeho. Zde byla skutečnost tak krásná, tak podivuhodná, tak spanilá jako vysněný sen; Yaqui jej dovedl ke zlaté skále. Gale měl dost vědomostí o nerostech, aby poznal, že toto je bohatá žíla. Radost nad tím namohl ani mluvit. Ale v jeho mysli vířily myšlenky o tomto podivném a ušlechtilém Indiánovi, který patrně nikdy nepovažoval svůj dluh za splacený. Belding a chudoba, do níž upadl! Nell, která plakala nad ztrátou pramene! Laddy, který již nikdy nebude jezdit ven! Jim Lash, který přísahal, že se bude vždy starat o svého přítele! Thorne a Mercedes! Všichni tito lidé, které měl rád, byli chudí. Avšak teď budou bohatí. Budou všichni do jednoho jeho společníky. Objevil pramen Forlorn Riveru, bohatý na vodu. A Yaqui jej obohatil zlatem. Gale měl chuť rozběhnout se po svahu dolů do údolí a povědět všem tu zprávu.

Náhle se jeho krev změnila v led a pak v oheň. Ta hro-mada kamení vlastně byla značka majetku nějakého prospektora. Ale už stará, velmi stará. Na plošině se nikdy ani nepracovalo. Svah byl pustý. Nebylo tu žádné jiné znamení, že zde kdysi pobýval prospektor. Kde byl tedy ten, který si poprvé označil tento dílec jako svůj majetek? Gale o tom přemítal se vzrůstajícím napětím.

Yaqui ze sebe vyrazil podivný, bezděčný výkřik. Gale se zachvěl.

Indián hrabal v písku a prachu pod převislou stěnou. Vy-hodil ven předmět, který zazvonil o kámen. Byla to spona pásu. Vyhodil staré, ztrouchnivělé boty. Pak přišel na jiné věci a přestal hrabat.

Hrob prospektorů pouště! Gale viděl již nejeden. Laddy mu často vypravoval o takových hrozných nálezech. Byla to smutná, tvrdá skutečnost.

Potom bystrozraký Yaqui sáhl nahoru na malý skalní výstupek a našel na něm nějaký malý předmět; podal jej Galeovi. Jak podivný pocit se Galea zmocnil, když bral do ruky onu plochou podlouhlou krabičku!

Krabička byla plechová a nebyla vůbec zrezivělá. Gale otevřel vzpouzející se víčko. Ucítit slabý zápach zatuchliny. V krabičce ležel tenký balíček- zavinutý v čemsi, co bylo kdysi voskovaným plátnem. Vyňal jej a rozbalil. V jeho rukou našel se složený zažloutlý list papíru.

Kostrbaté písmo psané krví, sotva čitelné! Gale položil papír proti světlu a postupně rozluštil jeho obsah.

"MY, ROBERT BURTON A JONAS WARREN, DÁVÁME POLOVICI TOHOTO ZLATÉHO DÍLCE ČLOVĚKU, KTERÝ JEJ NAJDE, A DRUHOU POLOVICI NELL BURTONOVÉ, DCEŘI A VNUČCE."

Bez dechu, se srdcem sevřeným, přemožen nevy-slovitelnou radostí jistě předtuchy Gale roztahoval neobratně a chvatně papír, až se mu podařilo jej rozprostít.

Byl to jedenadvacet let starý oddací list a dosvědčoval manželství Roberta Burtona a Nellie Warrenové.

XX.

## ZLATO POUŠTĚ

Letní den svítal nad Forlorn Riverem, krásný, tichý, horký, zlatý den s obrovskými bílými plachtami obláčků, nehybně visícími nad Bezejmennými horami, a s purpurem jasného vzduchu v dálce podél obzoru pouště.

Paní Beldingová se navrátila a našla svou dceru šťastnou a minulost navždy pohřbenou ve dvou osamělých hrobech. Stín v jejich očích zmizel. Gale si myslel, že nikdy neza-pomene na laskavost, obdiv a vroucnost objetí, když jej nazvala svým hochem a dala mu požehnání.

Malý, vrásčitý padre, který oddával Galea a Nell, vykonal obřad bez zájmu a bez pochopení a pak odešel svou ces-tou.

"Jistě, byl jsem nemocný," pravil Laddy, "a hezky blízko smrti, ale teď mi bude dobře. Možná, že ještě někdy budu jezdit ven. Nell, to je vaše zásluha. A teď vás políbím a přeji vám všechnu radost, jaká jen na světě jel Dicku, jak říká Yaqui, ona jistě bude vaším Zlatým deštěm!"

Mluvil o tom, jak Gale našel lásku - mluvil o ní s hlubokým a toužebným citem osamělého hlídače, který vždy po lásce toužil, ale nikdy ji nepoznal. Belding se opět pustil do práce, zabýval se víc než kdy jindy plány dolování i zavodňování, promluvil o velkém štěstí, které potkalo Galea, když našel zlato - zlato pouště.

"Ach ano! Zlato pouště!" zvolal Dickův otec něžně, s očima zářícíma hrdostí. Snad byl rád, že Dick našel bohaté ložisko zlata; jistě však byl šťastný, že Dick získal dívku, kterou miloval. Dickovi se ovšem zdálo, že jeho otec měl na mysli cosi zcela odlišného od lásky i od bohatství, když se zmínil o zlatu pouště.

Onen krásný, šťastný den, tak jako život nebo láska sama, nemohl uplynout zcela bez mráčku.

Yaqui přišel k Dickovi, aby se s ním rozloučil. Dicka se zmocnil úžas a zármutek a ve své horlivosti zapomněl na chvíli na Indiánovu povahu. Yaqui se nedal přemluvit.

Belding ho chtěl zahrnout dary. Indián si však vzal vak potravy, pokrývku, pistoli, nůž a polní láhev; nic víc. Celá domácnost šla s ním k ohradám a k polím, kde si Yaqui měl podle Beldingové přání sám vybrat koně - kteréhokoli koně, třeba i milovaného Blanka Diabla. Galeovo srdce trnulo obavou, že by snad Indián mohl si zvolit Blanka Sola, ačkoli se sám na sebe mrzel pro sobeckost, kterou v sobe ne-dovedl potlačit. Ale beze slova by se byl rozloučil i s Blankem Solem, kterého choval jako poklad.

Yaqui zahvízdal na koně a svolal je k sobě - naposledy. Měl je rád? To bylo těžké poznat. Ani se nepodíval na prud-kého a pyšného Diabla, ani na Sola, který zrovna zvedl svou ušlechtilou hlavu a halasně zařičel. Indián si nevybral žádného z Beldingových běloušů. Chytil hubeného a kos-tnatého koníka, připnul na něj pokrývku a upevnil náklad.

Pak se obrátil ke svým přátelům; byl to stále týž nevyzpytatelný, temný a mlčenlivý Indián, jakým byl dřív. Loučení mu nebylo ničím. Zdržel se, aby zaplatil dluh, a teď se ubíral domů.

Stiskl si ruce s muži, vrhl letný pohled na Nell a spočinul na okamžik svými podivnými očima na krásné a dojaté tváři Mercedes. Byla to pro španělskou dívku velmi pohnutá chvíle. Jemu vděčila za svůj život, lásku i štěstí. Napráhla k němu své štíhlé ruce. Ale Yaqui se jich nedotkl, obrátil se, vsedl na koně a vyjel po cestě k řece.

"On jde domů," řekl Belding.

"Domů!" zašeptal Laddy; a Dick poznal, že Laddy vzpomíná. Domů - přes kaktusy a lávu, po dlouhou řadu dnů, tichých, osamělých nocí, do širého, rudou mlhou za-haleného světa..

"Thorne, Mercedes, Nell, pojďme se podívat, vystoupíme támhle na vrch a budeme se dívat až zajde," navrhoval Dick. Pustili se na vrchol, a ostatní se vrátili domů. Když došli na vrchol, Yaqui vyjížděl nahoru po břehu řeky.

"Obrátí se na nás - zamává nám na rozloučenou?" tázala se Nell.

"Má drahá, je to Indián," odvětil Gale.

Viděli jej, jak jel od břehu řeky vzhůru ke kaktusům. Jeho kůň tvořil tmavou skvrnu proti zeleni a po dlouhou dobu jej bylo zřetelně vidět. Viděli Yaquiho naposledy, když vyjel na hřbet a jeho temná silueta se odrážela proti zlaté obloze pouště - krásný, osamělý obraz. Pak zmizel za hřbetem.

Galeovi bylo divné, že cítí radost. Yaqui se vracel do svého - do velkých prostorů, do pustiny, do samoty - na cesty, po nichž kráčival jako dítě, u nichž se zdržovali duchové jeho lidu i jeho bohů. A Gale si uvědomil, že v Yaquim poznal ducha pouště a že tento duch v něm vyvolával vše, co v něm bylo divokého a primitivního.

Slzy se zaleskly v nádherných černých očích Mercedes, ale Thorne je slíbal.

To vyvolalo v Galeovi opět radost z přítomnosti a obrátil se k líbeznému obličejí Nell. Na druhé straně byla poušť, podivuhodné, zušlechťující, krásná, hrozná, ale nebyla pro něho tím, čím byla pro Indiána. Ve chvějném úsměvu Nell zmizel onen podivný, hluboký, přitahující stín a ztratil svou působivost navždy; Gale se k ní těsně naklonil a šeptal:

"Lluvia d'oro" - Zlatý déšť."